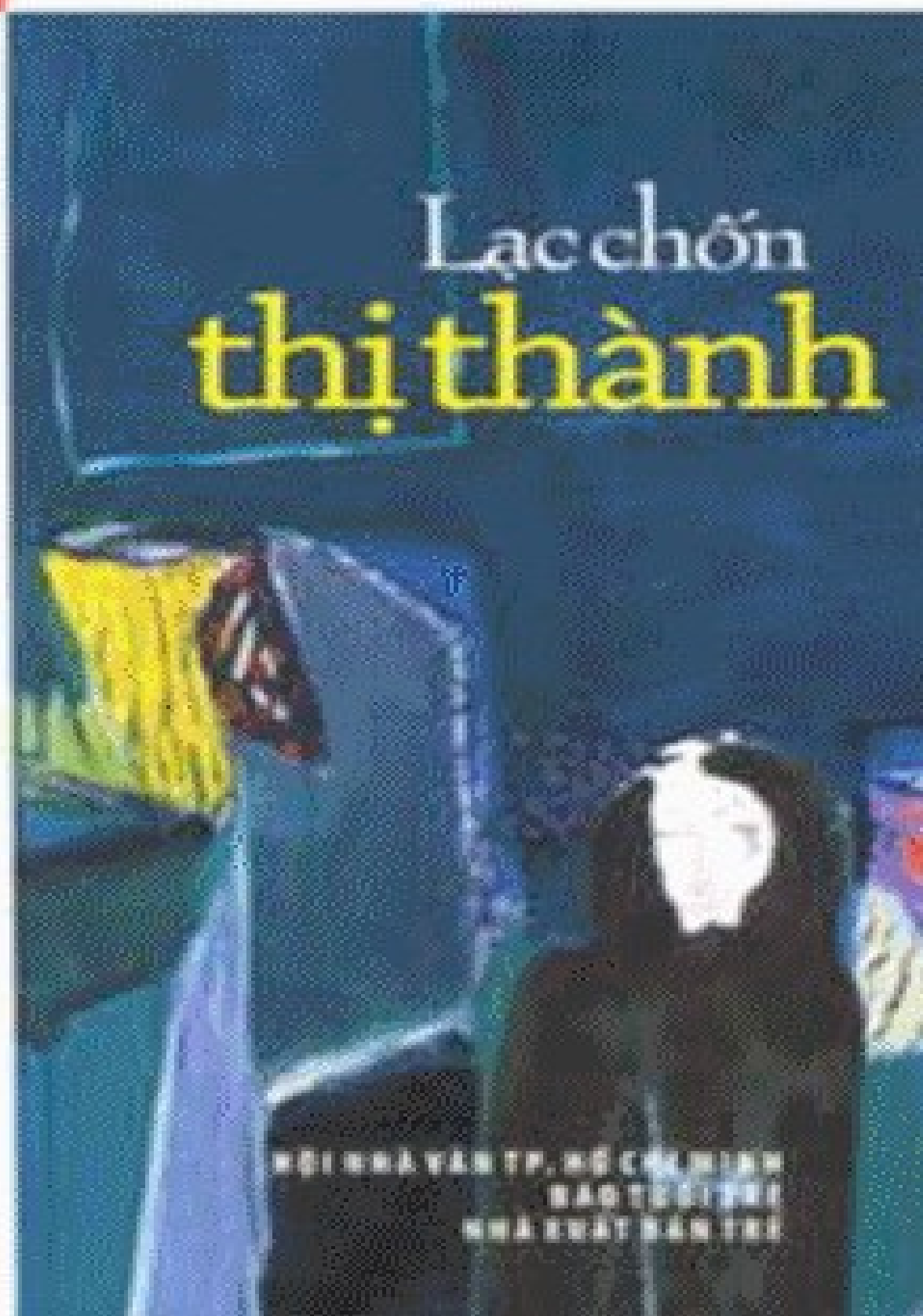

Cuộc vận động
sáng tác văn học
tuổi 20 lần III

phong diệp

Lạc chốn
thị thành

HỘI NHÀ VĂN TP. HỒ CHÍ MINH
BỘ TÀI LIỆU
NHÀ XUẤT BẢN TP.

Cuộc vận động
sáng tác văn học
tuổi 20 lần III

phong diệp

Lạc chốn
thị thành

HỘI NHÀ VĂN TP. HỒ CHÍ MINH
BÁO TỰ DO
NHÀ XUẤT BẢN THƠ

Lạc Chấn Thị Thành

Phong Điệp

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu

“Cả một thực trạng giới trẻ vất vả chen chân vào đời ở các thành phố lớn hiện ra khá đầy đủ trong LẠC CHỖN THỊ THÀNH” (Nhà văn Nguyễn Đông Thức).

Đây là tác phẩm đoạt giải Tư cuộc thi “Văn học tuổi 20 lần III” viết về cuộc sống của những người trẻ tuổi trước ngưỡng cửa vào đời với những vất vả, đánh đổi, và có khi là trả những cái giá khá đắt để có được một chỗ đứng của mình...

Phần I

1.

Trời đã tối hẳn. Mưa bắt đầu rơi. Gió phần phật chạy trên những tán cây loáng nước ven đường. Đèn cao áp nhể nhại sáng. Lúc chiều chúng tôi dung dăng diêu trên phố, trời vẫn còn nóng hập hập, vậy mà giờ đây cả thành phố đã nhể nhại nước. Cũng may bộ tứ chúng tôi đã kịp yên vị trong hàng quầy nóng trên phố Thái Thịnh. Bếp than quây trong tấm cốt ép vẫn rùng rục cháy. Con bé Năm hối hả căng tấm bạt để che mưa. Mẹ Năm thoăn thoắt thả từng miếng bột vào cái chảo mỡ tí tách sôi trong con mắt thèm thuồng, háu ăn của bốn đứa tôi. Con Oanh lăm lăm cầm đũa, ngó thấy cái quầy nào vừa kịp vụn mình vàng ươm trong chảo mỡ là gấp luôn, không “thương tiếc”. Mẹ Năm bật cười:

- Tổ cha chúng bay. Lớn nhều lớn ngào thế này mà có khác chi con nít hả.

Chẳng biết từ khi nào chúng tôi đều nhất loại gọi người phụ nữ phúc hậu, có cái giọng Miền Trung nặng nặng ấy là “Mẹ Năm”. Mẹ Năm cũng rành tính của tụi tôi ghê lắm. Con Oanh thì hay chành choẹ này. Con Phương *hoa khôi* thì điệu dàng này. Con Nhung thì hay kể cả đàn chị nhưng luôn biết nhường nhịn. Còn tôi lại hay cả nể.

Đây là quán *ruột* của chúng tôi trong suốt mấy năm học đại học. Quán quà nghèo cho những đứa sinh viên quanh năm viêm màng túi âu cũng là thú vui không dễ mấy ai có được. Nhất là vào những buổi tối mùa đông căm căm rét, mấy đứa chúng tôi được xì xụp ngồi quanh chảo quầy nóng, chờ cho những cục bột bé tí xíu trong chóp mắt biến thành những thanh quầy vàng bóng, giòn tan, làm thoả những cái miệng háu ăn. Thêm một chút nước chấm có vị thơm của tỏi đập dập, vị tê tê cay của tương ớt, và hơi bếp ấm cúng lan toả quanh mình thì thật chẳng có thú vui nào bằng. Chẳng thế mà “lễ kỷ niệm ngày ra trường” đã được cả bốn đứa quyết tâm cao: đến quán quầy nóng mẹ Năm!

Chúng tôi quý mẹ Năm bởi hoàn cảnh của mẹ. Một nách hai con lưu lạc ra chốn này, mở gánh hàng quầy để duy trì cuộc sống cho ba mẹ con. Người con trai của mẹ nay đã học nghề sửa xe máy rồi xin vào làm thuê cho một xưởng sửa chữa trên dốc Ngọc Hà, còn cái Năm - cái con bé gầy nhẳng, ít nói - thì phụ giúp mẹ Năm bán hàng.

Quầy nóng bỏng làm cả bốn đứa thay nhau xuýt xoa. Bắt chợt cái Nhung *chị cả* tần ngần:

- Chẳng biết mấy nữa tụi mình có còn được ngồi với nhau vui vẻ như thế này nữa không nhỉ?

Tôi dừng ăn, tự nhiên thấy có một cảm xúc rất lạ dâng lên. Mai, sau lễ tốt nghiệp, tôi sẽ về quê thăm cậu mợ. Sau đó cuộc sống sẽ thế nào tôi cũng chưa hình dung ra được.

Con Oanh - đứa duy nhất trong bộ tứ chúng tôi không theo con đường đại học- chép miệng:

- Gớm, lo gì chứ. Thế nào mà chẳng sống được. Như tớ đây này.

Phương bật cười:

- Thôi đi mẹ! Ai mà theo mẹ được. Nay bán giầy ở cổng trường. Mai đã rangẽ tư rao bán quần áo. Thà phụ mẹ Năm bán quấy còn sướng hơn. Được ăn quấy thoả thích mẹ nhỉ?

Nhung phụ hoạ:

- Nghe cũng được đấy chứ. Bớt cho xã hội mấy người thất nghiệp.

Mẹ Năm cười xoà:

- Cứ về hết đây! Mà mấy đứa mi học hành sáng láng, đời nào theo bà già này.

- Già nhưng mà duyên mẹ ời!

- Gìrưng càng già càng cay mẹ ời!

- Mấy mẹ con mình hợp tác làm Công ty sản xuất quấy phân phối toàn miền Bắc. Giám đốc là Nguyễn Thị Năm, mở ngoặc: tức mẹ Năm!.

- Mấy đứa bay... thật là hết biết mà. Còn trêu bà già này nữa. - Mẹ Năm ngửa mặt than trời.

Con bé Năm đang ngồi rửa chén bát gần đấy, bật cười khúc khích.

- Mai Kiều về quê hả? - Nhung sực nhớ ra, quay sang hỏi tôi.

Tôi se sẽ gật đầu.

- Con về cho mẹ gửi lời hỏi thăm cậu mợ nhé - Mẹ Năm quay sang nhìn tôi âu lo - Tàu xe bây giờ phức tạp lắm, con phải cẩn thận. Tiền nong chớ có để vào túi xách, để bị kẻ gian nó móc.

- Vâng ạ - Tôi đáp, tự nhiên thấy lòng mình ấm áp lạ.

Đĩa quấy nóng được chúng tôi “đánh bay” một cách ngon lành. Không còn thấy bụi mưa tạt vào quán nữa. Trời đêm đã đen thẫm từ lúc nào. Con Năm bắt đầu dọn hàng.

- Thôi tui bay về đi, mưa tạnh rồi đó. Ngồi rảnh rồi lại chợ bà già này. Sáng mai còn dự lễ bế giảng khoá học hả. Chắc là tha hồ mà vui đây. Con Năm nhà này bao giờ được như các chị nhỉ.

Chúng tôi bịn rịn chia tay với quán hàng quấy nóng của mẹ Năm. Con bé Năm đứng cửa ngó theo chúng tôi. Mắt nó sáng lên mãnh liệt trong đêm.

*

Buổi lễ bế giảng khóa học kết thúc với những cảm xúc vui buồn đan xen. Tôi hối hả qua ký túc xá lấy túi hành lý. Từ tết đến giờ, mãi bận rộn với những chuyện học hành, thi cử tôi vẫn chưa về thăm nhà. Thế nào mợ cũng có cớ để nói tôi. Chẳng hiểu sao lúc nào tôi cũng có mối lo nơm nớp bị mợ mắng mỏ bằng cái giọng ngọt nhạt rất đáng sợ. Nỗi sợ này ám ảnh tôi ngay từ thuở nhỏ. Khi cha mẹ chia tay và mẹ tôi mất năm tôi mới 10 tuổi, cậu đã nhận tôi về nuôi trong sự phản đối quyết liệt của mợ. Nhưng ngoài cậu ra, tôi còn biết nương tựa vào ai...

Nhung *chị cả* chở tôi ra bến xe phía Nam. Lần nào tôi về quê, Nhung cũng giành phần làm xe ôm. Nhìn cái dáng cao lồng khòng, hùng hục đạp xe của nó mà tôi bật cười:

- Thôi để tớ đèo cho. Nhìn *mụ* trông chẳng khác nào chở gà ra chợ bán cho kíp phiên.

- Định bôi bác nhau đấy hả? - Nhưng quờ tay ra phía sau, nắn nắn tay tôi, trả đũa - Gớm, con gà này phải nhồi chán mới bán được.

Xe ngày thường không đông lắm lại sẵn chuyến nên tôi không phải đợi lâu. Nhưng cẩn thận đợi tôi ngồi yên vị trên xe rồi mới chịu về. Hôm nay nó còn buổi liên hoan cuối năm của lớp, chắc cũng đã tới giờ. Lớp tôi thì đã liên hoan chia chân chia tay, ghi sổ lưu niệm từ hôm chủ nhật cho thông thả. Vì vậy hôm nay vừa tan lễ trên hội trường lớn cả lớp đã tan tác mỗi người một ngả.

*

Mới bắt đầu vào vụ hè, cái nắng đã đổ rớt cả mặt đường. Con đường qua Nam Định đang thi công mở rộng, nên mỗi khi có xe chạy qua lại cuốn theo cả một cơn lốc bụi mù mịt. Khói xăng, bụi đường cùng với mùi mồ hôi người hầm hập trong khoang xe khiến tôi mệt lử. Tôi chụp cái mũ vải mềm lên mặt, tựa vai vào thành xe, cố chớp mắt. Được một lúc, tôi chợt giật mình khi thấy như có vật gì đó đang di chuyển trên đùi mình nhồn nhột. Tôi mở choàng mắt. Chiếc mũ rơi xuống đất thẳng thốt. Gã đàn ông ngồi cạnh tôi vội rụt tay lại, miệng cười nhả nhỏ:

- Chắc em về thăm nhà? Đang học trên Hà Nội chứ gì? Anh nhìn cái là biết ngay. Gớm, con gái nông thôn, lên thành phố mấy năm là trông khác ngay. Có da có thịt, nhìn cứ sượng cả mắt.

Có tiếng cười hô hố từ hàng ghế sau:

- Em ơi, đuổi mẹ thằng ấy đi, để anh lên ngồi bên, anh bảo vệ cho. thằng ấy nó dê lắm. Có ba vợ rồi mà vẫn máu gái lắm. Anh đây vẫn trai tân đây này.

Gã đàn ông ngồi bên cạnh tôi cười phun cả nước bọt ra xung quanh:

- Mẹ kiếp cái thằng này. ấy kìa, em gái, bọn anh chỉ đùa tí cho vui ấy mà...

-

- Đéo gì mà phải ghê thế. Báu lắm đấy.

- Gớm lũ con gái bây giờ đàn ông chưa chạm tới đã dạn háng ra, gì mà mày phải sợ.

Chắc có lẽ lúc ấy trông mặt tôi khủng khiếp lắm. Máu nóng dồn lên mặt bừng bừng. Nhưng tôi cũng không biết phải nói gì. Tôi không có tài cãi vã, nhất là trong những trường hợp như thế này. Nhưng quả thật tôi muốn giá như mình có thể tát vào mặt hai gã đàn ông khả ố ấy. Tôi ôm túi đồ đứng phắt dậy. Nhưng tôi biết ngồi ở đâu? Chẳng ai buồn bận tâm đến những chuyện khác không liên quan đến mình. Vừa phiền phức lại vừa mất công. Người thì ngủ gà ngủ gật, người thì lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Tôi mong biết mấy có tiếng gọi tôi trong xe: "Thôi, xuống đây ngồi với bác đi cháu. Chấp gì lũ chúng nó". Nhưng chẳng có một tiếng nói nào như thế cả.

Cả người tôi run lên vì tủi thân, vì cảm giác cô độc. Dường như đang có cả một đàn chuột chuột đen kịt chấp chới bay trước mắt, khiến tôi không tài nào nhìn được. Hai mắt cay xè. Tôi bám chặt tay vào thành ghế bên cạnh.

Vừa may lúc ấy chiếc xe dừng lại, đón thêm khách dọc đường. Tôi loạng choạng lách người bước ra cửa. Gã đàn ông khả ố cổ nói đuổi theo:

- Lần sau gặp anh thì đừng có lạnh lùng thế em yêu nhé. Thích gì anh cũng chiều. Đảm bảo em sẽ *bết xa mê*!

Chiếc xe ô tô phì phì nhả khói rồi ịch lăn bánh về phía trước, bỏ lại tôi trơ chọi giữa đường.

Càng về trưa trời càng nắng nóng. Tôi phải chạy núp vào một căn nhà bỏ hoang cạnh đường để tránh nắng và đợi xe khách Thái Bình đi qua, trong lòng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Bất chợt tôi chạnh nhớ đến lời của Ân khi còn ở trên trường : em không thay đổi cách sống và cách suy nghĩ thì sẽ rất khó trụ lại ở đất Hà Nội đầy rẫy những sự phức tạp này. Em phải chịu khó hoà nhập. Cái gì không thích thì cứ bỏ đi mà sống. Em cứ nhìn cái Phương ấy. Kiểu như nó dễ sống và dễ thành đạt lắm.

Phương là hoa khôi trong nhóm bộ tứ bọn tôi. Nó quê ở Nghệ An, người cao, da ngăm đen, khuôn mặt hơi giống phụ nữ ấn Độ. Nó từng đi thi hoa hậu toàn quốc từ khi còn học lớp 11, sau đó xuất hiện trên nhiều bìa báo, tạp chí nên lúc vào trường tôi nhận ra nó ngay. Tính nó hoạt bát và khá nhanh nhậy với thời cuộc, phải mỗi tội điệu đà quá. Vì vậy tuy chưa ra trường nhưng Phương đã kiếm được việc làm, sắm được xe máy, điện thoại di động, có lúc lại có cả xe ô tô đưa đón nom chẳng khác nào tiểu thư con nhà giàu.

Nhóm bốn đứa bọn tôi có Nhung *chị cả* và tôi là hai đứa cứng đầu cứng cổ, và bảo thủ "hạng nhất". Hai đứa tôi cùng là dân trường chuyên, chơi với nhau từ ngày còn học phổ thông. Lên đại học cũng chỉ chúm mũi vào học hành, sách vở. Mỗi năm mắt lại tăng thêm 0,5 diop. Tôi thì vẫn ổn định ở mức: 1m56 nặng 44 kg, chứ cái Nhung thì mỗi ngày mỗi lêu đêu, người gầy nhẳng. Chẳng thế mà cái Phương đã gọi chúng tôi là "đám mọt sách già đáng yêu". Còn Oanh Thanh Hoá tính hơi bộp chộp nhưng thuộc tuýp người vui vẻ, dễ gần. Cô nàng có máu làm ăn từ bé. Thi trượt đại học, gia đình nó đầu tư cho con ôn thi lớp 13 trên Hà Nội, ai dè chị chàng ôn thi hai năm không đậu nên đến năm thứ ba nó lấy tiền học ôn để "làm vốn" đi buôn. Sự việc kéo dài gần hai năm mới bị bố mẹ nó phát hiện. Cũng là do một người làng tình cờ lên Hà Nội mua hàng gặp nó nên về quê kể lại. Bố mẹ nó biết chuyện chỉ đành lắc đầu chịu thua. Thôi thì nó không chịu học hành bằng bạn bằng bè nhưng cũng biết đường làm ăn, không chơi bời, phá phách là may.

Đầu tiên Oanh bán giày dép Tàu ở dọc đường Nguyễn Chí Thanh, khu vực trước cổng trường đại học Luật . "Ca bán hàng" của nó là vào giờ tan tầm đến tận 10 giờ đêm. Sau nó chán vì có quá nhiều hàng cạnh tranh, lãi lời chẳng được bao nhiêu, suốt ngày nơm nớp lo công an ra dẹp nên nó lại ra Ngã Tư Sở thuê cửa hàng bán quần áo rẻ tiền. Được một thời gian, tiền nông cũng xôm xôm, nghe ai xui, nó về lại "địa bàn" trường Luật mở cửa hàng bán đồ lưu niệm. Được một thời gian nó lại lặn ra mở cửa hàng bán đồ mỹ phẩm trên phố Thái Hà. Hàng này lãi ăn cao hơn, công việc sạch sẽ lại đỡ vất vả nên chưa thấy nó bỏ.

...Mãi nghĩ miên man, đến khi chiếc ô tô đi Thái Bình đỗ xích bên đường trả khách tôi mới giật mình xách túi đồ chạy vội ra. Xe chật, tôi đành phải đứng cạnh cửa trước trong tư thế chân co chân duỗi. Chỉ còn khoảng 40 cây nữa là về đến nhà. Nhìn con đường phía trước phờ phạc trong cái nắng đầu hè, những thớ ruộng căng nẻ trôi dọc cửa sổ xe, tôi thấy cổ họng mình muốn khát cháy.

*

Tôi về đến nhà thì mọi người vừa dùng bữa xong. Mợ ngồi bên mép phản, xĩa răng quèn quẹt, nói băng quơ:

- Lần sau có về thì tính giờ mà về. Lửng lửng lơ lơ thế, ai mà hầu được.

Lòng tôi thất vọng. Sao chưa bao giờ mợ tỏ ra niềm nở với tôi? Tôi cố nén hơi thở đang ghen ứ trong cổ họng, đáp:

- Cậu mợ không phải lo cho cháu đâu, lúc xuống xe thấy bụng đói, cháu đã tạt vào hàng ăn bát bún rồi mới về.

Cậu tôi ngồi bên bàn nước, nghe tôi nói vậy bèn nhăn mặt tỏ ý không hài lòng:

- Ăn đường ăn chợ thế không đảm bảo đâu. Lần sau đã về nhà là phải ăn ở nhà. Cậu bảo em Thanh nó nấu cơm ừ một tí chứ có làm sao.

Mợ tôi loẹt quẹt ra bàn, vớ lấy chén nước cậu vừa rót, uống ừng ực rồi đánh mắt sang tôi :

- Gớm, sang nhỉ. Lại có tiền ăn quán nữa cơ à? Thế này mà cậu mày cứ lo cho cô cháu yêu không nhà không cửa, không có tiền tiêu. Gớm bây giờ các cô các cậu chẳng nhanh nhậy, tài giỏi hơn chán vạn lần mấy ông bà ở cái xó nhà quê cút trâu lấm tận đầu này à. Mà ăn hàng chẳng sướng hơn ăn nhà ấy cháu nhỉ. Cậu mày đúng là cổ lỗ sĩ. Ông tướng cơm của ông bấu lấm ấy. Gớm chết!

Cậu tôi làu bàu:

- Hôm nay bà ăn nhằm phải khoai ngứa hay sao thế? Đưa con bé con vào nhà ngủ đi.

Con Thanh, em họ tôi, nem nép nhìn bố mẹ, cười trộm với tôi một cái rồi đi vào trong nhà.

Lòng tôi cảm thấy nặng nề. Cha mẹ chia tay nhau khi tôi còn nhỏ. Đến năm tôi lên 10 thì mẹ tôi bị tai nạn, chết không tìm thấy xác. Họ hàng quanh đi quẩn lại chỉ còn cậu mợ Thân. Mợ chưa bao giờ ưa tôi cả. Không biết có phải vì ngày xưa mẹ tôi đã quyết liệt ngăn cản chuyện hôn nhân của cậu mà mợ đâm ra hận lây sang tôi ?

Chờ cho mợ đi vào buồng trong, cậu chỉ vào chiếc ghế trước mặt và gọi tôi:

- Kiền, ngồi xuống đây cho cậu hỏi.

- Dạ...

- Có thật là đã ăn gì chưa hả cháu? Sao lại nói dối cậu hả? Tính mày tao còn lạ gì?

Tôi nhìn cậu, áy náy. Tôi không nỡ để cậu phải lo cho tôi những chuyện nhỏ nhặt như thế.

- Hay để cậu nấu bát mì tôm ăn cho đỡ đói.

- Cậu ơi, cháu không đói thật mà. Cháu chỉ hơi buồn ngủ thôi.

- Con này, mày cũng ương tính lắm. Có bát chè ngô đây, ăn đi rồi vào giường mà nghỉ. Chiều ngủ dậy rồi cho cậu biết tình hình.

Tôi lặng lẽ cầm bát chè cậu đưa, nhăn nhia ăn. Không có cha mẹ từ nhỏ, nhưng tôi luôn cảm nhận được tình cảm ruột thịt sâu sắc từ cậu, mặc dù thứ tình cảm ấy ở cậu cũng chỉ bộc lộ một cách dè dặt và có phần hơi khô khan. Cậu ít lời, thường bị vợ con lấn át. Nhưng trong chuyện nhận nuôi đây tôi thì cậu lại rất quyết liệt. Tôi còn nhớ, năm tôi học hết cấp 2, mợ một mực muốn cho tôi đi học nghề để sớm kiếm việc làm cho đỡ gánh nặng gia đình. Nhà có hai lao động chính, mợ thì làm văn thư ngoài uỷ ban xã, cậu là giáo viên Toán cấp hai, thu nhập của hai người chẳng được bao nhiêu mà phải căng ra để nuôi ba đứa trẻ là tôi, thằng Nhuận - con trai cả của cậu mợ, (hiện đang học cấp 3 ngoài thị xã) và con Thanh (đang học lớp 4). Vì vậy tôi hiểu nỗi khó nhọc của cậu mợ. Cũng vì lo miếng cơm, manh áo nuôi chồng con mà mợ mới hay cáu kỉnh, đá thúng đụng nia. Năm ấy tôi đã định bỏ học ra thị xã theo người ta làm may nhưng kế hoạch chưa tiến hành đã bị cậu phát hiện. Cậu ra bến xe lôi tuột tôi về nhà. Về đến nhà, tôi chưa kịp hoàn hồn đã thấy cậu lăm lăm chiếc roi, bắt tôi nằm sấp xuống giường. Hai mắt cậu

dấp dính nước:

- Nhà có nghèo nhưng con thì nhất định phải học hành đến nơi đến chốn. Ai nói gì cũng mặc. Tồn mấy cậu cũng cho con đi học đến cùng. Con đã hiểu chưa. Từ nay về sau thì đừng có làm gì đại dột như thế nữa. Làm gì cũng nhất nhất phải hỏi cậu.

Cũng vì chuyện ấy mà vợ chồng cậu có chút sút mẻ. Mợ ôm con Thanh về nhà ngoại ở đến gần một tháng.

- Ăn xong thì vào giường mà nghỉ đi, còn ngồi thần mặt ra thế. Chắc mày về được tuần chứ hả? Có chuyện gì muốn nói thì còn khối thời giờ.

- Cháu chỉ về được vài ba ngày rồi phải đi lên trường cậu ạ.

- Đi ngay thế à?... ừm... Lần nào cũng vội vội vàng vàng. Số mày rồi cũng khổ thôi... Mà ... thôi cháu có việc của cháu, cậu không giữ. Về được là tốt rồi. Đi năm nghỉ một tí cho đỡ mệt.

Tôi đi lên gác xép. Chỗ đó vẫn để riêng cho tôi với một cái giường mét hai, một tủ sách kê sát tường, bụi phủ đầy. ở góc phòng có thêm một đồng chăn đệm đã được gói gọn. Chắc mợ mới đem phơi và cất lên đây cho gọn. Tôi thư thái đặt lưng nằm xuống giường. Gió đồng la đà thổi qua khung cửa sổ hẹp kề ngay chân giường tôi nằm như vỗ về tôi vào giấc ngủ. Mùi ổi chín thoảng ngọt trong gió. Tôi thiếp đi thật nhanh.

*

*"Mốt ăn một
Mốt ăn hai
Mốt ăn ba*

*...
Mốt lên bàn hai
Hai ăn hai
Hai ăn bốn*

*...
Bảy nhảy múa
Ba lên bàn tám"*

Con Thanh nằm lăn ra giữa nhà ăn vạ:

- Thôi em ứ chơi với chị nữa. Chị chơi hết phần em rồi. Giả chuyện đây cho em.

- Hay chị em mình chơi trò khác đi? - Tôi rủ. Em thích chơi ô ăn quan không ?

- Thế cũng được - Con Thanh nhồm người dậy, mặt hớn hở - Để em đi nhặt đá. Chị vẽ ô đi.

Tôi hào hứng lấy mẫu phấn trắng trong hộp bút của cái Thanh, vạch ô ăn quan lên nền nhà. Chợt tôi nghe thấy tiếng mợ chát chúa:

- Giời ơi, đi thì chớ, về nhà lại vẽ đầy ra đây thế này à? Con Thanh đâu. Nằm lên giường tao bảo.

Tiếng con Thanh khóc ré:

- Ứ phải tại con. Chị Kiều rủ con chứ. Bố ơi, cứu con.

- Này thì bố này! Này thì Kiều này! Nó bảo mày ăn c... mày cũng ăn hả? Sao ngu thế hả con.

Tiếng khóc của con Thanh chìm đi trong tiếng roi quất vun vút. Tôi nhào tới. Tự nhiên thấy người hẫng đi, cảm giác như bị roi hút vào một hố sâu không đáy.

Tôi choàng tỉnh. Thì ra tôi vừa mơ. Mồ hôi tôi túa ra đầm đìa. Làm gì có tiếng con Thanh khóc đâu. Chỉ có tiếng thầm thì nhỏ nhỏ của mẹ tôi:

- Thế bây giờ ông định như thế nào đấy hả? Tôi là tôi không thể nuôi báo cô nó suốt đời đâu đấy. Tôi biết ngay mà. Học xong kiểu gì chẳng mò về bắt cậu mẹ xin việc cho. Mà việc ở đâu ra bây giờ. Muốn kiếm việc đi chẳng nữa thì cũng phải có sẵn *cây này*, *chỉ* nợ ở trong túi chứ. Nhà mình thì kiếm ở đâu ra? Hay là ông có vốn riêng, giấu vợ giấu con?

- Sao bà nói nhiều thế - Tiếng cậu tôi gắt gỏng.- Bà bớt nói đi một tí thì có chết không . Cứ làm cho người ta rối cả ruột. Đã nghe nó nói gì chuyện xin việc đâu. Bà chỉ cầm đèn chạy trước ô tô. Mà xin thì xin chứ sao. Nó chỉ còn có vợ chồng mình, phải cố mà lo cho nó chứ.

- Ông xem ông có lo cho con ông được như vậy không. Còn thằng Nhuận, con Thanh, ông tha hồ mà lo. Tôi đang chống mắt xem ông lo thế nào đây. Tự yên tự lành lại mang cả cái nợ này. Giời ơi là giời, trăm tội nợ chỉ đổ lên đầu con này thôi. Cứ thế này thì tôi cũng đến chết non thôi.

Tiếng mẹ rền rĩ.

- Ơ kìa, bà hay nhỉ. Tôi đã bắt bà lo cái gì chưa. Đúng là ... Mà sao bà bảo chiều nay phải đi đâu cơ mà, sao không đi đi còn ở nhà mà lảm chuyện?

- Tôi đi, tôi đi - Mẹ tôi day đả - Để cậu cháu ông tha hồ mà làm loạn cái nhà này lên. Xì...! *ốc không mang nổi mình ốc lại còn mang cọc cho rêu.*

Có tiếng xe máy nổ khan đầu hồi rồi nhỏ dần ngoài ngõ. Ngôi nhà yên tĩnh lạ thường. Tôi ghé mắt qua lan can gác xép nhìn xuống. Cậu đang ngồi bên bàn trà, châm thuốc hút. Trong cậu già đi nhiều. Da sạm và hai hốc mắt trũng.

Lòng tôi thất lại.

Cậu ơi, con về chỉ là muốn thăm cậu và các em thôi. Con không chất thêm gánh nặng cho cậu nữa đâu. Cậu nuôi con ăn học được đến thế này là con mang ơn cậu nhiều lắm rồi. Giá con có mẹ, có cha như những đứa trẻ khác thì đâu đến nỗi phải làm khổ cậu đến thế này.

- Cái Kiều dậy rồi hả. Dậy thì xuống đấy chứ cứ ngồi trên ấy làm gì mãi thế?

Tôi giật mình, chùi vội nước mắt vào ống tay áo rồi đi xuống nhà.

- Ngủ ở nhà thích thật cậu à. ở Hà Nội có mơ cũng chẳng được hưởng cái gió đồng mát như quạt hầu giống ở nhà thế này.

- Ờ... ờ... - Cậu rít thêm một hơi thuốc nữa - Có nghe thấy mẹ mày nói gì thì cũng đừng có chấp nghe không cháu.

- Cháu ... có nghe thấy gì đâu ạ.

- Nói dối thì cũng phải biết cách chứ! - Cậu nhìn tôi cười húng hắng - Thế nào, cô cử nhân tân khoa, dự định tương lai thế nào, trình bày cho cậu nghe xem nào.

- Cháu... cháu tranh thủ đợt này về nhà thăm cậu mợ và các em. Cháu cũng đang đi tìm việc. Chắc sẽ ổn thôi cậu ạ. Hà Nội rộng thế, lo gì mà không sống nổi phải không cậu. Có gì cháu đã có cậu để trông cậy cơ mà.

- Con gái con gừa một mình nơi đất khách không phải chuyện đùa đâu cháu ạ. Nếu cháu còn học trong trường, mọi việc học tập và sinh hoạt đều có đoàn thể, tổ chức quản lý, cậu có thể không cần lo. Chứ bây giờ là phải tự thân vận động, sảy một li đi một dặm. Hay là cháu cứ về đây, may ra xin việc cũng dễ hơn.

- Thôi cậu ạ, cứ để cháu thử sức ở Hà Nội xem sao đã.

- Thử... biết thế nào mà thử hả cháu? Cậu thấy nó mông lung quá. Hôm trước xem vô tuyến thấy người ta nói cử nhân bây giờ thất nghiệp đầy rẫy. Cử nhân Luật của chúng mày còn nhiều hơn. Hay là... Nhà nước này đào tạo mà chẳng có tính tới đầu ra gì cả, làm khổ con nhà người ta. Chứ ngày xưa như cậu thì lại đơn giản.

- Ở Hà Nội không được thì cháu về cũng chưa muộn mà. Chứ nghề của cháu xin việc ở quê khó lắm. Mấy anh chị khoá trước cháu cũng đã thử về nhưng có được đâu. Chẳng lẽ lại xin làm tư vấn luật ở uỷ ban xã? Mà Tòa án huyện thì mấy năm nay đâu có lấy thêm người. Họ còn đang còn một đồng người đang lo giảm biên chế, cháu chen vào sao nổi. Xin việc trên tỉnh thì lại càng khó hơn. Với lại cháu cũng muốn ở lại Hà Nội, có điều kiện thì học thêm cái gì đó nâng cao kiến thức cho mình. Chứ mang tiếng học hết đại học nhưng kiến thức của cháu vẫn còn lỗ hổng lắm.

- Cháu nói cũng phải. Tuổi trẻ của các cháu còn dài, có điều kiện thì cứ vùng vẫy - Cậu trầm ngâm - Thôi thì cháu cũng đã lớn, mọi việc nếu quyết định được thì cháu cứ quyết, nhưng nhất định phải cho cậu biết nghe không. Cậu cũng có mấy đứa học trò cũ làm trên Hà Nội, nghe đâu cũng thành đạt lắm. Có gì cần, cậu sẽ liên hệ, nhờ chúng giúp đỡ. Còn chuyện tiền nong của cháu thế nào? Cậu mợ có dành dụm được dăm triệu, cũng có ý đợi cháu về để đưa cho cháu mà lo công lo việc.

Cậu mở tủ, lấy bọc tiền gói gọn trong giấy báo đặt lên bàn:

- Số tiền này chẳng đáng là bao nhưng có thể sẽ giúp được cháu khi cần thiết.

Tôi nhìn cậu, trong lòng thầm biết ơn cậu vô cùng. Đồng lương dạy học của cậu có được là bao. Dành dụm cho tôi được ngần ấy là cậu phải cố gắng lắm.

- Tiền nong cháu vẫn còn đủ tiêu. Khi nào cần, cháu sẽ về hỏi cậu.

- Cháu đã lường hết cuộc sống trước mắt chưa mà biết thế nào là đủ hay không. Cầm lấy đi. Không tiêu ngay thì cất đi làm một khoản dự phòng lúc cần. Cuộc sống của con người ta nhiều việc không tính hết được đâu cháu ạ.

Tôi nhận bọc tiền từ tay cậu, lòng rung rung.

- Kiêu ạ, - giọng cậu đột nhiên trầm hẳn xuống - Cậu hiểu tính con. Mày khải tính khải nết, có chết cũng không ngửa tay xin ai bao giờ. Nhưng với cậu thì không được giữ ý nghe chưa con. Cậu vẫn coi mày là con là cái trong nhà. Việc của con cũng là việc của cậu. Đừng có suy nghĩ gì hết. Rồi đây bước ra cuộc sống, khó khăn gấp bội. Nhưng con phải luôn nhớ mình không cô độc. Đây vẫn là nhà của con, lúc nào nó cũng mở rộng cửa đón con. Ngày xưa cậu cũng đã mơ ước thật nhiều nhưng rồi vì nhiều lý do cậu đành an phận với công việc của một anh giáo làng. Bây giờ cậu đã có con để gửi gắm mơ ước thời trẻ của mình...

- Cậu ơi...

Câu chuyện với cậu còn ám ảnh tôi rất lâu sau đó. Lần đầu tiên cậu gọi tôi bằng con - tiếng gọi ngọt ngào mà tôi khao khát suốt bao nhiêu năm tuổi thơ. Đó cũng là lần đầu tiên cậu tâm sự cởi mở và chân thành với tôi đến vậy. Thường thì cậu cứ lặng lẽ theo sát tôi, giúp đỡ tôi một cách âm thầm. Lòng yêu kính của tôi dành cho cậu vì vậy ngày càng sâu đậm hơn. Tôi đã nghĩ rằng, nếu tôi có được một người cha tốt, chắc sẽ không có ai tốt được với tôi hơn cậu.

Đây cũng là thời điểm hết sức quan trọng trong cuộc sống của tôi, bởi tôi hiểu rằng, từ giờ phút này, tôi chính thức bước vào một cuộc đua mới, một cuộc đua đơn độc mà cậu thì chẳng thể theo sát tôi từng bước để xoa dịu những đau đớn mỗi khi tôi vấp ngã.

Nhưng những tình cảm cậu dành cho tôi lại có sức cổ vũ rất lớn cho tôi trong cuộc đua sắp tới của mình.

2.

Cũng may tôi không nấn ná ở quê lâu.

Cả ký túc xá giờ đây đang rùng rùng chuyển động. Người người nhón nhác đi ra đi vào, đi lên đi xuống. Bốn dãy nhà ký túc xá xúng xểng tiến xô chấu chuyển dời. Chăn màn được phơi vôi, cất vôi. Các đầu cầu thang thành nơi truyền tin. Thư viện, căng tin chật cứng người đến làm thủ tục xác nhận không còn nợ nần trước khi nhận được tấm bằng tốt nghiệp, ra trường.

Nguyên do của sự xáo trộn này là bởi nhà trường lấy lại phòng ký túc xá phục vụ cho mùa thi đại học đang đến sát sạt. Sinh viên năm cuối phải bàn giao lại phòng cho nhà trường trước ngày 15, còn các sinh viên khoá sau phải chuyển sang dãy nhà A.

Thực ra tinh thần của thông báo này chúng tôi đã được nghe phong thanh trước đợt thi tốt nghiệp, hơn nữa đây cũng là lệ chung hàng năm, mỗi khi đến mùa tuyển sinh. Bộ tứ chúng tôi cũng chỉ Nhung và tôi phải lo chỗ ở vì cái Oanh từ khi mở cửa hàng trên phố Thái Hà nó đã chấm dứt cảnh ở chui trong ký túc xá. Cái Phương cũng đã chuyển đến nhà bố nuôi sống được gần một năm nay.

Nói là lo chứ tôi và Nhung cũng đã chuẩn bị “phương án chuyển quân” cho mình. Nhung thì “được lệnh” thầy u đến sống nhờ nhà người họ hàng trong làng Láng. Tôi sẽ thuê nhà ở chung với cái Phúc phòng 302 bên cạnh, học lớp Tư Pháp C. Phòng tôi và phòng Phúc hay tổ chức “giao lưu” ăn uống và hội họp sinh nhật nên chúng tôi rất thân thiết với nhau. Phúc là người Thái Nguyên, da trắng, ít nói, tính tình nhu mì, nói chung là dễ chịu. Trong khi đó anh chàng người yêu của nó làm xây dựng lại trông rõ “đầu gấu”, lúc nào cũng bặm bặm bố bố, da lại đen trũi nên ở ký túc xá chúng tôi hay trêu Phúc là: mặt trắng yêu phải mặt trời. Ấu cũng là quy luật bù trừ chẳng. Nhà trọ của chúng tôi cũng được anh chàng “mặt trời” này thiết kế. Coi như vấn đề chỗ ở của tôi cũng không phải lo, có điều tôi hơi ngại là mình sẽ làm cho Phúc và bạn trai của nó mất tự nhiên mỗi khi muốn ngồi ở nhà tâm tình. Bọn phòng tôi “thầy dùi”:

- Thế thì Kiều cũng phải kiếm lấy một anh chàng cho đỡ tủ thân. Ra trường rồi mà chưa có bồ là hâm hấp đến nơi rồi đấy. Hay yêu tạm anh Đăng “già” vậy?

Đăng học cùng lớp với tôi . Anh là bộ đội đi học, tính tình lầm lì, ít tiếp xúc với bạn bè trong lớp nên bị mọi người đặt cho biệt danh Đăng “già” hay Đăng “khốt ta bít”. Tôi đối xử với anh cũng như những người khác trong lớp. Nói chung không có gì đặc biệt giữa tôi và anh. Vậy mà mới đây, đám cùng phòng với anh phát hiện ra một truyện tà trời: hoá ra Đăng lâu nay vẫn thầm yêu tôi đơn phương. Nhật ký của anh chỉ chít những dòng thầm thiết nhất dành cho tôi . ảnh của tôi chụp chung với cả lớp, Đăng đứng ngay bên cạnh. Vậy là Đăng cắt riêng mặt hai chúng tôi đi phóng to rồi lồng vào hình một trái tim màu đỏ. Chuyện bị phát lộ, và trở nên um xùm, Đăng trốn biệt không đến trường dự lễ bế giảng. Tôi đang yên đang lành thành đối tượng bị săn đón của đám hiếu kỳ. Cũng may bọn lớp tôi hiểu được nội tình nên “thời sự vùng vịnh” chỉ rộ lên được ít ngày rồi nguội dần. Nhưng chuyện không đâu vào đâu này cũng làm tôi khốn khổ. Nhất là bọn bạn quý quai chỉ nhằm nhằm tìm cách để trêu chọc.

Tôi lườm đám bạn cùng phòng, cáu kỉnh:

- Mấy bà cho tôi xin hai chữ “bình yên” đi. Hết chuyện rồi hay sao?

Phúc thật thà động viên tôi :

- Hay mình bảo anh Quang giới thiệu bạn anh ấy cho Kiều nhé?

Vẻ mặt thành thực của Phúc khiến tôi không nhịn được cười:

- Thôi *bà* ơi cho con xin! Lại thêm một “ông mặt trời” nữa thì cháy nhà mất!

Cả phòng tôi được dịp, phá lên cười, quên biến chuyện Đăng “già”. May mà Phúc hiền tính, không thì nó sẽ giận tôi phải biết.

*

Hôm “chuyển quân” cả Nhung, Oanh và Phương đều đến giúp tôi. Nhà trọ ngay trong khu tập thể Bản đồ, cạnh trường Luật nên chưa đầy một buổi sáng chúng tôi đã có thể ngồi ung dung tán phét, ngắm nhà mới khang trang, sạch sẽ.

Gọi là nhà nhưng thực ra đó chỉ là một trong ba phòng của ngôi nhà rộng chừng 40 m² được chủ nhà chia ra để cho thuê. Nhà nằm ngay tầng một của khu tập thể. Ba phòng của nhà nằm xếp theo hình chữ L, khoảng sân được đặt một bể bể, cạnh đấy là vòi nước có thể ngồi để giặt giũ và quây chiếu để tắm. Tuy nhiên điều dở nhất của khu nhà là không có công trình phụ riêng. Vì vậy cả khu phải dùng chung một khu phụ ở cuối dãy và tự phân công nhau làm vệ sinh hàng ngày. Dẫu sao với chúng tôi lúc này, một chỗ ở như thế là quá tốt rồi.

Điều quan trọng hàng đầu với chúng tôi lúc này chính là công ăn việc làm. Nhưng phải bắt đầu như thế nào? tôi thật sự hoang mang, không biết...

*

Ra “ở riêng” chưa đầy một tháng, Phúc đã nhanh chóng xin được vào làm tại một công ty du lịch lữ hành. Sự nền nã, dịu dàng giúp nó “ăn điểm” trước các ứng cử viên khác một cách ngon lành.

Tôi và Nhung thì vẫn “đánh bóng” mặt đường mà chưa có kết quả. Mỗi ngày chờ đợi càng làm chất thêm gánh nặng tâm lý cho chúng tôi.

Những ngày cứ đợi lê thê này, tôi không thể không biết ơn Phúc. Phúc cư xử rất tinh tế. Phúc giúp tôi làm hồ sơ, động viên tôi, chịu khó bày vẽ ra các món ăn ngon cho tôi và Nhung ăn.

Quần áo tôi thay ra chưa kịp giặt, Phúc cũng giặt luôn hộ tôi. Mỗi lần anh Quang “mặt trời” đến, Phúc đều kéo tôi cùng ngồi vào nói chuyện cho vui. Nếu hai người muốn tâm sự riêng thì cũng đi ra ngoài chứ không bao giờ ngồi ở nhà để tôi phải khó xử.

Vì vậy sau mỗi ngày chạy việc mệt nhoài ngoài đường, trở về nhà trọ, tôi luôn thấy lòng mình ấm áp trở lại.

*

Thăm thoát cũng đã gần ba tháng.

Tôi bắt đầu dùng số tiền cậu đưa để trả tiền thuê nhà. Tôi không dám viết thư hay gọi điện về trong quê.

Tâm trạng tôi những ngày này thật nặng nề.

*

Những vấp vấp đầu tiên đã xảy ra.

Tôi bị mất ba trăm nghìn tiền đặt cọc cho công ty tư vấn việc làm H. trên đường Trường Chinh.

Đang giữa lúc khốn khó, chi tiêu một đồng cũng phải tính toán này, sự mất mát tiền bạc càng làm tôi đau đớn vô cùng. Tôi chỉ muốn ai đó đánh cho tôi một trận, thật đau. Trời ơi, sao tôi có thể ngu dại đến thế?

Biên bản đặt cọc, lúc tôi tỉnh ra, mới giận mình thật ngớ ngẩn: đó chỉ là một tờ giấy photo nhoè nhoẹt, dù có dấu đỏ nhưng đổ ai đọc được chữ gì trong đó. Vậy mà tôi đã tấp tễnh mừng rỡ, giữ chặt lấy nó như bùa hộ mệnh, đúng hẹn một tuần sau quay lại nhận việc. Người viết biên lai, tôi sao có thể quên được mặt anh ta. Một khuôn mặt dài ngoẵng với cái mũi ruồi to tướng bên mép. Cái môi ướt nhoẹt vì liếm lưỡi liên tục. Gã lừa đảo ấy đã nói gì nhỉ: “Một tuần sau em đến đây, nếu không lo được việc cho em, bọn anh xin gửi lại tiền. Biên lai, giấy tờ đầy đủ đây nhá. Chăng chạy đi đâu được mà sợ”.

Thế tiền của tôi đâu?

Việc của tôi đâu?

Mà việc gì đây khi văn phòng mà sau cứ lừa đám sinh viên ngờ nghệch như tôi đã tếch thẳng, chỉ phải mất có 1.000.000 tiền thuê nhà .

Tiền của tôi đâu?

Việc của tôi đâu?

Gã lừa đảo đâu?

Ngôi nhà im ỉm đóng cửa. Cái khoá sắt to sụ ngao nghể cưỡi vào mặt tôi . Bà chủ nhà to béo, lê đôi chân phù nề từ trong ngõ đi ra, thắc mắc: “Sao mấy hôm nay nhiều người đến hỏi thế nhỉ? Hoá ra đều bị quân lừa đảo này nó lừa tiền à? Rõ khổ. Chó cắn áo rách. Lũ này chó thật đấy. Ai mà ngờ được. Cứ xoen xoét u u con con. Ông trời có mặt đấy cháu ạ. Không thoát được đâu.”

Nhưng biết chuyện, nó không nói năng gì. Hôm ấy nó không ốm thì đã đi cùng với tôi và

chắc cũng bị lừa thôi. Rồi trường đại học, với một mớ kiến thức sách vở, chúng tôi hoàn toàn lúng túng trước cuộc sống hỗn độn này.

*

Tôi và Nhung bắt đầu chấp nhận những công việc mà chúng tôi tạm gọi là “lấy ngắn nuôi dài” như: bán hàng trong hội chợ, phát hàng khuyến mãi, tiếp thị bia, phát tờ bướm quảng cáo, làm phiếu thăm dò khách hàng... Nhưng ngay cả những công việc tạm bợ này cũng khiến cho tôi hết sức căng thẳng. Chẳng nói đâu xa, như vụ bán hàng rạc mặt trong hội chợ cả hai tuần liền, sảy ra chuyện kiểm hàng bị thiếu, vậy là đi tong cả kỳ lương.

Sau mỗi ngày chạy việc ngoài đường, tôi về đến nhà trọ là mệt lử. Cơm Phúc đã nấu sẵn, tôi ăn qua loa, rồi tắm giặt cũng thật nhanh để còn nằm lăn ra giường, lấy sức cho ngày mai tiếp tục “chinh chiến”. Chuyện trò giữa tôi và Phúc ngày càng thưa vắng. Phúc đã có công ăn việc làm ổn định, còn tôi ...

Không biết bao nhiêu đêm tôi vừa mơ vừa khóc.

*

Cũng chính trong những ngày tôi bận rộn lo toan cho mình một chỗ đứng chân ở Hà Nội, tôi đã phạm một sai lầm không thể tha thứ được.

Chuyện xảy ra với Phúc.

Tại sao lại như thế?

Tôi chỉ biết khi mọi việc đã vỡ lở ra.

Không ai tin được điều này. Vì tôi sống cùng với Phúc cả bốn, năm tháng trời như thế. Lẽ ra cùng là bạn gái với nhau...

Người thì cười cợt tôi. Người thì không tiếc lời xỉ vả. Cũng có người tỏ ý thương hại tôi.

Còn tôi cay đắng nhận ra sự vô tâm đáng xấu hổ của mình có thể gây ra những hậu quả nguy hại đến thế nào.

Phúc bỏ ăn. Tôi không hề biết. Tôi vẫn ăn vội vã những phần cơm Phúc để phần tôi trong những mối lo nghĩ, toan tính riêng tư. Tôi sợ nói chuyện với Phúc, sợ nó bất chợt nhắc đến những chuyện đại loại như : ở cơ quan mình thế này..., còn công việc của cậu kiểm đến đâu rồi?

Cảm giác thua thiệt và tự ái đã đẩy tôi xa Phúc, biến tôi thành một kẻ ích kỉ.

Phúc mất ngủ đến thâm quầng cả mắt và thường lén lau nước mắt trong đêm. Khuôn mặt Phúc xanh xao nhợt nhạt, được che phủ bằng lớp phấn trang điểm cho mỗi ngày tất bật đi làm. Tôi không hay. Tôi bận rộn với những cơn mơ mệt mỏi của mình và tự nghĩ không thể có ai lại nhọc nhằn, vất vả hơn mình được nữa.

Cả tháng trời, anh bạn trai của Phúc không lộ mặt đến, tôi cũng không hề thắc mắc. Đơn giản - vì tôi đã yêu dấu.

Thực ra tôi đã thử giữ sĩ diện bằng lối tự biện minh cho mình như thế, nhưng càng cố gắng tỏ ra mình vô can tôi càng thấy dần vật lộn tâm. Con người ta sống với nhau thật khó mà cũng thật dễ biết bao nếu người ta biết bớt đi cái tôi của mình, biết quan tâm hơn đến những người xung quanh.

Tôi và Phúc đã chấm dứt những ngày tháng ngắn ngủi cùng chung sống một cách thật thâm.

Và những chuyện xảy ra với Phúc, tôi là người biết sau cùng.

Hôm đó tôi và Nhung đi rải hàng khuyến mãi dầu gội đầu đến tầm trưa thì vừa hết. Nhung theo tôi về nhà trọ, định bụng ăn tạm bát mì tôm rồi ngủ một giấc xả hơi cho bỏ những ngày đi rạc cẳng trên phố.

Nhà trọ hôm đó đông nghẹt. Người rải từ cổng khu tập thể vào tận giữa sân nhà chúng tôi, thăm thì âu lo lẫn mỉa mai, cột nhả. Bụng tôi sôi cồn lên vì linh cảm có điều chẳng lành. Tôi lao bổ vào trong phòng.

Đây, Phúc của tôi đang nằm lịm đi giữa giường. Khuôn mặt nó đau đớn tột cùng. Chị họ Phúc đang ngồi bên cạnh nó, nhẩn nại và nhợt nhạt. Giây phút đáng sợ ấy tôi thấy hình như Phúc đang sắp chết. Cả người tôi cứng đờ và lạnh buốt. Đầu óc tôi hoảng loạn. Cái chết!

Phúc ạ, giờ thì tôi đang tự xỉ vả mình đây. Nhưng thế thì ích gì nào.

Phụ nữ chúng mình sao cực nhục thế. Có lúc mình đã ước, giá như chúng mình là đàn ông có phải tốt biết mấy...

Phúc ạ! Hôm trước mình liều vào thử việc tại một quán rượu. Làm chưa được đầy ba ngày, lão chủ đã sẵn sàng ấn dập mình vào sát tường rồi thọc ngay bàn tay chuối mẩn qua lần váy ngắn vào háng mình. Lão cười hô hố trong nỗi khiếp đảm và sự ghê tởm của mình. Rồi mình đã chột dạ: thế thì có thai được không nhỉ. Từ trước tới giờ chúng mình luôn xấu hổ khi nói đến những chuyện nam nữ, và rồi cuộc là chúng mình trở thành những đứa trẻ to xác, ngốc nghếch và thiếu hiểu biết đến tội nghiệp. Rồi mình phải bỏ chỗ ấy dù mỗi tháng có thể kiếm được gần hai triệu bạc. Hai triệu cứu sống được chúng mình hay giết chết chúng mình lúc nào không biết? Mình thật sự hoang mang giữa mảnh đất hỗn tạp, xô bồ này. Hình như mảnh đất này không sẵn sàng dành cho những đứa như chúng mình thì phải. Mình như người lạc đường ấy. Vừa không thể về quê, vừa không thể nhập được vào chốn đô hội này. Liệu còn chỗ nào không dành cho những đứa con gái tội nghiệp như chúng mình?

Trong cơn hoang mang của mình, mình đã không nhận ra được cơn hoang mang của cậu, Phúc ạ. Chúng mình như những con sẻ non sợ bão nhưng rồi cuộc lại phải đương đầu với bão tố. Phúc, cậu sợ anh bạn “mặt trời” bỏ nên chấp nhận dâng hiến cái phần thiêng liêng nhất của đời một người con gái. Rồi cậu có thai. Cậu vẫn chẳng thể giữ được anh ta. Một mình cậu, cậu không biết xoay sở thế nào. Cái thai thì mỗi ngày một lớn. Cậu che đậy bằng những chiếc quần bó chặt đến nghẹt thở và những chiếc áo thun sẫm màu. Cậu nhảy dây thành thục nói là để tập thể dục cho khoẻ người, xách những xô nước thật đầy, ăn thật nhiều cay... Cậu cố gắng bằng mọi cách, cốt sao cái thai ấy nó đừng bám riết lấy cậu nữa.

Mình vô tâm nên không hề hay biết.

Còn cậu, càng ngày cậu càng cảm nhận cái thai một cách rõ rệt hơn. Nó làm cho cậu đau đớn. Nó là cục ô uế trong người, cậu muốn tống nó đi. Những đứa con gái non nớt như tội mình đều nghĩ như thế cả.

Sự hành hạ thể xác của cậu rốt cục đã có kết quả. Cậu thấy đau bụng dữ dội và máu bắt đầu chảy ra. Cậu mừng rỡ chui vào nhà vệ sinh. Cậu đã thành công. Cậu sẽ phi tang được tất cả

những chuyện này. Nhưng máu cứ chảy mãi, chảy mãi. Cậu kiệt sức. Và cậu đã ngất đi. Người dọn vệ sinh đã phát hiện ra cậu, nằm ngất xỉu bên một mớ nhót nhát, bầy nhầy những máu là máu. Họ đưa cậu về nhà trọ, làm cho cậu tỉnh. Trong cơn tuyệt vọng, cậu gọi chị họ đến. Cậu biết mình chỉ là một đứa vô tích sự nên cậu đã âm thầm chịu đựng tất cả những điều này một mình. Để rồi mình là người sau cùng biết mọi chuyện.

Giá như mình đã có thể chia sẻ được với cậu trong những ngày tháng nặng nề này.

Ân hận, dần vật hỏi còn có ích gì ?

Mình căm ghét mình lắm Phúc ạ.

*

Nhung vội vàng chở tôi đến cửa hàng của Oanh. Chúng nó để tôi nằm tạm trên gác xép chật chội, ngổn ngang hàng hoá. Đầu tôi hâm hấp sốt. Tôi thiếp đi trong những cơn mê hãi hùng dồn đuổi nhau không dứt. Chúng làm tôi kiệt sức.

Trong lúc ấy, Oanh và Nhung quay về nhà trọ dọn đồ cho tôi. Chủ nhà - sau vụ xì căng đan, vẫn chưa hết nổi khiếp đảm - tuyên bố đuổi tôi và Phúc. Chị họ Phúc đã kịp thuê một chuyến xe đưa Phúc về quê. Từ bấy chúng tôi mãi mãi bất tin nhau.

Vậy là sau gần năm tháng chung sống, đến khi chia tay chúng tôi đã không thể nói gì được với nhau, dù chỉ là một câu chào.

Phúc ạ, tôi ân hận lắm.

3.

Chỗ ở của tôi giờ đây lại trở thành mối lo của bộ tứ. Đã hơn một tuần qua tôi nằm bẹp ở cửa hàng Oanh, đầu óc lung tung. Những ngày này tôi càng không nguôi nhớ đến Phúc...

Thêm một ngày nằm chờ cho dứt cơn sốt.

Mất tôi chong chong, không tài nào ngủ nổi.

Dưới nhà ba đứa bạn thân đang ngồi bàn tính với nhau chuyện chỗ ở cho tôi.

- Tớ đi kiếm nhà trọ rồi nhưng khó quá. Mà để cái Kiều ở một mình lúc này tớ cũng không yên tâm.

Tôi nhận thấy rõ sự âu lo trong giọng nói của Nhung chị cả.

- Nếu kẹt quá thì cứ để Kiều ở tạm cửa hàng tớ cũng được.

- Được là được thế nào! - Nhung gạt phắt - tăng một thì bán hàng. Gác xép thì bé bằng tí hìn, lại phải chứa đầy hàng, hai đứa ôm nhau ở trên đấy có mà chết ngạt à.

- Khó nhỉ?

- Chẳng nhẽ đã hết cách?

- Tự yên tự lành... Mà cái Phúc cũng đại thật đấy cơ. Thiếu gì cách...

- Suyt.... Cái Kiều nghe thấy nó lại tự dằn vặt. Thôi bàn chuyện nhà cửa cho xong đi đã.

Tôi nghe lồm bồm tiếng cái Phương:

- Hay là.... hay là để Kiều về ở với tớ. Ông bố nuôi của tớ cũng đi công tác suốt ngày, thành ra nhà cũng rộng. Nhưng mà... tớ cũng phải về xin phép đã...

Tôi không khỏi ngạc nhiên trước điều mình vừa nghe. Cho đến giờ chúng tôi chưa khi nào đến chỗ nhà Phương ở. Nó không những không mời chúng tôi đến chơi mà còn có vẻ ngại khi phải kể về ngôi nhà ấy. Vì vậy chúng tôi cũng tôn trọng, không gặng hỏi. Từ năm thứ ba, cái Phương bắt đầu chuyển từ ký túc xá vào nhà bố nuôi ở. Nghe đồn, bố nuôi của nó là một người khá có vai vế nên rất hạn chế các mối quan hệ, tiếp xúc không cần thiết tại nhà. Mà đây chỉ là một trong số 3- 4 cái nhà mà ông ta có. Nhiều lời đồn đại về các mối quan hệ phức tạp của ông ta trong xã hội cũng được người ta thêu dệt. Vì vậy mà cái Phương ngại cũng phải. Cũng có lần để chúng tôi đỡ thắc mắc, Phương có kể qua loa đó là bạn cũ của bố mẹ nó. Ông ta nhận nuôi dưỡng và lo cho nó ăn học, lo công việc cho nó trên Hà Nội. Có ông bố nuôi đỡ đầu nên cuộc sống của Phương "tươi" nhất bọn.

Nhưng bố nuôi cái Phương đã ngại các mối quan hệ phiền toái như vậy, tự nhiên tôi về đây ở sao tiện.

- Thế liệu có được không ? Cậu phải nghĩ kỹ đi - Vẫn cái giọng chắc nịch của Nhung.

- Tớ nghĩ ... chẳng còn phương án nào khác bây giờ...

Tầng dưới chợt trở nên yên ắng. Mãi một lúc sau tôi mới nghe thấy tiếng Nhung:

- Thôi trước mắt cứ tạm thống nhất thế này, mọi người xem có được không nhé: Chúng mình cứ kiếm nhà trọ cho Kiều. Trong thời gian chưa tìm được nhà thì Kiều về ở cùng Phương. Nhưng có gì bất tiện, Phương cũng phải nói ngay để bọn này giải quyết đấy nhé. Trước mắt Phương phải về xin phép bố nuôi đi đã. Thôi cứ thống nhất thế, đợi Kiều tỉnh tớ sẽ thông báo lại tình hình cho nó yên tâm. Cuối tuần nếu mọi việc suôn sẻ, Phương sẽ đưa Kiều về nhà.

Có tiếng bước chân trên cầu thang. Tôi vờ nhắm mắt, giả ngủ. Nước mắt cứ chực trào ra. Bạn bè ơi, những lúc như thế này, nếu không có mọi người tôi biết phải làm sao đây...

*

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi được sống trong một ngôi nhà sang trọng như thế. Nhà kiến trúc kiểu Pháp với những đường uốn thanh thoát, những chiếc cửa sổ hình vòm giăng đầy hoa ti gôn đầy thơ mộng mở ra một không gian thoáng mát rất dễ chịu. Đồ đạc trong ngôi nhà cũng không kém phần sang trọng. Bộ phôi da màu kem nhạt rất ăn với màu tường màu be vàng của phòng khách. Chưa bao giờ tôi được ngồi trên một chiếc ghế rộng rãi và êm ái như thế. Chiếc tủ li đặt khiêm nhường ở góc phòng với những bộ li tách pha lê và những chai rượu ngoại đắt tiền. Gần cửa sổ là chiếc đồng hồ quả lắc, dễ phải cao đến ngang đầu tôi. Nước gỗ trên chiếc đồng hồ đã bắt lên màu gụ bóng loáng. Phòng ngủ của cái Phương được sơn màu hồng nhạt, những chiếc rèm cũng cùng màu, tạo nên một không gian thật ấm áp. Rồi còn cả một tủ váy áo các loại mà bất kỳ đứa con gái nào cũng thêm muốn được sở hữu.

Tôi ngắm nhà cái Phương ở với đầy sự ngưỡng mộ. Số nó sướng thật đấy. Xinh đẹp, hoạt bát,

lại có quý nhân phù trợ thế này là nhất còn gì. Tự nhiên tôi lại thấy tủi thân. Không biết rồi đây tôi sẽ bươn chải với cuộc sống ra sao?

Trong lúc tôi còn tần ngần ngẫm nghĩ các gian phòng thì Phương đã vào nhà tắm, bật nước nóng cho tôi. Một lúc sau nó đi ra, chỉ tay vào một khung ảnh khá lớn treo trên tường, gần chỗ cầu thang lên xuống:

- Bố nuôi tớ kia kìa.

Lúc đi lên cầu thang, tôi chỉ mãi nhìn vào phía trong phòng khách mà không để ý đến tấm ảnh. Tôi đưa mắt theo tay Phương. Trong ảnh, cái Phương đang nung nịu gối đầu lên đùi của một người đàn ông đã luống tuổi. Phía sau là cảnh thác nước rất đẹp. Theo như bức ảnh, thì bố nuôi của Phương trạc ngoài năm mươi, người đầy đà. Tuy nhiên cái nhìn của ông ta trong ảnh khiến tôi hơi sờ sợ. Cụ thể là sợ gì thì tôi không thể lý giải nổi. Đó chỉ là một cảm giác bất chợt, thoáng qua, nhưng lại ám ảnh tôi rất lâu.

Mãi sau này tôi mới lý giải được phần nào.

Phương thấy tôi chăm chú nhìn bức ảnh rõ lâu, vội giục:

- Thôi cậu vào tắm đi rồi nghỉ ngơi cho khỏe. Đầu cậu vẫn còn hơi nóng đấy. Cậu mà có làm sao thì mẹ Nhung lại ăn thịt tớ mất.

- Nhà cậu đẹp thật đấy - Tôi vẫn chưa hết choáng ngợp bởi vẻ đẹp và sự sang trọng của ngôi nhà.

- Ôi dào, nhà gì của tớ. Tớ chỉ ở nhờ thôi.

- Ở nhờ nhưng được cái nhà đẹp thế này cũng sướng.

Giọng cái Phương chợt trầm xuống, xa xôi:

- Chắc gì ... mà thôi cậu vào tắm đi.

Không để ý đến câu nói của cái Phương, tôi lấy một bộ quần áo trong túi xách rồi vào nhà tắm. Nước nóng khiến tôi thấy khỏe hẳn ra.

*

Ổn định cuộc sống tại nhà Phương, tôi và Nhung lại tiếp tục “chiến dịch” vừa kiếm việc làm vừa kiếm nhà trọ. Cái Phương thì đã đi làm cho Công ty xuất nhập khẩu Trường Giang. Hồi còn ở trường, nó đã được nhận vào làm part-time ở đấy. Hình như đây là chỗ quen biết của bố nuôi nó. Phương làm phòng phát triển thị trường. Lương tháng được triệu rưỡi. Chẳng bao giờ thấy nó kể về công việc, nhưng ngó bộ nó có vẻ ung dung, nhàn nhả lắm, đi đứng nghỉ ngơi tùy thích. Có hôm chín giờ sáng nó mới dẫn dệu dắt xe đi làm. Thường khi nào công ty có khách khứa nó mới bận rộn hơn một chút, những bộ cánh bắt mắt được nó thay đến chóng mặt. Nó đi làm mà cứ như đi biểu diễn thời trang, nước hoa xức thơm lừng. Hôm nào bố nuôi ghé qua nhà, Phương nghỉ làm ở nhà luôn. Vì vậy lịch làm việc của nó hết sức thất thường.

Thực ra thâm tâm tôi vẫn muốn nhanh chóng kiếm được nhà trọ vì biết không thể phiền Phương quá lâu. Phương tuy ngoài mặt hết sức thoải mái nhưng tôi biết nó cũng có cái khó của mình.

*

Thấm thoát tôi ở nhà Phương đã được gần tháng trời. Ban đầu bảo chỉ ở tạm mấy ngày thế mà ... Tôi ngại nhất là những lần bố nuôi Phương về mà có mặt tôi ở nhà.

Phương cứ phải dặn đi dặn lại:

- Bố nuôi tớ về, thường ông rất muốn ngồi nói chuyện riêng với tớ cho khuây khoả những áp lực trong công việc. Để cậu đỡ ngại, tớ sẽ lên phòng của bố nuôi tớ. Cậu có thể đọc sách, xem tivi hoặc ngủ trước đi cũng được, đừng đợi tớ. Có khi hai bố con cứ mãi chuyện luôn đến sáng nên cậu không đợi được đâu...

Phương ngập ngừng như muốn nói thêm gì đó song nó lại im lặng.

Có một chi tiết khiến tôi hơi lạ là thái độ của Phương mỗi khi bố nuôi nó trở về. Nó có vẻ bồn chồn, không yên và rất mất tập trung. áng chừng đến giờ “thầy về”, tôi biết ý chui vào trong phòng ngủ và đóng cửa lại. Tôi muốn làm gì trong đó thì tùy, đọc sách, nghe nhạc, xem tivi. Miễn là không xuất hiện. Ông bố của nó thì đi thẳng lên phòng luôn, không ghé qua tầng 2 nên chưa bao giờ tôi được gặp mặt. Mọi hình dung - nếu có - chỉ hoàn toàn do bức ảnh cỡ lớn treo cạnh cầu thang mang lại.

Hành tung có vẻ lén lút của mình khiến tôi cũng chẳng lấy gì làm thoải mái. Tôi tự an ủi: Chắc cái Phương ngại bố nuôi trách mắng về việc đã cho bạn vào nhà ở quá lâu nên mới để tôi “ẩn mình” trong phòng như thế. Nhưng Phương và tôi nên cùng xuất hiện trước bố nuôi, xin phép đăng hoàng thì tốt hơn. Dù sao tôi cũng là bạn thân của nó kia mà. Lẽ nào lại phải đề phòng cả bạn thân của con gái mình hay sao?

Nhưng tôi cũng ngại quá đi mất. Tưởng chỉ ở nhờ đôi ba ngày, ai dè cả tháng trời mà tôi vẫn chưa thể dọn đi. Tự nhiên tôi thấy xấu hổ cho mình. Tôi đã lạm dụng lòng tốt của Phương, làm cho nó bị khó xử.

Tôi phải nhanh chóng kiếm được chỗ ở mới.

Nhất định!

*

Việc kiếm nhà phức tạp hơn tôi tưởng. Những nhà có thể ở được thì giá khá mắc, những nhà giá rẻ thì lại ở những nơi quá phức tạp. Rồi lại còn lo công việc nữa. Cả tháng trời đã lững lờ trôi qua mà nhà cửa và công việc chẳng đâu vào đâu. Cái Nhung tâm trạng cũng chẳng khá hơn. Nó hết chép miệng lại thở dài sườn sượt đến nẫu cả ruột:

- Tình hình cứ bí bết như thế này chắc tao về quê mất. Hai ông bà già ở nhà vừa gửi tiền tiếp tế vừa giục ghê quá. Các cụ có biết đâu mình cũng như đang ngồi trên tổ kiến lửa thế này. Lại còn nhầm cho một đám ở dưới ấy rồi, chờ tao về xem mặt, nếu ưng là cưới liền. Bây giờ là thời nào rồi mà các cụ còn cái kiểu ấy cơ chứ. Đến tự tử mà chết cho xong mất thôi.

Chưa bao giờ tôi nghe giọng Nhung hoang mang, chán chường đến thế. Tiếng là cứng rắn nhất bọn nhưng phải quăng quật rờn rã mấy tháng trời ở đất Hà thành này cũng đã bắt đầu vất kiệt ý chí của Nhung chị cả mất rồi. Tôi nghe lòng mình náo nức.

- Nói thì nói vậy thôi, chứ tao quyết ở lại. Đây mới là đất sống của tụi mình. Chứ về quê, lại ngồi nhẩn đít bên bàn giấy cho người khác sai vặt, lương ba cọc ba đồng, dầu óc mỗi ngày lại mụ mị đi. Sống thế tao chẳng “chơi”. Thế mà định thế nào, có về không?

Tôi im lặng. Tôi biết trả lời Nhung thế nào đây. Về quê? Mẹ sẽ lại suốt ngày day nghiến cậu. Cậu thương tôi, nhưng chẳng lẽ vì thế mà tôi bắt cậu phải khổ vì tôi? Trong tâm trí tôi, nơi ấy chỉ cất toàn những kỉ niệm buồn của tôi. Thực lòng tôi muốn đi xa khỏi nó như để tìm một nguồn an ủi mới cho mình, giúp mình thoát khỏi những mặc cảm nặng nề. Tôi muốn được làm mới lại cuộc sống của mình ở một nơi chốn mới, với hy vọng rằng nó sẽ tốt đẹp hơn quãng thời gian đã qua. Nhưng tôi phải bắt đầu như thế nào và ở nơi đâu?

Lại tiếp tục bực mặt ở đất này, không biết ngày mai ra sao?

Có phải tôi đang mất dần phương hướng? Có bao nhiêu người như tôi đã chịu bật bãi khỏi chốn đô hội này? Thời hạn của Phúc là năm tháng. Còn tôi là bao lâu ? Tám tháng hay một năm? Hay ngay ngày mai thôi.

Tôi mệt mỏi quá rồi...

- Thôi tui mình về đi - Nhung thở dài - Thôi có gì mà phải chảy nước mắt ra thế. Ồi người đã sống khoẻ ở đất này, lẽ nào mà tui mình không sống được. Sông rộng sao lo không kiếm nổi cái ăn. Ngồi đây rồi lại nghĩ quẩn, dở hơi lắm.

Chúng tôi không về nhà ngay. Tôi biết cuộc sống của Nhung ở nhà người họ hàng cũng không được dễ chịu cho lắm. Mang tiếng ăn nhờ ở đậu, mà lại là họ hàng xa lơ xa lắc. Tự nhiên ở đâu đâu nhẩy vào nhà người ta ở, mấy ai được hoan nghênh đâu. Nhưng Nhung không thể ra ngoài sống cùng với tôi được vì bố mẹ nó không cho phép: “Hà nội rất cạm bẫy thôi. ở nhà người quen, dẫu người ta có không ưa thì vẫn còn an toàn hơn. Không thích thì về quê mà ở”.

Đúng là mỗi người đều có cái khó của mình.

Nhung đèo tôi đi lang thang hết phố này sang phố khác. Hai đứa chẳng buồn nói với nhau câu nào. Thôi thì những lúc như thế này, có người ở bên, cùng tâm trạng, lòng cũng vơi đi chút nào.

*

Thời gian này cái Phương khá bận rộn. Nó xin nghỉ việc cơ quan để tháp tùng cha nuôi đi công tác nước ngoài. Hình như là Singapore và Malaixia. Mặt nó tỉnh queo:

- Làm việc chán quá, đi đổi gió mấy hôm. Kiêu trông nhà cho mình nhé. Về thế nào cũng có quà cho cậu.

Tôi thắc mắc:

- Vừa vào cơ quan người ta làm được mấy ngày lại đã xin nghỉ làm việc khác, cậu không sợ người ta không kêu ca à?

Phương bĩu môi:

- Ai kêu? Ai dám kêu? Mà tớ không có mặt ở đấy, họ lại càng thích quá ấy chứ?

- Sao lại thế? - Tôi ngạc nhiên.

- Ôi dào, bà cứ đi làm rồi khắc biết. Cái trò ganh ghét ở công sở, tránh thế nào được. Dào ời, qua mà đòi múa cùng công. Tớ đi chơi cho bồ ghét. Công việc thích thì làm, không thích thì đi chỗ khác, lo gì.

Thái độ của cái Phương hơi lạ. Chắc nó đang có việc gì bức mình ở cơ quan. Cửa đáng tội, nổi tiếng sau vụ thi hoa hậu, với nhóm bộ tứ chúng tôi thì không sao nhưng với người ngoài, Phương tỏ ra khá kiêu kì. Cũng có khi người ta yêu quý, nuông chiều nó nhiều lắm nó quen với vị trí “ngôi sao” cũng nên.

Trong thâm tâm, nhiều lúc tôi cũng thầm ước ao được như cái Phương. Dường như nó có trong tay mọi thứ mà những đứa con gái tỉnh lẻ như tôi mong muốn: xinh đẹp, có công ăn việc làm ổn định và cuộc sống thì luôn gặp may mắn. Trong bốn đứa chúng tôi, nó là đứa thuận buồm xuôi gió nhất. Con Oanh vì sớm bươn trải nên trông nó già dặn. Việc kinh doanh của nó bây giờ tuy có vẻ trôi chảy song chúng tôi đều biết nó cũng phải trả giá không ít. Nào là giành giật mỗi hàng, nào là quan hệ với cánh “thị trường” để họ nường tay chuyện thuế má, thủ tục. Rồi lại lo cả cánh giang hồ để cửa hàng được yên bề, không ai đến chọc phá. Nhiều lúc nó mệt mỏi quá, trông chẳng khác nào bông hoa bị tấp nắng. Nhưng nó là đứa “gan lì cóc tía”, cấm có bao giờ há miệng kêu ca than vãn hay tỏ ra nhụt chí. Cũng có lúc nó tỏ ra ganh tị với chúng tôi :

- Quả là kiếm được đồng tiền ở đất này thật chẳng dễ chút nào. Chúng mày có học có hành, sau này kiếm được công ăn việc làm chắc sẽ đỡ hơn cảnh của tao.

Oanh ơi, cứ nhìn Kiều và Nhung bây giờ đấy. Thành kẻ “đánh vông mặt đường” mà công việc vẫn tù mù như đêm ba mươi. Con người ta, chẳng biết thế nào mà nói trước được mọi chuyện đâu.

*

Độ này cái Nhung buồn chán lại quay ra tập viết báo rồi gửi vu vơ. Thế nào mà các bài của nó đều được đăng. Mà người ta đăng bài của nó là đúng quá rồi còn gì. Không biết người khác thế nào chứ tôi đọc những bài báo của nó thấy cảm động lắm. Nó viết đúng tâm trạng, tình cảnh của chúng tôi. Nào là cảnh ra trường mất phương hướng. Nào là những chuyện đi làm thuê để kiếm việc làm. Thì đấy, hôm trước tôi và nó chẳng vào thăm đứa bạn học cùng lớp nó hồi đại học đấy thôi. Đứa bạn ấy cũng trong cảnh kiếm việc, chấp nhận đi lau kính cho khách sạn H. Nó phải giấu biệt tấm bằng cử nhân đi. Nó lau hết ngày này đến ngày khác, cốt sao để cho những tấm kính tường phải sạch như lau như li thì mới có tiền công. Công việc này chẳng hề có trong giáo trình của bất cứ trường đại học nào. Biết làm sao được. Bị quảng xuống nước thì cố mà bơi thôi chứ.

Khổ thân, con bé hết quỳ đến đứng, rồi leo cả lên thang, với tay lau quá đà rồi bị chổng mặt, ngã lăn đùng ra đất. Kết quả là gãy răng cửa, rạn xương đầu gối. Hôm chúng tôi vào, nhìn nụ cười méo mó, khuyết mấy cái răng cửa của đứa bạn mà không cầm được nước mắt. Ừ sao tội mình khổ thế. Về quê cũng chết mà ở lại thành phố cũng chết. ở đâu cũng đụng hàng sập đơn xin việc. ở đâu cũng cảnh chờ đợi “*chỉ tiêu*”, đợi nghiên cứu và trả lời sau. “Sau” là khi nào thì đồ biết. Mà bất chấp mọi giá để kiếm được việc làm thì không có gan.

Hết hy vọng này lại nuôi thêm hy vọng mới. Rồi tự an ủi: người ta ở lại Hà Nội khối ra đấy, kiểu gì mà chẳng sống được.

Ở, thì ở.

Loạng quạng ngoài phố rồi lại gặp nhau, hót hải, xéch xác.

Lớp tôi lúc ra trường, còn hứa hẹn: ngày này tháng này họp lớp cho đỡ nhớ nhé. Đến ngày ấy tháng ấy, chẳng thấy ai mọc mũi sủi tăm gì. Lòng dạ nào mà họp với hành. Còn phải chạy đua với công việc. Phải chạy đua mà sống. Những cuộc chạy đua triền miên, cấu xé cả trong những giấc ngủ.

*

Vụ “ đổi gió” của cái Phương kéo dài đến chục ngày. Nó trở về trong bộ dạng mệt mỏi và cáu bẳn. Cả một tuần sau đó nó giam mình trong phòng và ngủ li bì. Chỉ khi nào tôi gọi nó dậy ăn cơm, nó mới uể oải đi ra phòng ngoài. Tôi có hỏi gì nó cũng chỉ ừ hừ trả lời cho xong chuyện.

Những biểu hiện kỳ quặc của Phương khiến tôi lo lắng. Phải chăng đã có chuyện gì không hay xảy ra với nó? Sao nó không nói gì với tôi? Đã từng “vấp” chuyện Phúc nên bây giờ thái độ của Phương khiến tôi bồn chồn, không yên.

Mặc cho tôi hỏi han, chăm sóc, thái độ của Phương trở nên ương bướng và lạnh lùng. Đôi lúc nó còn tỏ ra cáu kỉnh với tôi.

Tôi đang làm phiền Phương đấy ư? Không phải tôi thì còn ai khác nữa?

Tôi tự thấy xấu hổ cho mình.

Tôi ơi - tôi vô tâm và vô tích sự ơi.

Tôi đang ở giữa ma trận của cuộc bươn chải vô định này.

Cuộc sống nơi đây không phải dành cho những đứa như tôi đâu.

Thật đấy.

*

Vài bữa, cái Phương lại trở nên vui vẻ. Nó rối rít xin lỗi tôi và hối hận vì cái thói đỏng đảnh của mình đã làm cho tôi mất ăn mất ngủ. Nó cố công làm trò cho tôi vui. Nó tặng tôi một lọ nước hoa Pháp vừa mua trong chuyến “công cán” vừa rồi. Nó líu lo hát hò như một đứa trẻ.

Sự phấn khích có phần thái quá của nó càng làm cho tôi không thể yên lòng. Trong thâm sâu lòng mình tôi bắt đầu nhận thấy những sự gượng gạo của mỗi ngày sống trong ngôi nhà sang trọng này.

Đơn giản - vì đây không phải chỗ của tôi.

4.

Kiểm nhà!

Công việc này ám ảnh tôi cả vào giấc ngủ. Ròng rã suốt mấy tuần, tôi cứ rầm rập một lịch trình: đọc tin cho thuê nhà trên báo rồi lóc cóc theo địa chỉ mà tìm đến, bất kể mưa nắng.

Nhưng nào có đúng như người ta quảng cáo. Nhà gì mà chỉ là mấy mảnh cốt ép quây kín nằm cạnh sông, sức nức mùi bùn rữa. Người qua đường “quá đà” thò tay vào là quờ được tới tận giường ngủ. Nói đại chứ, có ai vứt tàn thuốc lá xuống là đi tong như chơi. Có nhà thì nằm trong xóm liễu, kim tiêm của dân nghiện vứt đầy dưới chân tường, máu dính vẫn còn tươi ròng. Nhà kha khá thì lại quá khả năng tài chính của tôi. Nhà có thể thuê được thì đã có người

đến trước “xí chỗ”.

Tôi ngán ngẩm không để đâu cho hết. Mà chắc vận tôi đen đủi thế nào ấy chứ. Con Oanh chẳng đã có lần trêu tôi “không có số về đất đai nhà cửa” đó hay sao!

Một hôm, đang lơ vơ đạp xe trên đường thì tôi gặp Nhung. Mặt nó có vẻ hớn hờ:

- Kiểm được nhà cho mày rồi đây. Nhà xịn mà lại ở không mất tiền nhé. Mày đồng ý người ta còn trả tiền cho mày nữa ấy chứ. Đúng là đang buồn ngủ gặp chiếu manh!

Tôi mệt mỏi:

- Thôi đi *mẹ*. Làm gì có chỗ nào bỏ thế! Mày thấy tao chưa đủ vui hay sao mà còn chọc.

- Ơ kìa! Học cái thói nghi ngờ đồng đội từ bao giờ thế. Nhìn lại mặt hàng đi! - Nó vênh mặt lên - Có chịu mất bữa ăn không thì chị đây nói. Cơm bình dân thôi, không ai ăn hơn của mày đây mà đã tái mặt lại thế.

- Mày làm tao bức mình quá - Tôi gắt - Nói thì nói toẹt ra, cứ úp úp, mở mở, khó chịu quá. Vụ nhà cửa này làm tao mất ngủ suốt mấy tuần nay rồi. Sốt ruột quá.

- Thì hôm nay được ăn được ngủ chứ sao - Nhung dài giọng - Gớm đùa tí mà đã cáu rồi. Thôi nghiêm túc nhé. Tao vừa lướt qua mấy chỗ tuyển lao động, gặp được một này ngon lắm nên xí cho mày. Phải đặt chỗ mất 50.000 đấy *mẹ già* khó tính ả. Việc thì đơn giản thôi: có một nhà có vẻ là khá giả lắm, muốn tuyển gia sư cho con. Yêu cầu là gia sư phải ba cùng - cùng ở, cùng học, cùng chơi - với con mình, như vậy mới thường xuyên đôn đốc, để mắt đến nó để nó khỏi nhiễm phải thói hư bên ngoài.

- Thế chắc là con họ cũng đã lớn?

- Lớn thì còn nói làm gì. Các cụ chẳng đã bảo “dạy con từ thuở còn thơ hay sao”. Đợi nó lớn, nó hư bég mất rồi thì còn dạy dỗ cái gì nữa.

Tôi gật gù:

- Cũng phải. Thôi cụ thể thế nào *bà* nói luôn đi cho xong.

Nhung càu nhàu:

- Thì tại *bà* không để yên cho người ta nói hết đấy chứ. Thế này: nguyên do là hai vợ chồng nhà này có đứa con trai đang học lớp 4, sang năm lên lớp năm nhưng học hành bí bết lắm. Bố mẹ bận kinh doanh buôn bán nên mọi sự trông cậy ở cô. Cô giáo thì lắm học trò, trông không xuể, mà cô lại đã nhận tiền của phụ huynh nên toàn cho điểm cao vống lên. Hôm vừa rồi, ông nội nó từ thành phố Hồ Chí Minh ra, rồi rãi nên thử kiểm tra trình độ của cháu đích tôn mới ngã ngựa người: nó cộng còn sai hướng hồ là phép nhân. Viết chính tả thì như giun bò, *l - n* cứ là loạn cả lên. Ông nội mới kêu trời: thế này thì không xong. Phải dạy nó từ đầu, không thì hỏng, hỏng hản. Ông con hãi quá vội lao đến trung tâm tìm việc làm để kiếm gia sư cho con. Yêu cầu: gia sư là nữ, tính tình mềm mỏng nhưng phải kiên trì, trình độ đại học, có khả năng sư phạm, phải “ba cùng” với con trai họ. Được cái thằng bé vẫn phải học bán trú lấy lòng cô nên mày chỉ mất công buổi tối thôi. Thế nào, mày có làm được không? Lúc ông bố đến, tông tức kể chuyện, tình cờ tao đang đứng ngay đấy. Thế mới có chuyện hay *đãi* bạn chứ nhỉ! Mày không biết chứ, ông bố trẻ đi tìm gia sư cho con mà cứ như cháy nhà ấy. Bọn ở văn phòng lao động việc làm được phen cười vỡ bụng. Tao được đà, xộc vào xí chỗ luôn.

Từ này đến giờ tôi vẫn nghe như nuốt lấy từng lời của Nhung, trong lòng thấy vui mừng khôn xiết. Làm gì chứ dạy trẻ con thì tôi làm được. Trước đây, hồi còn là sinh viên, tôi đã chẳng đi làm gia sư để có thêm thu nhập đấy hay sao. Nhung dạy cho một đứa trẻ lớp bốn thì đây mới là lần đầu. Chắc là không khó lắm. Hơn nữa, công việc này lại giúp được cho tôi có nhà để ở - một chỗ ở tử tế, lẽ nào tôi có thể từ chối?

- Còn nữa - Nhung hắng giọng - Mà còn được nhận mỗi tháng 300.000 đồng. Xôm chưa. Đúng là có việc, có chỗ ở, lại có cả tiền nữa. Thế nào cơm trưa duyệt không?

Tôi nắm chặt tay Nhung, giọng nghèn nghẹn:

- Bây giờ cậu muốn ăn gì tớ cũng chiều.

- Thôi đi *bà nội*, làm gì mà cảm động quá đáng vậy. Đi ăn đi, chiều nay tui mình quay lại, họ sẽ dẫn mình đến địa chỉ ấy. Cậu vẫn mang theo chứng minh thư và thẻ “cực” sinh viên đấy chứ?

Tôi gật đầu lia lịa. Ơn trời, thế là tôi cũng đã có một lối thoát cho tình cảnh hiện nay, dù chưa biết nó sẽ kéo dài được bao lâu. Nhưng như thế là cũng tốt lắm rồi.

*

Đó là một ngôi nhà ba tầng bề thế nằm trong khu tập thể Kim Liên. Trước hiên nhà là một giàn hoa giấy sum xuê đang trổ hoa. Những chùm bông đỏ như lửa giăng quanh bờ tường màu vàng nhạt vẫn còn loang lổ những vệt nước ẩm ướt, dấu vết của trận mưa từ đêm hôm trước.

Ngay khi tiếng chuông gọi cửa chưa kịp ngắt, cánh cửa nhà đã bật mở. Một người phụ nữ luống tuổi, người khô, gầy, trang phục kỹ lưỡng, xuất hiện. Liền ngay sau đó, một con becgie khổng lồ, màu hung, hồng hộc chạy ra. Người phụ nữ vừa quát con chó bằng giọng nhỏ, đánh, vừa dè dặt đưa mắt nhìn chúng tôi. Tuy nhiên không cần đợi chúng tôi phải giới thiệu, bà ta dường như đã đoán được những vị khách trước mặt là ai nên nên chậm rãi tiến về phía chiếc cổng. Tôi đoán người phụ nữ này hẳn là người giúp việc cho gia đình.

- Cậu Hùng đang đợi các cô ở trong nhà - Người phụ nữ nói rất nhẹ khiến cho tôi cứ ngỡ như mình nghe nhầm ai đó vừa nói chứ không phải bà ta.

Trong lúc người phụ nữ cố sức giằng cổ con chó becgie to vật vờ vào góc sân cho nó khỏi xô vào chúng tôi thì ngưỡng cửa phòng khách vừa kịp xuất hiện một người đàn ông. Anh ta chừng bốn mươi, trán hói, người béo và hơi thấp:

- A! Mọi người đây rồi. Tôi không ngờ lại nhanh thế cơ đấy. Mới sáng nay thôi nhỉ.

Người của trung tâm giới thiệu việc làm - một người phụ nữ khó đoán tuổi, khá loè loet trong chiếc áo ren đỏ (làm cho tôi cứ có liên tưởng chị ta với một con vẹt) - nhanh nhẩu cất tiếng:

- Chỗ chúng em là Trung tâm Nhanh chóng - hiệu quả - uy tín và tin cậy mà anh. Giới thiệu với anh đây là cô Kiều. Chỗ chúng em là không bao giờ để các Thượng đế phải chờ đợi lâu...

“Con vẹt” nói liến thoắng. Chị ta có vẻ rất “thuộc bài”. Kiểu “rao hàng” chuyên nghiệp như chị ta thì tôi cũng chỉ là một mặt hàng mà thôi - tôi chạnh nghĩ.

- Thôi, mời các cô ta vào nhà rồi nói chuyện. Chứ ai lại để các cô đứng ngoài như thế này. Bà Vi, bà pha cho chúng tôi ấm trà. à không, bà pha cho tôi ba cốc nước cam.

Người phụ nữ giúp việc "dạ" rất nhỏ, đoạn đóng sập cửa chuồng, nhốt con béc giê to kênh vẫn đang còn gầm gừ để đi vào nhà trong.

- Như đã trao đổi với anh qua điện thoại, em đưa cô Kiều đến để gia đình kiểm tra- “Con vẹt” đánh mất sang phía tôi . Cái đuôi mắt xanh ngợt vẽ xéch trên nền phấn quá đậm của chị ta làm tôi thấy hơi gai người .

- Ấy, sao lại gọi là kiểm tra. Chúng ta cứ nói chuyện xem có hợp tác được với nhau không. Được việc thì tốt, không được việc thì cũng không sao. Cô là Kiều hả - người đàn ông nhìn tôi, xởi lởi - Tôi là Hùng, vợ tôi là Dung, hiện đang trực ngoài công ty. Chúng tôi làm kinh doanh nên bận lắm, thành thử con cái chẳng thể để mắt đến được. Khổ thế đấy.

- Vâng bây giờ công việc là cứ phải chuyên môn hoá mà anh. Ai kinh doanh cứ lo kinh doanh. Ai dạy học cứ lo dạy học. Mà anh Hùng này - người phụ nữ làm ở Trung tâm giới thiệu việc làm sốt sắng lên tiếng - Hôm nay em dẫn cô Kiều đến đây, anh có thể kiểm tra trình độ. Nếu đồng ý thì hai bên thống nhất công việc với nhau. Nếu anh không đồng ý thì để mai em giới thiệu người khác. Em nghĩ thế này, để tiện cho anh, cô Kiều sẽ giới thiệu sơ qua vài nét về bản thân.

“Con vẹt” cười khanh khách, có vẻ tâm đắc với vai trò “*em ci*” của mình.

- À ừ, tôi thấy thế cũng được - Ông chủ Hùng khẽ nhú mày, đoạn quay sang tôi - Cô Kiều thấy thế có tiện không ?

Bà Vi đã bê nước ra. Ông chủ Hùng đưa nước tận tay cho tôi. Thái độ cởi mở của chủ nhà khiến tôi bớt phần dị ứng về “con vẹt” và đỡ e dè hơn:

- Dạ em vừa tốt nghiệp trường đại học Luật, cũng đang đi kiếm việc. Trước đây em học ở Thái Bình...

- Thái Bình hả, thế là cùng quê với tôi đấy - ông chủ Hùng có vẻ rất phấn chấn - Đúng là đi đâu cũng gặp người Thái Bình mình nhỉ. Thế em học trường nào?

- Dạ, em học trường chuyên Thái Bình.

- Thế cơ đấy. Thời của tôi còn học chưa có tên trường chuyên lớp chọn gì. Đúng là mỗi thời mỗi khác. Thế ngày xưa em học chuyên gì?

- Dạ em học văn.

- Ừ, học văn thì dạy bọn trẻ con chắc khéo lắm đấy. Ngày xưa cô giáo chủ nhiệm tôi cũng dạy văn. Cô ấy rất tâm lý, hay đọc truyện cho chúng tôi nghe. Vì vậy chúng tôi thường háo hức đợi đến tiết văn của cô. Cô ấy tên là Mùi, chắc cô Kiều ở Thái Bình cũng có nghe tiếng?

- Vâng, nhiều giáo viên ở trường em từng là học trò của cô Mùi. Nhưng khi em vào trường thì cô Mùi đã về hưu.

- Nếu anh cần có thể thử việc vài buổi? - “Con vẹt” nhanh nhẩu.

- Có lẽ cũng không cần đâu. Tôi thấy cô Kiều đây có vẻ hợp đấy. Công việc thì đơn giản thế này: thằng Tuấn nhà tôi phải cái lì lì, hơi khó bảo. Học hành lổ mỗ, tiếp thu chậm. Tôi muốn kiếm người kèm nó sát sao, cũng đồng thời trò chuyện làm bạn với nó. Chứ vợ chồng tôi, công việc lu bù, chẳng có thì giờ đâu mà chơi với con, thành thử chỉ sợ nó bị mắc bệnh trầm cảm. Nếu cô Kiều đồng ý thì ngay ngày mai có thể đến đây dạy cháu luôn. Không biết cô Kiều đã sẵn

sàng chưa nhỉ?

- Dạ vâng được ạ - Tôi hồi hộp trả lời.

- Thế thì tốt. Trên tầng 3 nhà chúng tôi có hai phòng, một phòng của thằng Tuấn, một phòng khách nay để làm phòng cho cô giáo. À quên, Tuấn là tên gọi ở nhà của cháu, cháu tên thật là Trần Quang Vinh. ăn uống, sinh hoạt, cô Kiều cứ coi như người trong nhà. Mỗi tháng chúng tôi trả cho cô 300.000. Tiền nong thì chúng tôi không thiếu, chỉ mong sao cô giúp thằng Tuấn nhà chúng tôi...

- Anh chị đây thật rộng rãi quá - Người phụ nữ của Trung tâm việc làm xuýt xoa - Thế cô Kiều có ý kiến gì không?

Tôi thấy phần chần khôn xiết. Mọi thứ đến với tôi lúc này như trong mơ vậy.

- Dạ, mai em sẽ đến nhận công việc luôn.

- Mai cô đến đây, bà Vi sẽ chỉ dẫn mọi thứ cần thiết cho cô. Sớm mai vợ chồng tôi phải bay vào thành phố Hồ Chí Minh nên không ở nhà được. Cô Kiều cố gắng giúp cho. Có gì cô cứ hỏi bà Vi.

Ông chủ Hùng chỉ tay ra cửa. Bà giúp việc đang đứng thập thò ngoài đó, nửa muốn vào, nửa muốn quay ra.

- Mai có gì bà chỉ dẫn cho cô giáo nhé.

- Dạ, vâng, thưa cậu - bà Vi lạnh nhạt đáp.

- Thôi thế tại em xin phép ra về - người phụ nữ đi cùng tôi nhanh nhẩu đứng lên.

Ông chủ Hùng tiễn chúng tôi ra tận cổng. Bà giúp việc lấp ló đằng sau. ánh mắt màu cùi nhăn của người phụ nữ ấy khiến tôi rùng mình. Không hiểu sao ngay từ lúc mới đến, người phụ nữ ấy để lại trong tôi những ấn tượng thật lạ.

Tôi đi xe chậm chậm ra phía đường Chùa Bộc. Người phụ nữ của Trung tâm giới thiệu việc làm đi trước có ý như muốn chờ tôi. Hình như chị ta còn có điều gì đó muốn trao đổi. Tôi đạp dần lên. Chị ta cũng vừa kịp dừng xe lại, giọng lạnh lùng:

- Em trả cho chị 300.000 đồng.

Tôi ngỡ như mình nghe nhầm:

- Sao cơ ạ?

- 300.000 đồng. Thế là giá hữu nghị đấy.

- Nhưng...

- Thì là tiền môi giới chứ sao. Cái cô này cứ như người trên trời xuống vậy. Theo luật là cô phải trả cho chúng tôi tiền bằng hai tháng lương đầu tiên. Nay tôi chỉ lấy có một, còn kêu ca gì nữa. Không làm để mai tôi giới thiệu người khác. Cô tưởng cô đã nhận được việc ngay đấy à. Chỉ cần một cú điện thoại của chúng tôi là cô cuốn chiếu.

- Nhưng bạn em đã nộp hộ em 50.000 đồng tiền dịch vụ rồi còn gì.

- Đây là tiền ưu tiên nhận hồ sơ. Chúng tôi có tiếp nhận hồ sơ cho cô thì mới có công việc để giới thiệu cho cô chứ. Chứ cứ ngồi một chỗ chờ hồ sơ đến lượt thì có mà gặm xương. Sao được chỗ ngon thế này hả em gái?

Người phụ nữ khiến tôi hơi chóng mặt bởi kiểu nói chuyện chợ búa của chị ta. Tôi thần than: "Trời đấy ạ, còn có cả thứ luật này nữa ư?"

- Nhưng nếu tôi chỉ làm nửa tháng rồi nghỉ thì làm sao chị thu tiền cả tháng lương của tôi được? - "Máu nghề nghiệp" nổi lên, tôi cố nói cứng.

- Việc đấy là việc của cô. Chúng tôi cứ nắm đằng chuôi. Ai hơi đấy mà chạy theo các cô được. Nay, thôi không lằng nhằng nữa, con ranh. - Người phụ nữ đổi *tông* giọng, mặt đánh quắt lại - Làm thì nộp tiền, không thì phần. Mẹ kiếp! Làm cho bà mệt cả người.

Mặt tôi nóng bừng lên, phần nộ.

Nhưng rồi rất nhanh, một ý nghĩ hiển hiện lên trong đầu: Làm hay thôi đây? Tôi đang rất cần có một chỗ ở, có một công việc và có thu nhập. Tất cả những điều ấy đang có sẵn, chỉ chờ tôi quyết định. Lẽ nào vì chút tự ái cá nhân mà tôi vứt bỏ tất cả? Tôi cố nuốt cục nghẹn đang dâng lên trong cổ họng:

- Tôi sẽ nộp.

Tôi lục trong túi xách. Chỉ có vốn vụn 265.200 đồng. Tôi chột đỏ bừng mặt, tự xấu hổ vì sự nghèo túng của mình, nhất là trong lúc này. Tôi sẽ phải xin chị ta hay về nhà lấy cho đủ? Trong lúc tôi còn đang tần ngần, người phụ nữ đã lên tiếng kể cả:

- Thế nào, không đủ tiền chứ gì. Nhìn cô tôi biết ngay mà. Thôi được rồi, có bao nhiêu cứ đưa hết đây, tôi nhận. Đúng là gặp cô tôi đến xúi quẩy. Dân tỉnh lẻ các người toàn là loại sĩ hão, tiền thì không có mà cứ lăm chuyen. Cứ tưởng mình cao sang, danh giá lắm đấy. Người như cô ở thành phố này có mà đuổi cả ngày không hết.

Tôi giận cứng cả người. Người phụ nữ loè loẹt nọ vừa giật nắm tiền trong tay tôi vừa nhấn đề cho máy nổ rồi phóng xe vọt đi. Không biết nếu cô ta còn nấn ná ở lại, đại đĩa thêm vài câu, tôi có đủ sức tung hô tất cả không?

Tôi cũng không biết nữa. Chỉ thấy trong lòng bị tổn thương ghê gớm.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe người ta kẻ kích dân tỉnh lẻ đến làm ăn, sinh sống ở các thành phố lớn. Nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi bị người ta nói vố vào mặt như vậy. Mà tôi dám chắc chị ta không phải là người gốc Hà Nội. Một hộ khẩu Hà Nội do chạy chọt? Một ông chồng người Hà Nội? Và thế là có những hạng người như chị ta sẵn sàng nhận vợ vào mình một cái danh hão, để tha hồ quay lại xỉ vả những người vốn cùng xuất xứ với mình.

Cổ họng tôi nghẹn đắng. Tôi đạp xe thật nhanh qua các đường phố hối hả người xe. Ngỡ như có hàng nghìn con mắt đang soi mói nhìn mình mà chỉ trỏ, cười cợt.

*

Hôm sau cả Phương và Nhung cùng đưa tôi đến chỗ ở mới.

- Bây giờ thì mày yên tâm rồi nhé - Phương động viên tôi - Gớm cả tháng trời cô nàng cứ phấp phỏng bồn chồn làm cho người ta cũng phát sốt cả ruột. Gắng mà làm việc cho tốt. Biết đâu người ta lại thưởng thêm tiền ấy chứ. Thế là hết phải lo lắng cho một người.

- Con dở hơi này - Nhung gắt - Học đại học xong để đi làm bảo mẫu cho con nít mà mày bảo thể là yên tâm được rồi à? Chưa chi đã ăn phạt thể thì bao giờ mới làm được việc gì ra hồn?

- Gớm, mẹ già này, sao khó tính thế. Bắt ne bắt nạt người khác phát kinh lên được. Động viên nhau tí thôi mà. Lầy ngẩn nuôi dài, cũng tốt chứ sao.

- Ừ nói thế, nghe còn được- Nhung ra giọng đàn chị.

Cả chặng đường từ Ngọc Khánh đến Kim Liên, tôi chẳng buồn nói câu nào, cứ im lặng nghe hai đứa bạn chí chóe với nhau. Câu chuyện hôm qua với người phụ nữ của Trung tâm giới thiệu việc làm vẫn còn ám ảnh tôi. Lòng tôi nặng trĩu những âm ức và mặc cảm. Tôi không dám kể cho Nhung nghe, chỉ sợ nó cục tính, lại đến đó làm ầm ĩ lên.

Đến đầu lối rẽ vào nhà ông chủ Hùng, tôi dừng xe lại:

- Thôi các cậu về đi. Nhà tớ đến ở kia kìa. Nhưng thôi đừng vào. Lần đầu tiên đến, cũng không nên kéo bầu đàn thê tử, kéo người ta lại khó chịu. Ban ngày không phải dạy học, tớ sẽ vẫn cùng đi tìm việc với Nhung. Chỗ hẹn vẫn là ngã tư Thái Hà như mọi khi. Bọn mình sẽ vẫn gặp nhau thường xuyên nhé.

- Thế bà tưởng bà thoát được bọn này rồi chắc? - Phương nguyệt tôi.

Nhung chị cả nghiêm mặt lại dặn dò:

- Ở nhà người ta, phải để ý lời ăn tiếng nói, để ý nếp sinh hoạt mà theo nhé. Đi đâu cũng phải thông báo cho người ta cho đảng hoàng, không được tùy tiện đâu đấy.

Tôi đang buồn mà phải bật cười:

- Mẹ trẻ ơi, con có phải là con nít đâu!

Phương cũng phì cười:

- Bà dặn tôi hay dặn con Oanh thế còn nghe được. Chứ cái Kiều có mà đồ dám quậy phá.à mà để ý quan hệ giữa vợ chồng nhà chủ đấy. Con Li lớp Kinh tế D ngày trước cũng làm gia sư rồi chẳng hiểu sao bố của học trò mê lẩn mê lóc. Bà vợ tức khí đóng cửa nhốt nó lại để đánh ghen. Một trận toí bời nhé. May mà hàng xóm sang kịp không thì tan xác pháo. Nó phải “bỏ của chạy lấy người” đấy.

- Ừ đấy thấy chưa. Tưởng là đơn giản nhưng cũng nhiều chuyện phức tạp lắm. Phải chú ý. Ai biết đâu được. Thôi được rồi, mày vào đi. Nói nhiều thì lại bảo là *lên lớp*. Bọn tao về đây.

Tôi đợi cho hai đứa đi khuất cuối đường mới chầm chậm đạp xe về phía cổng nhà ông chủ Hùng.

*

Con becgiê to kênh càng vừa nhác thấy bóng tôi đã sửa inh ỏi. Hai chân trước của nó thoát cái đã chặn lên cái then cài nằm lưng chừng cổng. Con chó vừa thở hồng hộc vừa nhìn tôi với ánh mắt dữ tợn. Tôi nép sang bên, dè dặt ấn chuông. Gần như ngay lập tức, cánh cửa nhà bật mở. Bà Vi cầm chìa khoá đi ra, và vẫn động tác ghì cổ con chó hung tợn để tôi đi vào nhà - giống hệt như hôm qua.

Chưa kịp để tôi hỏi chuyện bà đã lên tiếng, vẫn cái giọng nhẹ như gió thoảng, thực thực, hư hư:

- Ông bà chủ đi vắng, dặn tôi ở nhà đón cô. Để tôi đưa cô lên trên phòng.

Giọng người phụ nữ ấy rất nhẹ đến nỗi tôi cứ phải cố căng tai ra nghe, chỉ sợ mình bỏ sót một điều gì đó trong những lời nói ấy.

Ngôi nhà rộng, nhiều phòng với đầy những đồ đạc đắt tiền, nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác sờ sờ bởi bầu không khí lạnh lẽo, âm âm quanh quất bên mình. Giữa ban ngày mà trong ngôi nhà khá tối. Có thể bởi các cửa sổ và cửa ra vào đều không được mở. Bà Vi bật ngọn đèn cạnh cầu thang có màu vàng nhờ nhờ để dẫn tôi đi lên tầng trên.

Phòng của tôi ở trên tầng ba, chừng 12m². Trên tầng ba còn hai phòng nữa. Theo như sự chỉ dẫn của bà Vi thì phòng đối diện với phòng của tôi là "tổ" của thằng cu Tuấn, còn căn phòng hẹp cạnh cầu thang là nhà kho. Kề ngay đó là một nhà vệ sinh.

- Tôi đang bận việc dưới nhà, cô cứ tự nhiên thu xếp đồ đạc. Cô có thể vào phòng của cậu Tuấn để làm quen dần. Có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi.

Chưa kịp nghe hết lời cảm ơn của tôi, bà Vi đã thoăn thoắt đi xuống nhà dưới, không để lại bất kỳ một tiếng động nào. Ngọn đèn vàng cạnh cầu thang cũng tắt ngấm khiến cho phần dưới của ngôi nhà trở nên tối hun hút và âm âm gió. Cả ngôi nhà thốt nhiên trở nên vắng lặng đến ngột ngạt.

Tôi bước vào căn phòng dành cho mình, tiến đến chiếc cửa sổ, đẩy cánh cửa ra cho thoáng. Dường như đã lâu lắm cánh cửa không được mở nên cái bản lề đã đóng rỉ và rít lên kèn kẹt khi bị cưỡng bức đẩy ra. Nhưng vừa lúc ánh sáng ngoài trời lọt vào phòng thì lập tức một mùi chua chua như nước gạo ủ lâu ngày cũng xộc vào theo. Hoá ra chiếc cửa sổ này nhìn ra mặt sau của một khu nhà tập thể năm tầng màu xỉ mặng cũ kĩ. Dưới chân dãy nhà già nua ấy là rãnh thoát nước và nơi vứt rác thải vô tội vạ. Hèn chi... Tôi vội vàng đóng cửa sổ lại rồi ngẫm nghĩ căn phòng "của mình".

Trong phòng có một chiếc giường mét hai, một tủ quần áo và một bàn làm việc. Tất cả đối với tôi thật quá tốt vào lúc này. Tôi xếp mấy bộ quần áo của mình vào tủ. Thực ra phần lớn đồ đạc tôi vẫn để ở nhà Phương. Khi nào cần thì chạy đến lấy. Vả lại tôi cũng chỉ xác định làm tạm vài tháng ở đây, đến lúc kiếm được công việc tử tế thì sẽ kết thúc vai trò làm "bảo mẫu" bất đắc dĩ này.

Mà đứa trẻ tôi sắp dạy như thế nào nhỉ? Một đứa trẻ tinh nghịch, hiếu động hay một cậu ấm nhà giàu quen thói muốn gì được nấy? Tôi tò mò bước sang phòng của "cậu" Tuấn - đứa học trò mà đến giờ tôi vẫn chưa biết mặt.

Bày ra trước mắt tôi là ngổn ngang đồ chơi các loại và sách vở vứt la liệt từ trên giường xuống dưới đất. Tịnh không có một tấm ảnh chân dung cỡ lớn treo tường nào như tôi suy đoán. Thay vào đó, tường nhà được "trang trí" bằng các hình vẽ vắn vện với đủ các loại màu sáp và mực viết. Chưa hết, những vệt mực tím còn chạy loang lổ từ trên bàn học xuống tận nền nhà. Tôi nhẩn nha ngồi xếp đặt lại các đồ đạc cho ngăn nắp, trong lòng vẫn không ngớt nghĩ ngợi.

- Cô xuống nhà ăn cơm.

Tôi giật mình quay lại. Bà Vi đã đến sau lưng tôi từ lúc nào. Tôi cố nhìn vào mắt người phụ nữ gầy gò ấy, hy vọng đọc được điều gì trong đó, ít ra là một ánh nhìn thân thiện.

- Chiều nay mấy giờ cu Tũn về hả bác?

- Bốn rưỡi chiều tôi sẽ dẫn cô ra trường để đón cậu Tũn. Từ ngày mai bảy giờ sáng và bốn rưỡi chiều cô sẽ đi đưa đón cậu Tũn. Trường gần nhà nên cô có thể đi bộ. Các ngày thứ năm và chủ nhật cậu Tũn được nghỉ học. Cô phải trông cậu cả ngày.

Bà giúp việc trả lời như một cái máy, đôi mắt màu cù nhân toả ra cái nhìn lạnh lẽo.

Tôi định hỏi thêm vài điều về cậu học sinh mới của mình nhưng bà Vi đã xoay người đi xuống nhà dưới nhanh và nhẹ như một con mèo. Tôi đành im lặng bước theo sau người phụ nữ khó hiểu ấy.

Bữa cơm trưa của chúng tôi diễn ra trong im lặng. Bà Vi không hề đưa mắt nhìn tôi. Mấy lần định hỏi chuyện bà cho không khí đỡ tù đọng nhưng trước thái độ lạnh nhạt ấy, tôi lại thôi.

Ăn được hai lưng bát, bà Vi buông đũa đứng dậy. Tôi cũng nhanh chóng kết thúc bữa ăn và định thu dọn mâm bát đi rửa thì bà Vi đã chặn lại:

- Ai có việc của người ấy. Cô không phải lo.

- Cháu chỉ định...

Bà Vi giằng lại nắm đũa trên tay tôi, đoạn thoăn thoắt bê mâm bát vào bồn rửa, không bận tâm đến thái độ của tôi, khiến tôi chưng hửng, đứng đực ra.

- Cháu chỉ muốn giúp bác. Làm hai người cho vui mà bác.

- Ai có việc của người ấy. Cô không phải lo.

Bà Vi lặp lại như một cái máy.

Không có bất kỳ một cảm xúc nào được biểu lộ trên khuôn mặt xương xương, lạnh lùng của người phụ nữ ấy. Tự nhiên tôi thấy mình trở nên vô duyên và lạc lõng trong ngôi nhà mà mọi thứ đều xa lạ và đông kín thông tin.

Điều này khiến tôi có phần hồi hộp, phấp phỏng với công việc sắp tới.

5.

- Cậu Tũn kia kìa.

Bà Vi giơ tay chỉ vào trong sân trường. Tôi háo hức nhìn theo.

Trời đất!

Cậu Tũn là một đứa trẻ khổng lồ.

Tôi phải thú nhận như vậy. Học lớp 4 mà nó đã cao đến một mét rưỡi và nặng hơn 64kg - theo như lời xác nhận của bà Vi. Vì vậy rất dễ nhận ra nó giữa đám đông. Nó to gấp đôi, gấp ba

những đứa bạn khác. Trong khi bọn trẻ xung quanh ném cặp, trêu đùa nhau í ới, thì Tũn ta cứ lừng lững đi ra cổng như một cái xe lu với cái cặp sách to ngất ngư trên lưng. Chắc nó biết có bà Vi đang đợi? Tôi thầm phỏng đoán.

Hoá ra không phải vì bà Vi.

Lách ta khỏi cổng trường, cậu Tũn men theo vỉa hè, cầm cúi đi thẳng một mạch, chẳng buồn nhìn ai. Bà Vi và tôi đứng ở gốc cây bên này đường cho đỡ đông xe, thấy cậu Tũn đi ra, bà Vi hối hả vẫy tay ra hiệu và nhón nhác chạy băng qua đường, khiến tôi cũng phải chạy đuổi theo.

- Cậu Tũn! Đợi bà Vi với.

Bà Vi vừa thở vừa gọi. Đứa trẻ đi khá nhanh, khiến chúng tôi phải chạy theo mất một đoạn. Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, thằng bé từ từ đi chậm lại nhưng nó không nhìn ra phía sau mà vẫn cầm cúi bước về phía trước.

- Đây là cô Vi, cô giáo mới của cậu. Cậu chào cô giáo đi.

Phải nhắc đến lần thứ hai, đứa trẻ mới chịu dừng hẳn lại. Nó lặng lẽ quay xéo mắt, nhìn tôi. Khi bắt gặp ánh mắt tò mò của tôi, nó cụp mắt lại, lủi lủi xách cặp đi trước.

*“Ve vè vè vè
Cái vè lá lốt
Có thằng học dốt
Cũng đòi điểm cao
Mặt nó như đao
Người nó béo ú
Hôi như con cú
Là thằng Vinh nè
Ve vè vè vè
Cái vè lá lốt...”*

- Ê, thằng Vinh đao...

Một cái xe máy vè vè đi bên đường. Đứa trẻ ngồi trên xe dẫu mồm về phía cu Tũn, hét văng lên đầy vẻ khoái chí. Người thanh niên cầm tay lái chừng như là anh trai của nó, cũng quay lại cười khờ khạo.

Mấy đứa bạn nó xách cặp đi trên vỉa hè cười rộ lên hưởng ứng, tay không ngớt chỉ chỗ về phía cu Tũn.

Bà Vi thoăn thoắt chạy lên, giọng nạt nộ:

- Đứa nào đấy hả, đứa nào dám trêu cháu tao đấy hả? Tao gọi công an bắt hết lại bây giờ.

Tôi không khỏi giật mình khi nghe thấy giọng đanh và khoẻ khoắn cất lên từ người phụ nữ ấy, khác hẳn cái giọng hư hư thực thực mà tôi đã nghe quen.

Bà Vi vừa dứt tiếng quát, đám trẻ đã cười ré lên. Thằng bé ngồi trên xe máy lè lưỡi trêu bà Vi. Cu Tũn vùng vằng chạy lên trước, tỏ vẻ không muốn nghe cuộc khẩu chiến. Tôi chạy theo, định nói một câu gì đó an ủi nhưng chỉ sợ làm nó bị tổn thương hơn. Bà Vi cũng đã đuổi kịp chúng tôi sau khi dọa được đám trẻ tinh nghịch.

- Bọn trẻ bây giờ mấy dạy quá - bà Vi lẩm bẩm. Thấy không ai hưởng ứng gì, bà lại im lặng.

Suốt cả quãng đường từ trường về nhà, cả ba chúng tôi đi bên nhau như ba cái bóng, không ai nói với ai câu nào.

Đứa trẻ có vẻ như chẳng bận tâm đến việc có người đi đón và sự xuất hiện của một cô giáo mới. Đường về nhà có vài trăm mét, chắc chẳng còn lạ lẫm gì với nó nên nó đi phăm phăm.

Con bécgiê đang vắt chân lên cổng sửa người qua đường, thấy cậu chủ về vội ngoáy đuôi rồi rít và thở hồng hộc. Tũn thò tay qua chấn song vuốt ve con chó trong khi chỉ thiếu chút nữa con cầu đã thè lưỡi liếm đến tận mặt đứa trẻ.

- Bẩn lắm! Bẩn lắm. Cậu Tũn để bà Vi mở cửa nhé. Bố Hùng không cho chơi thế đâu.

Cuộc giao lưu giữa “hai người bạn” còn quyến luyến mất một lúc thì cánh cổng nhà mới có thể mở ra được.

- Tũn để cô mang cặp sách lên nhà cho nào.

Đứa trẻ vẫn mãi mê quần nhau với con béc giê nên không có ý phản đối khi tôi gỡ cặp sách nặng trĩu trên vai nó ra.

Mặc dù chưa thật quen mắt với vẻ ngoài vẻ khổng lồ của đứa trẻ 10 tuổi nhưng cậu Tũn bắt đầu trở thành đối tượng săn sóc của tôi như vậy.

*

- Ngày mai cháu học những môn gì?

Tôi bắt đầu buổi dạy đầu tiên của mình.

Đứa trẻ vừa mút tay vừa nhìn con muỗi vo ve trước mặt một cách lo lắng.

- Cháu sẽ đập nó hay để cô đập?

Cậu Tũn nhấc ngón tay đỏ lựng vì bị mút quá nhiều ra khỏi miệng:

- Cháu không biết đập đâu. Nó sẽ gọi con khác đến cắn cháu.

Con muỗi đáng ghét đã bay đi chỗ khác.

- Thôi ta học nào. Nó đã bay đi rồi. Mai cháu học gì?

Đứa trẻ vẫn e dè đưa mắt liếc xung quanh phòng, đoạn chạy ra ngoài cửa, gọi tướng xuống dưới nhà:

- Bà Vi! Có muỗi!

Dường như ngay lập tức bà Vi có mặt chỗ chúng tôi với một que hương đốt lửa. Que hương được cắm thẳng vào tủ sách cạnh bàn học. Bà Vi rời phòng cu Tũn với vẻ mặt mãn nguyện.

Mùi hương muỗi khiến tôi hơi buồn nôn.

- Cậu Tũn ngồi học đi. Muỗi bay đi hết rồi.

Đứa trẻ ngồi vào bàn học với vẻ bồn chồn.

- Muỗi không có gì là đáng sợ cả. Cô sẽ đập nó nếu nó quay lại. Còn bây giờ chúng ta phải học bài thôi. Cháu soạn các môn ngày mai học ra để cô xem. Cháu có biết hôm nay cô đến dạy cháu không ?

- Cháu biết rồi.

- Thế thì tốt. Vậy cháu lấy bài ngày mai ra làm đi.

Đứa trẻ nhìn lên tủ sách để xem thời khoá biểu dán trên đó, đoạn lôi ra một đồng sách vở và bút viết các loại. Một cái thẻ điện thoại công cộng và 50.000 đồng rơi ra. Tôi ngạc nhiên:

- Những cái này là của cháu à?

- Vâng - Đứa trẻ đáp cụt ngủn, không mảy may để ý đến thái độ của tôi.

Tôi thầm nghĩ trong bụng “đúng là trẻ con mỗi thời mỗi khác, mỗi nhà mỗi khác”.

Tôi liếc nhìn lên thời khoá biểu, nhắm lại các môn ngày mai: Toán, Tập làm văn, Đạo đức, Nhạc.

- Nào, hai cô cháu mình học môn Toán trước nhé. Cháu đưa vở bài tập để cô xem.

Đứa trẻ e dè nhìn tôi rồi đưa cuốn vở có hình siêu nhân ngoài bìa.

Vừa giở quyển vở tập, tôi hiểu ngay thái độ e dè của đứa trẻ. Chữ nó xấu kinh khủng. Hình như khi viết bài, nó ấn bút khá mạnh làm cho trang vở bị thủng lỗ chỗ như châm kim.

Đứa trẻ nhìn tôi như chờ đợi một lời khiển trách. Tự nhiên tôi thấy lòng mình xao động. Tôi nhớ thằng Nhuận, con cậu Trục tôi. Ngày bé, nó thường bị ăn roi đến toét cả mông vì tội chữ xấu. Mỗi lần đau quá, nó không dám kêu với bố mẹ mà lén lên chỗ tôi, để tôi xoa cho đỡ đau.

- Em cô ngày xưa cũng viết chữ xấu lắm. Nhìn chỉ cần chịu khó tập viết nhiều lên một chút là chữ đẹp ngay - Tôi nhìn đứa trẻ, an ủi - Thôi hai cô cháu mình vừa làm bài vừa tập cho chữ đẹp nhé. Cô giáo cho 4 bài tập về nhà đây này. Bài 2, 3 và 5 trang 25. Bài 1 trang 27. Cháu đọc đầu bài và giải thử ra nháp cho cô xem có đúng không rồi mới viết vào vở nhé.

Cậu Tũn nhìn tôi bần thần. Cái nhìn của nó làm tôi hơi khó hiểu.

- Cháu có hiểu đầu bài không ?

Đứa trẻ vẫn bần thần ngồi mút tay. Mặt cúi gằm xuống trang sách. Một lúc sau nó dè dặt :

- Quyển sách... trong đó giải rồi. Cháu chỉ cần chép lại ... chép lại thôi.

- Sách nào? - Tôi ngạc nhiên

Đứa trẻ rút ngón tay ra khỏi miệng và lục tìm trong cặp sách. Hoá ra đấy là cuốn *Hướng dẫn giải các bài tập toán lớp 4*. Trời đất, lâu nay cậu Tũn vẫn học hành theo cái kiểu này đây! Chẳng trách... Tôi cố nén sự thất vọng:

- Hai cô cháu mình cùng làm xem có giống trong sách không nhé?

- Nhưng chép sách nhanh hơn - Đứa trẻ nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

Trong khi tôi ra sức thuyết phục đứa trẻ về việc phải tự mình làm các bài tập chứ không được chép ở trong sách ra thì bà Vi lại xuất hiện. Lần này là một cốc sữa đầy sổng sánh.

Chừng 20 phút vừa giải lao, vừa là để đứa trẻ đánh vật với cốc sữa:

- Cháu nghĩ là ... - tôi dè dặt nhìn bà Vi - uống sữa buổi tối thế này ... mà cu Tũn nhà mình thì...

Tôi lựa lời để cu Tũn khỏi thấy tự ái. Nhưng với một đứa trẻ đang thừa cân mà tiếp tục bị nhồi nhét thế này thật không nên chút nào.

Bà Vi có vẻ không bận tâm đến ý kiến của tôi. Mọi sự chú ý của người phụ nữ ấy giờ đây là đứa trẻ và cốc sữa đang chậm chạp ngót đi. Đôi mắt già nua của bà Vi nhìn đứa trẻ như muốn thôi miên nó. Khi giọt cuối cùng của cốc sữa đã được dốc cạn một cách khó nhọc, khuôn mặt người phụ nữ ấy mới được giãn nở đôi chút:

- Thôi Tũn ngoan của bà, Tũn yên của bà, Tũn học bài đi nhé. Bà Vi xuống đây.

Cánh cửa khép lại sau lưng hai cô trò chúng tôi, không một tiếng động. Sự biến mất của bà Vi như thực, như hư khiến tôi hơi sờ sợ.

Buổi học đầu tiên kết thúc lúc 11 giờ kém 5 phút. Đứa trẻ hoàn toàn mụ mị vì cơn buồn ngủ. Tôi dìu nó lên giường rồi trở về phòng, toàn thân thấy mệt rũ rời.

*

Tôi không ngờ dạy một đứa trẻ lại vất vả đến thế. Cu Tũn hoàn toàn mơ hồ về những gì nó được học trên lớp. Những giờ học tại nhà, nó rất khó tập trung. Với một ngón tay đỏ bầm lên vì bị mút quá nhiều, nó có thể ngồi hàng tiếng đồng hồ nhìn ra ngoài cửa hoặc vẽ nhoe nhoét lên các quyển vở, nhưng một tiếng tập trung ngồi học thì dường như làm cho nó kiệt sức.

Tôi phải rất chặt vật hướng dẫn cho cu Tũn nắm được các bài học trên lớp và cố hiểu nó. Cũng giống như bà Vi, nó kiêu lời và hơi khó hiểu.

Sống được một thời gian ở nhà ông chủ Hùng, tôi luôn cảm giác có một điều gì đó bất ổn mà tự mình không tài nào lý giải nổi. Có thể bởi tại không khí âm ỉ ở ngôi nhà ba tầng khép cửa im ỉm suốt ngày nên luôn thiếu ánh sáng mặt trời. Cũng có thể bởi những biểu hiện lạ lùng của bà giúp việc. Cả đứa trẻ mà tôi đang dạy với những phút lơ đãng khó hiểu của nó...

*

Buông quyển sách xuống, quay sang nhìn đồng hồ tôi không khỏi giật mình: đã gần hai giờ sáng. Ngày còn ở trong ký túc xá, tôi hay bị kêu vì thói sa đà vào đọc sách quá khuya. Cũng may ở nhà cu Tũn, tôi được một mình một phòng nên thói quen này chưa ảnh hưởng đến mọi người. Tôi hối hả tắt đèn, đặt lưng xuống giường, cố gắng ru giấc ngủ mau đến.

Quanh tôi một màu đen sẫm đặc và âm ỉ.

Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng gió rít ngoài cửa sổ càng trở nên mãnh liệt. Lại một đợt áp thấp nhiệt đới sắp tràn về - tôi miên man nghĩ. Ngày xưa mỗi lần có áp thấp nhiệt đới, cậu tôi hay kêu mọi người. Rồi cả đêm cậu nằm trần trọc không ngủ được. Sáng ra mặt cậu phờ phạc. Thế nào mẹ cũng ca cẩm cậu...

Đột nhiên có tiếng tức tưởi mơ hồ khiến tôi thoáng rùng mình. Ngôi nhà lúc này chỉ có ba người : tôi, cu Tũn trên tầng ba và bà Vi ở tầng một. Vợ chồng ông chủ Hùng đã đi Trung Quốc từ đầu tuần. Ngôi nhà càng trở nên rộng mênh mông với thật ít sinh khí .

Tiếng khóc tức tưởi, tiếng thở dài kìm nén lại thoang thoảng vọng đến tai tôi. Tôi lo lắng: có phải cu Tũn đang ngủ mơ thấy ác mộng? Hay bà Vi? Người phụ nữ lạnh lẽo như sắt đá ấy liệu có thể gặp chuyện gì để phải buồn lòng? Hay chỉ là tiếng gió trêu đùa?

Đúng là tiếng gió thật. Tôi tự cười mình giàu trí tưởng tượng.

Một... hai... năm mươi tám...năm mươi chín...

Giấc ngủ vẫn bốn cột tôi .

Một trăm ba hai... một trăm ba năm...

Lần này thì tiếng khóc rõ rệt hơn. Có cả tiếng sụt mũi. Tôi hối hả bật đèn, chạy sang phòng cu Tũn. Trong ánh đèn ngủ màu hồng đứa trẻ đang nằm bò trên cái gối ôm ngủ ngon lành. Một ngón tay nằm ngoan trong cái miệng hé hé cười. Tôi thở phào, sẽ sẽ khép cửa lại, định bụng trở về phòng. Nhưng ánh đèn le lói một cách bất thường dưới tầng một khiến tôi lo lắng. Bà Vi! Có chuyện gì đó với bà Vi!

Tôi lập cập bước xuống.

Trong căn phòng chật hẹp của mình, bà Vi ngồi lặng phắc như một pho tượng, tóc xoã trắng xoá, trằm kín lưng. Trước mặt bà Vi, trên nóc tủ quần áo là một bát hương nghi ngút khói và một khung ảnh nhỏ viền đen đã cũ kĩ. Trong khung ảnh ấy là khuôn mặt của một đứa bé trai bầu bĩnh đang toe toét cười.

Tôi đứng chờ người trước cửa phòng bà Vi. Mùi hương khói mê hoặc giữa đêm khuya khiến cả người tôi lạnh toát.

Người trong ảnh là ai? Con hay cháu của bà Vi? Một lần, ông chủ Hùng có nói qua với tôi về hoàn cảnh bà Vi: bà là người cùng làng, không chồng con gì nên hai vợ chồng đã đón bà lên đây ở cùng, đồng thời cũng để quán xuyến luôn việc gia đình. Vậy sao lại xuất hiện bức ảnh đứa trẻ kia và có cảnh ngồi khóc tức tưởi trong đêm như vậy?

Đột nhiên ánh điện trong phòng bà Vi tắt ngấm. Chỉ còn ba chấm hương đang cháy đỏ hiện lên trong bóng tối bịt bùng. Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi lạnh buốt.

Rất may sau tiếng dép loẹt quẹt, ánh diêm ngay lập tức sáng loé lên trong phòng cùng mùi lưu huỳnh cháy phát tán trong không khí làm cho tôi bớt hoang mang. Trong ánh sáng chớp chờn của ngọn đèn dầu vừa được thắp, bà Vi giở màn ra mắc. Những tiếng thở dài náo nức chốc chốc lại vang lên. Tôi run rẩy bám theo tay vịn cầu thang, đi lên phòng.

Từ bấy đến sáng tôi bập bõm trong những giấc mơ quái gở.

*

Hình ảnh bà Vi như pho tượng trước bức ảnh nghi ngút khói giữa đêm khuya ám ảnh tôi nhiều ngày sau đó. Có điều gì uẩn khúc trong cuộc đời của người phụ nữ ấy mà tôi thật khó có thể lý giải được.

Những tình cảm mà người phụ nữ ấy bộc lộ ra bên ngoài với người khác luôn dè sẻn đến

ngghet thở nên rất khó mà đoán biết được gì. Nhưng chỉ riêng đối với cu Tũn, người phụ nữ ấy lại chăm lo, ve vuốt hết mực. Thậm chí, khi cần, bà Vi giống như một con gà mẹ xù lông che chở cho con trước những mối đe dọa có thể xảy ra.

Cu Tũn?

Đưa trẻ trong khung ảnh màu đen?

Có gì liên quan đến nhau?

Câu hỏi không có lời giải khiến đầu tôi muốn vỡ tung.

Nhiều lúc tôi cũng muốn tỏ ra thân thiết với bà Vi, nhưng sự lạnh lùng có phần khắc nghiệt của bà khiến tôi thấy nản.

Chẳng lẽ không có con đường nào để đến được với tâm tư của người phụ nữ cô độc này?

Ngôi nhà chỉ có ba người.

Liệu tôi có được tính là người thứ ba?

*

Thu xếp công việc tại nhà cậu học trò mới vào nề nếp, tôi và Nhung lại rong ruổi đi kiếm việc. Càng ngày tôi càng cảm thấy thật khó có thể gắn bó lâu dài với ngôi nhà này. Nhưng tìm công việc khác thì chẳng hề dễ dàng chút nào. Không có tấm bằng đỏ, không hộ khẩu Hà Nội, không người quen biết, không tiền bạc, không liều mạng - với “năm không”, cơ hội tìm việc của chúng tôi vì thế ngày càng thu hẹp dần.

Nhung học tôi "lấy ngắn nuôi dài" nên nhận vào làm thuê cho một hiệu kính thuốc trên phố Cầu Gỗ với lương tháng 500.000 đồng và tiếp tục săn tìm cơ hội mới.

*

Chủ nhật cũng là ngày tôi và cu Tũn được phép nghỉ xả hơi.

Tranh thủ lúc cu Tũn được bố mẹ cho đi chơi công viên Thủ Lệ, tôi đạp xe qua nhà Phương lấy ít sách vở còn gửi ở chỗ nó về ôn lại vào những lúc rảnh rỗi cho khỏi quên kiến thức.

Mới hơn 8 giờ sáng, chắc nàng ta vẫn còn đủng đỉnh nằm trên giường - tôi nghĩ bụng. Nó là đứa *nghiện ngủ*. Những ngày còn ở với Phương, tôi nghiệm thấy cứ đến ngày nghỉ là nó phải ngủ đến tận trưa nếu không thì cứ vật vờ như đứa hết hơi cả ngày. Dậy thì ăn qua loa bát mì tôm hoặc chạy nháo ra chợ mua qua loa mớ rau, quả trứng, thế là xong bữa. ở một mình nên sinh hoạt của nó cũng hơi tùy tiện.

Vừa đến nhà Phương, thấy cổng không khoá, cửa ra vào khép hờ, tôi không khỏi ngạc nhiên. Chẳng lẽ hôm nay “mặt trời đi vắng”? Hay nàng ta ngủ đủ chán rồi, nay thay tính đối nết, dậy sớm đi chợ cho ra dáng đảm đang? Tôi cười thầm, rón rén đi lên cầu thang định bụng sẽ trêu cho cô nàng một mẻ. Đi đến lưng chừng cầu thang, tôi chợt nghe thấy tiếng cái Phương thì thầm và cười khúc khích. Thì ra có người đến chơi, cô nàng mới dậy được sớm thế. Mà ai thế nhỉ? Trừ nhóm của chúng tôi ra, có bao giờ nó mời ai về đâu. Nó vẫn ngại chuyện bạn bè qua lại, tụ tập thường xuyên nơi nó ở mà. Hay người nhà nó dưới quê lên chơi? Hay một anh chàng nào đó lọt vào mắt xanh của nó nên cô nàng ngã lòng mà đưa về nhà? Kiểu gì tôi cũng phải “tóm gọn” để bắt nó phải “nộp phạt” cho cả nhóm! Tôi rón rén bước lên những bậc cầu thang

cuối cùng.

Vương tấm màn ri đô màu kem nhạt nên tôi chỉ nghe thấy tiếng Phương mà chưa phát hiện ra người khách là ai. Tự nhiên linh tính mách bảo tôi điều gì đó không bình thường, khiến tôi hơi sờ sợ.

Chẳng lẽ tôi đi xuống nhà dưới ấn chuông cho phải phép? Bây giờ tôi vào cũng dở, đi xuống cũng dở.

Đúng lúc tôi còn đang lưỡng lự thì tấm màn gió bất chợt bị thổi tung lên. Cũng chỉ trong tích tắc một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt tôi: trên ghế, cái Phương đang nằm loã lồ. Kế ngay đấy là một người đàn ông tóc muối tiêu, to béo và trần trụi đang làm công việc của một con đực liếm láp, mơn trớn con cái.

Tiếng cái Phương rúc rích: “anh làm em nóng chết đi được. Gì mà háu đói thế. Vừa mới đến đã hùng hùng như hổ vồ thế, kinh chết đi được”. Tiếng người đàn ông cười khùng khục đáp lại “ừ hổ đói đây. Anh thêm em không chịu nổi, con gái yêu của anh nhỉ. Cả tháng nay anh không được yêu em rồi còn gì”.

Đúng lúc ấy cái Phương phát hiện ra tôi đang đứng chết trân ngoài cửa. Mặt nó trở nên bạc phếch, đầy khiếp đảm. Người đàn ông thấy bạn tình đồ người lại bèn hối hả nhìn ra ngoài.

Trời ơi, ông ta chính là người mà lâu nay nó vẫn giới thiệu là “bố nuôi”!

Người tôi như hoá đá.

Trong lúc cái Phương quàng quàng giật lấy mảnh áo vương trên sàn nhà để che thân thì tôi cũng sực tỉnh khỏi cơn choáng váng. Tôi lao xuống nhà dưới, cuống cuống dắt xe, mở cổng và phóng như điên ra phố, mồ hôi túa ra đầm đìa, tim đập loạn xạ.

Phương ơi, sao lại thế này? Hoá ra lâu nay mày sống như vậy sao? Mày không dám đưa bạn bè đến vì mối quan hệ nhơ nhớp này hay sao?

Cổ họng tôi đầy ứ lên một cơn buồn nôn không kìm nén nổi. Các tế bào trong cơ thể căng lên, ớn lạnh. Tôi táp xe vào vệ đường, nôn thốc nôn tháo.

*

Tôi đạp xe đi lang thang mãi đến trưa mới trở về nhà. Tự nhiên phải mang trong mình một bí mật khủng khiếp khiến cho tôi như bị rút hết sức lực.

Phương đã đợi tôi ở đầu lối rẽ vào nhà từ lúc nào. Lần đầu tiên tôi thấy nó đi ra ngoài phố mà không dùng mỹ phẩm. Khuôn mặt nó trông già đi và có phần mệt mỏi, tiêu tụy. Lẽ nào nó đến đây để thanh minh với tôi? Hoặc cầu xin tôi hãy giữ kín bí mật này giùm nó? Tôi im lặng chờ đợi.

- Tôi chỉ nói mấy câu rồi sẽ đi ngay: đồ đặc của Kiều tôi đã chuyển hết đến đây rồi. Tôi mong cậu đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa. Tôi có sự lựa chọn riêng của tôi, vì vậy tôi hy vọng đừng ai can thiệp vào cuộc sống riêng ấy. Tôi tự biết chịu trách nhiệm về hành động của mình. Thôi tôi đi đây.

Nó nói bằng cái giọng lạnh tanh, vô cảm, đoạn quay xe, rồ ga phóng đi mất hút.

Tôi thấy đau đớn quá. Còn đâu hình ảnh cái Phương ngày nào, bị người ta lợi dụng tình yêu,

làm cho nó tổn thương, định nấu cơm trộn thuốc chuột để tự tử, may mà chúng tôi phát hiện kịp. Khi ấy nó là cái Phương xinh đẹp, trong sáng và yếu đuối mà nhóm chúng tôi luôn phải để mắt tới. Nó như vật báu của nhóm, khiến chúng tôi vừa tự hào nhưng cũng rất dỗi vặt vả. Vậy mà giờ đây, cái con búp bê xinh đẹp và dễ bị tổn thương ấy đang lao vào những chuyện thật điên rồ.

Phương ơi, mày điên thật rồi.

*

Cái Phương bò lổm ngổm trên mặt đất, người đầm đìa máu. Tôi giơ tay cho nó bám mà không tài nào vớ tới được. Hai chân tôi cứng nhắc. Cái Phương khóc nức lên. Từ trong bụng nó, một đứa trẻ bầu bĩnh lóp ngóp chui ra. Bà Vi. Sao bà Vi lại có mặt ở đây? Bà đừng thấp hương nữa. Xúi quẩy lắm. Sao lại là con của bà?

Người phụ nữ giúp việc, mặt đánh cứng lại như một tảng đá. Giật đứa bé ra khỏi bụng cái Phương, ba ta vùn vụt lao ra cửa.

- Bà Vi. Đừng đi. Đứa bé không phải của bà. Bà Vi...

Cái Phương khóc nức lên. Tôi cố đuổi theo bà Vi mà không thể nào nhấc chân lên được.

Đứa bé bắt đầu khóc thét. Cái Phương lịm đi. Cả người nó tím tái. Tôi cuống cuồng gọi bà Vi. Nước mắt ăng ặc đầy con ngươi, trĩu nặng.

- Cô Kiều!

- Cô giáo ơi...

Tôi choàng tỉnh. Khuôn mặt lạnh như đá tảng của bà Vi đập ngay vào mắt tôi. Tôi co dúm người lại, ú ớ.

- Cô ơi, cô bị làm sao thế?

Tiếng trẻ con. Tiếng cu Tũn. Nó đứng lấp ló sau bà Vi, nhìn tôi e dè. Tôi thấy mặt mình ướt nhoẹt, người đầm đìa mồ hôi. Tôi hoảng hốt bò dậy, vẫn chưa hết hoang mang vì cơn mơ vừa qua.

- Cháu ...

Bà Vi chăm chăm mắt nhìn tôi, đoạn bỏ xuống nhà dưới, không nói một lời nào. Cu Tũn thì vẫn đứng lại, tò mò nhìn vào mặt tôi :

- Cô khóc đấy. Cô gọi tên bà Vi. Cô có sao không ?

Tôi mệt mỏi lắc đầu:

- Tại cô ngủ mơ đấy mà. Không sao đâu. Cô rửa mặt rồi sẽ tỉnh táo ngay thôi mà.

- Thế ạ?

Đứa trẻ nhìn tôi vẫn chưa hết nghi hoặc. Nó theo tôi ra tận nhà tắm, đợi tôi rửa mặt xong.

- Cô tỉnh chưa?

Tôi khẽ gật đầu, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng vì cơn mơ quái gở vừa rồi.

- Ngủ mơ người ta hay nói nhiều thế hả cô?

Tôi hoảng hốt:

- Cô... cô đã nói gì vậy?

- Cháu... cháu cũng chẳng nhớ. Mà cháu chẳng hiểu cô nói gì đâu.

Ngực tôi thót lại vì sợ hãi.

Phương.

Bà Vi.

Chẳng lẽ những câu chuyện mệt mỏi ban ngày đã bắt đầu tấn công vào cả giấc mơ của tôi ?

Ân tìm được chỗ ở mới của tôi khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Đã lâu chúng tôi bị mất liên lạc với nhau. Ân ra trường trước tôi hai khoá, sau đó vào Đà Nẵng, nghe đâu có ông bác làm to nên đã xin được vào làm tại Ban quản lý dự án của thành phố. Thời gian đầu, Ân còn hay viết thư cho tôi, lời lẽ thăm thiết lắm. Tôi vẫn buồn cười về chuyện này. Ân làm cứ như chúng tôi là người yêu của nhau vậy. Thực ra tôi rất quý Ân. Nhưng quý và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngày còn học ở Thái Bình, chúng tôi cũng cùng trường với nhau. Ân học lớp Toán, tôi học lớp Văn. Đêm liên hoan văn nghệ năm tôi học lớp 10, vừa nghe tôi đọc thơ xong, Ân sùng sục đi mua một bó hoa hồng rất to, rồi tần ngần chờ tôi ở cổng trường để tặng. Mà chẳng ai có kiểu tặng hoa giống Ân: miệng chẳng nói chẳng rằng, ấn ngay bó hoa vào tay người nhận. Hai mắt Ân lúc ấy nhìn tôi lạ lắm. Việc Ân tặng hoa tôi nhanh chóng trở thành “câu chuyện thời sự nóng hổi” để mọi người bàn tán và trêu trọc. Cũng may Ân kịp ra trường, chứ không chúng tôi còn khốn đốn với lũ bạn “sau quý, sau ma”.

Ai dè vào đại học, ngay hôm đầu tiên đến trường tôi đã cụng đầu phải Ân. Ân vẫn dành những tình cảm đặc biệt cho tôi. Nhưng tôi không hề thấy rung động. Chuyện tình cảm đâu có thể gò ép được. Tôi cũng nói thật cho Ân biết. Ân cười bảo: “Anh thì vô tư. Thế nào cũng được”. Và Ân đi đâu cùng rủ tôi đi theo, cư xử rất đàng hoàng. Tôi quý Ân như anh trai. Tôi bỏ ngoài tai những lời dâm đoạ: rằng Ân là đứa “sát gái”. Nó làm hại đời bao nhiêu đứa rồi bỏ đấy. Nó là thằng đại cơ hội. Tôi tin tưởng rằng mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn vượt ra ngoài những chuyện tầm thường ấy.

Ân ngồi đường hoàng trong phòng khách, cười nói xởi lởi với ông chủ Hùng trong lúc bà Vi lên nhà gọi tôi xuống:

- Cô có anh họ đến thăm.

Vừa nói bà vừa nhìn hấp háy mắt nhìn tôi như muốn thăm dò phản ứng. Quả thực tôi cũng hơi ngạc nhiên về thông tin “anh họ” nên buột mồm hỏi lại:

- Anh họ ấy ạ? Có nói tên là gì không bác?

Bà Vi nhìn tôi dò xét:

- Cô có nhiều anh họ lắm hay sao?

Tôi đi xuống nhà dưới, để khỏi phải tranh luận với người phụ nữ kỳ quặc này.

Cuộc nói chuyện giữa Ân và ông chủ Hùng có vẻ như khá ăn ý với nhau. Lúc tôi xuống, cả hai đang cười rất rôm rả. Ông chủ Hùng gật gù liên tục:

- Chú em thế mà khá, khá quá. Phải cho gã biết tay. Tôi cũng đụng thẳng cha ấy đôi ba lần, thấy tức điên cả ruột mà chưa làm gì được. A, cô giáo xuống rồi, thôi hai anh em ngồi nói chuyện đi nhé, tôi xin phép.

- Kìa anh, - Ân nhanh nhẩu nắm tay ông chủ Hùng - Em qua đây, định mời gia đình anh chị đi ăn cơm thân mật với hai anh em em. Anh em mình thế cũng coi là có duyên với nhau đấy nhé. Trước lạ sau quen, anh đi với chúng em cho vui.

Ông chủ Hùng chấp hai tay vào nhau đưa lên quá đầu:

- Thôi chú cho anh xin kiếu vào lần khác. Hôm nay anh cũng đã có hẹn. Thôi hai anh em cứ tự nhiên. Mà lâu lắm mới gặp nhau, có người lạ lại mất vui.

- Anh đã có việc bận thì anh em em cũng không dám ép. Vậy chúng em xin phép. Ta đi thôi Kiều.

Tôi nhìn Ân, chực bật cười. Có mấy năm không gặp mà anh chàng mồm mép ghê quá. Cũng chưa chờ ý kiến của tôi mà đã lôi tuột đi thế này.

Bà Vi ra mở cửa chúng tôi mắt thì thoảng lại nhìn Ân, dò xét.

Trời đất, Ân đi cả ô tô đến! Tôi mắt tròn mắt dẹp nhìn chiếc xe hơi màu đen sang trọng đậu trước cửa. Dường như không để ý đến thái độ của tôi Ân ấn điều khiển tự động để mở cửa xe, đoạn khoát tay ra dáng ông chủ:

- Em lên xe đi. Lâu lắm hai anh em mình mới gặp nhau đấy nhỉ. Thôi, cháu chào bà Vi nhé!

Trời đất ạ. Anh chàng mồm mép này đã kịp thuộc tên của bà Vi nữa cơ đấy.

Người phụ nữ giúp việc đang sẵn soi nhìn chiếc xe, thấy Ân chào vội giật nảy mình như bị bắt quả tang:

- À.. ờ, cô cậu đi.

*

Ân đưa tôi đến một quán cá cạnh bờ sông khá thơ mộng. Bàn đã được đặt trước nên khi chúng tôi vừa đến người phục vụ đã mau mắn dẫn vào trong. Đồ ăn thức uống lần lượt được bê ra.

Tôi nhìn Ân vẫn chưa hết tò mò:

- Có vẻ như anh vừa đổi đời hay sao thế?

Ân cười phá lên:

- Không có em, đổi đời thế quái nào được!

- Lại bắt đầu ca cải lương đấy! - Tôi cau mày - Anh nói chuyện tử tế xem nào. Lâu nay anh thế nào? Không định đưa em ra đây để bốn cột đấy chứ?

- Thì anh nói thật mà em lại không tin.

- Em tưởng anh đang làm ăn ở Đà Nẵng kia mà? Hình như là Ban quản lý dự án của thành phố thì phải.

- Cô em vẫn còn nhớ thế chứng tỏ cũng không đến nỗi thờ ơ với ông anh này đấy nhỉ. Đây là hồi đầu anh mới vào. Nhưng cái Ban đấy làm ăn bí bết quá nên bị *thay máu*. Anh nhảy sang công ty của thằng bạn, ai dè lại khá. Cứ tăng tăng thế, giờ ra Hà Nội làm trưởng đại diện, tranh thủ kiếm cô vợ. Định mang trầu cau sang nhà em đây.

- Em không thích đùa thế đâu. Sao anh biết chỗ em ở mà tìm đến?

Giọng Ân vẫn bốn cột:

- Em ở đâu mà anh chẳng biết.

Chùng như thấy sự khó chịu của tôi đã hiện lên mặt, Ân vội vàng xoa dịu:

- Thôi nào, lâu lắm mới được gặp em, trêu chọc tí không được hay sao? Em vẫn khó tính thế đấy à? Chẳng là hôm trước làm việc với một thằng cha Hàn Quốc, nó vác theo cả bồ của nó. Tưởng ai, hoá ra Oanh Thanh Hoá. Cô nàng giờ xinh tề. Mỗi tội cặp với anh Hàn Quốc già đã có vợ thì hơi bị phí. Anh hỏi địa chỉ của em, thế là nó chỉ cho. Nó còn dặn anh không được kể cho em chuyện anh gặp nó. Đào ôi, có gì mà phải *giấu như mèo giấu c...* thế. Thiên hạ bây giờ thiếu gì chuyện giật gân hơn. Đâu có phải ai cũng chung tình như anh đâu, em nhỉ.

Chuyện của Oanh khiến tôi bất ngờ nên cũng chẳng hạnh hoẹ cái kiểu nói chuyện chợ giời của Ân nữa.

- Nhưng có đúng là cái Oanh không? - Tôi hồi hộp hỏi lại Ân.

- Ô kìa, em lại mắc thêm cả cái bệnh đa nghi nữa cơ à? Gớm cô nàng dạo này trông lằng lăm, không đen hôi cục mịch như cái dạo bán dế trước cổng trường mình đâu.

Tôi lặng đi vì bàng hoàng. Bạn bè xung quanh tôi, chúng nó làm sao thế này? Chuyện cái Phương khiến tôi còn chưa hết choáng váng nay lại đến lượt cái Oanh. Lẽ nào cuộc sống nơi thị thành đã khiến chúng nó thay đổi, biến chúng thành những con thiêu thân thế này? Lòng tôi tê tái.

Thấy tôi buồn, Ân cũng không trêu tôi nữa. Chúng tôi lặng lẽ ngồi bên nhau, mỗi người đuổi theo những suy tư của riêng mình. Cổ họng tôi đắng nghét. Ân thở dài:

- Biết thế chả kể cho em cho xong. Tưởng mấy năm ở chốn này em cũng phải dạn dày rồi mới phải chứ. Cuộc sống mà em. Phải biết cách thích nghi thì mới sống được chứ, cô bé của tôi ạ. Tất nhiên không phải là cái cách mà cô nàng Oanh đang làm.

Tôi nhìn Ân chua chát:

- Nghĩa là em phải nghĩ khác và sống khác đi hay sao?

- Anh cũng chẳng biết phải khuyên em như thế nào cả. Đến anh mà nhiều lúc cũng còn giật mình, hoang mang - Ân thở dài - Nhiều lúc anh thấy cuộc sống này như một trò chơi xổ số ấy. Ai may thì thắng, ai không may thì đặt ván khác. Có thể mấy nữa em gặp anh không phải là chạy xe ô tô đón em đi ăn mà là một thằng khố rách áo ôm thì sao. Chẳng ai lường trước được.

Giọng Ân trở nên chua xót, ngậm ngùi. Tôi nhận thấy sự chân thành trong lời nói của Ân.

- Em biết vì sao anh thích làm bạn với em không?

Câu hỏi của Ân khiến tôi bất ngờ. Chẳng lẽ khi người ta kết bạn với nhau cũng phải có một lý do nào đó hay sao?

Giọng Ân chùng hẫng xuống:

- Thực ra anh cũng chẳng phải là một thằng đàn ông tử tế lắm đâu. Nhưng anh thấy mình tử tế hơn khi làm bạn với em. Thật đấy. Vì vậy anh rất sợ khi đến một ngày nào đó thấy em sẽ phải thay đổi trước cuộc sống khó khăn để giành giật một chỗ đứng ở chốn này. Mà anh cũng chẳng biết làm thế nào cả.

Ân cầm chai bia tu ừng ực. Mặt anh đỏ lựng lên, hai thái dương giật giật liên tục. Đột nhiên - trong sự sững sờ của tôi - Ân khóc nức lên như một đứa trẻ. Hai dòng nước mắt chậm chạp bò ra khỏi hai hốc mắt ngầu đỏ. Tôi luống cuống lấy chiếc khăn ăn trên bàn dúi vào tay Ân. Bàn tay Ân nóng rẫy và đầm đìa mồ hôi. Tôi hồi hả giục :

- Anh lau nước mắt đi. Đừng làm em sợ. Kìa, anh Ân!

Ân hặc hặc lên mấy tiếng, đoạn cầm chiếc khăn tôi đưa, lau qua quýt khuôn mặt đỏ gay, rồi đứng dậy, giọng lạnh lùng như chưa có chuyện gì xảy ra:

- Thôi đi về!

Trên đường đưa tôi về, Ân không nói với tôi câu nào. Tôi cũng ngồi im bởi tâm trạng lúc này đang rối bời.

Phương - Oanh và cả Ân nữa. Họ đang dần tuột ra thật xa khỏi tôi mất rồi...

7.

Công việc tại hiệu kính thuốc của cái Nhung không được thuận buồm xuôi gió. Bán hàng cần mềm mỏng và nhẫn nại, nhưng cái Nhung thì không có được những đức tính ấy mặc dù tôi biết nó đã rất cố gắng. Cứ phải ngọt nhạt, chiều những ý muốn trái khoáy của khách khiến nó phát khùng. Mấy phen nó tức khí mắng cho khách một trận khiến cửa hàng đã ế ẩm càng ế ẩm hơn. Chưa kể đến cái vụ nó lỡ tay làm vỡ giá để kính làm thiệt hại hơn chục cặp mắt kính bày mẫu. Vậy là a lê ... biển.

Sau chưa đầy hai tháng làm việc, Nhung nhận được 400.000 đồng thay vì 1.000.000 đồng như thoả thuận ban đầu. Chìa nắm tiền ra trước mắt tôi nó cười méo mó:

- Tiền ngu phí đấy mày ạ. Thế này là còn lãi chán. Thôi, tao với mày đi đến quán quẩy mẹ Năm nhé? Lâu quá tụi mình không qua thăm mẹ.

- Con Năm phải đi mổ ruột thừa. Mẹ Năm nghỉ cả tuần nay rồi. Hôm trước tao lượn qua đấy được bà hàng nước nhần lại thế.

Nhung chép miệng:

- Thật tội. Đúng là bệnh tật không biết thương con nhà nghèo. Trộm vía chứ, cũng may không phải là bệnh nan y. Thôi tao với mày lên quán bún ốc Hồ Tây vậy.

Dọc đường đi, mấy lần tôi định bụng sẽ kể cho Nhung nghe chuyện Oanh và Phương nhưng thấy nó đang buồn buồn, tôi lại im lặng. Thú thực một mình tôi, tôi không biết phải làm sao để giúp Oanh và Phương thoát ra khỏi tình trạng hiện nay. Oái oăm là tự hai đứa đã chọn cho mình con đường đi ấy thì tôi có thể giúp được gì đây? Hơn nữa, xét về kinh nghiệm sống, những va vấp với cuộc đời tôi không thể bằng Oanh và Phương được. Một đứa thiếu thực tế như tôi thì thuyết phục sao đây cho chúng nó hiểu? Mà liệu chúng có chịu nghe tôi khuyên nhủ hay không?

Tôi đạp xe chậm chậm bên Nhung, lòng ngổn ngang. Mãi suy nghĩ, chúng tôi đã rẽ vào đường Thanh Niên lúc nào không hay. Hồi còn sinh viên, bộ tứ chúng tôi hay rủ nhau lên đây ăn kem hoặc quăng xe đạp, trèo lên cây chơi trốn tìm. Giờ đây bộ tứ ấy chỉ còn hai đứa chúng tôi đang lặng lẽ đi bên nhau. Những chuyện ngày hôm qua dường như đã rất xa xôi rồi. Tự nhiên, không ai bảo ai, cả hai đứa đều se sẽ thở dài.

Chúng tôi đã qua rồi những tháng ngày vô lo vô nghĩ. Cuộc sống bây giờ của chúng tôi thật khó khăn làm sao.

*

Chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật cái Oanh. Nhóm chúng tôi vẫn có cái lệ hể đến sinh nhật ai cả nhóm sẽ gặp nhau đông đủ tại hàng quẩy mẹ Năm. Chẳng hiểu sao lần này cái Oanh lại muốn thay đổi . Địa chỉ mới mà nó chọn là quán cafe - karaoke *Phố xưa* trên đường Phan Chu Trinh. Với túi tiền còm của những đứa thất nghiệp như tôi và Nhung thì địa chỉ kiểu này có phần hơi xa xỉ.

Khi tôi và Nhung đến quán *Phố xưa*, Oanh và Phương đều đã có mặt. Đây quả là chuyện lạ. Chúng nó xưa nay vẫn hay lề mề lắm kia mà. Không những thế hai đứa có vẻ như đến đây từ lâu, bằng chứng là hai cốc sinh tố trên bàn đã cạn hết. Nhìn thấy tôi và Nhung, cả hai đứa đều im bặt một cách khó hiểu. Đặc biệt ánh nhìn dò xét lẫn thách thức của Phương và Oanh nhìn xoáy vào tôi khiến tôi muốn phát khùng. Chắc chúng muốn thăm dò thái độ của tôi. Những bí mật mà hai đứa nhọc lòng cất giữ bấy lâu nay đang có nguy cơ bị lộ tẩy. Oanh thì chẳng lạ gì về khả năng giữ bí mật của Ân - nhất là đối với tôi.

- Hai con mụ này, hôm nay tiến bộ gớm nhỉ. Lâu lâu không gặp, quả là có khác. Ta ghi nhận cho các người!

Vừa vào đến cửa, Nhung đã la lớn. Thái độ vui vẻ của Nhung khiến cho hai đứa kia có phần yên tâm. Oanh tươi cười:

- Thì hôm nay sinh nhật, thêm một tuổi cũng phải thay đổi chứ?

Tôi nhìn Phương. Nó cũng đang nhìn tôi. Khuôn mặt nó có vẻ bất cần. Nhưng sự bất cần và lớp son phấn khá đậm cũng không che giấu được sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Tôi thở dài, không dám nghĩ tiếp nữa.

- Quà cáp thì cứ từ từ - Oanh đứng lên gióng giả - bây giờ mấy bà uống gì để tôi gọi. Kiểu uống gì? Sao hôm nay trật tự thế?

Tôi nhìn tờ menu trên bàn, tự nhiên thấy chẳng có chút hứng thú nào:

- Thôi cho tớ đu đủ sữa.

Nhung giật tờ menu:

- Cho tớ món trà tuyết hoa đi. Nghe gọi cảm ra phết nhỉ.

Oanh khoát tay, gọi với ra ngoài quầy:

- OK! Em ơi, cho một đu đủ sữa, một trà tuyết hoa và hai ly sâm panh nhé.

Nhung tròn mắt:

- A, hai nàng định phá đời hay sao mà uống cả rượu thế hả?

Phương búng ngón tay tanh tách:

- Chị cả ơi, nhiều khi cũng nên thử phá đời xem sao chứ. Hôm nay tao với cái Oanh quyết không uống say không về! Sang tuổi 24 là già rồi còn gì. ở quê tuổi này là tay bằng tay bế được mấy đứa rồi ấy chứ.

Nhung lên giọng nạt nộ:

- Chúng mày đừng có mà điên. Hết trò quậy rồi hả?

Oanh đánh mắt sang tôi, đoạn quay sang Nhung xoa dịu:

- Ôi dào, rượu nhẹ ấy mà. Uống tí thì đã làm sao. Dễ mà say đâu. Thôi bây giờ thì đến tiến mục “cống nộp”. Nào quà sinh nhật đâu, nộp ra đây thì được uống nước.

Nhung bật cười quay sang tôi:

- Nó thực dụng quá thể đáng mày ạ. Thôi, không thêm chấp. Mày lấy ra đi.

Tôi lấy túi quà tôi và Nhung rủ nhau mua từ hôm trước. Đó là một chiếc áo len mỏng màu ghi có lẽ rất hợp với nước da trắng của cái Oanh. Tôi lấy túi quà đưa cho Oanh.

- Ừ, có thể chứ.

Oanh cười khanh khách, giật lấy. Tôi nghe trong giọng cười ấy có chút gì gượng gạo.

- Thế nào, tay Ân về đã tìm gặp câu chưa? Tay ấy là chúa dựng chuyện. Mà mồm mép càng ngày càng dẻo. Cậu phải cẩn thận đấy.

Nhung quay sang tôi:

- Tưởng lão ấy đang phiêu bạt ở Đà Nẵng? Sao không thấy cậu kể?

Phương nhìn tôi, dừng đỉnh nói:

- Nàng Kiều độ này cũng kín tiếng gớm nhỉ . Hay lại có chuyện gì thật thì cứ thông báo để mọi người còn mừng với chứ.

- Chúng mày chỉ vớ vẩn - Nhung gắt, cốt để bảo vệ tôi- Biết nó chúa ghét chuyện ấy còn cứ trêu nó làm gì.

Con Oanh dài giọng:

- Chị cả ơi, tình iêu bây giờ nó đa dạng lắm. Không thích nhưng cứ yêu có khi lại thích ấy chứ. Mà không thích thì bỏ, có sao đâu. Thử cái thì đã làm sao. Lớn cả rồi, đâu có phải trẻ con mà khe khắt chuyện ấy. Kẻo không thì lại chết già thôi.Mà chính chuyện chết cũng ra ma...

Nhung hầm hầm nhìn Oanh:

- Sao hôm nay mày nói gì mà khó nghe thế. Hết khôn thì đồn đến đại hả? Không phải sinh nhật mày tao lại quạ cho một trận bây giờ.

Tự nhiên tôi cảm thấy hết sức chán nản. Tôi biết, thực ra cả Oanh và Phương đang muốn hướng những lời chúng nó nói sang tôi đấy thôi. Chúng muốn trêu tức hay thách thức tôi đây? Hoặc đơn giản chỉ là xù những cái lông nhím ra để tự bảo vệ mình cũng nên? Rằng tôi không khiến các người can thiệp vào cuộc sống của chúng tôi. Tôi có sự lựa chọn của tôi. Biết thế nào là khôn là dại mà đòi dạy dỗ nhau?

Bạn bè ơi. Còn đâu những ngày vui vẻ, cả bốn đứa là một, cùng chia sẻ những buồn vui, khó khăn trong cuộc sống?

Điện thoại di động của cái Phương reo tíu tít. Nó chạy ra ngoài nghe. Mùi nước hoa đắt tiền vẫn vương vất ở chỗ nó ngồi. Không hiểu sao linh tính mách bảo tôi là “ người đàn ông” ấy đang gọi nó. “Bố nuôi tớ hay về bất thường lắm. Ông muốn được nói chuyện riêng với tớ. Có khi nói chuyện suốt đêm ấy chứ...”. Tôi chợt nhớ lại điệp khúc thuở nào của cái Phương, trong lòng xót xa.

Còn lại ba đứa tôi trong phòng, im lặng uống nước trong những giai điệu pop - rock giạt đùng đùng. Tôi đưa mắt nhìn quanh. Những chậu cây cảnh lô xô ôm quanh các dãy bàn cộng với màu sơn nâu sậm phủ kín các bức tường khiến cho quán *Phố xưa* có vẻ hơi âm u, bí hiểm. Ở góc trong cùng của quán có một đôi nam nữ đang ôm xoắn lấy nhau như không còn biết trời đất gì nữa. Tôi xấu hổ quay đi chỗ khác. Nhung và Phương cũng đang lơ đãng nhìn ra ngoài quán, ngắm phố xá.

Không khí của buổi tiệc sinh nhật trở nên tẻ ngắt và rệu rã.

Một lúc sau cái Phương đi vào, thông báo gọn lỏn:

- Tao có việc phải về. Chúng mày ở lại, sinh nhật vui vẻ.

- Thôi thế thì giải tán đi - con Oanh cầm ly sâmpanh, ngửa cổ dốc cạn. Độ này trông nó có vẻ gầy đi. Gân xanh nổi hằn trên cổ - Hôm nay tao cũng hẹn khách đến giao hàng. Đẳng nào cũng phải đèo cái Phương về.

Phương đợi Oanh thanh toán xong, hai đứa chẳng buồn chào tôi và Nhung, phóng xe đi mất hút.

Cái Nhung cứ ngơ ngẩn đứng ở chỗ gửi xe, lăm bắm một mình:

- Bọn này dạo này làm sao thế nhỉ? Hôm nay làm sao thế nhỉ?

Tôi thở dài:

- Thôi về đi.

Chưa bao giờ chúng tôi trải qua một sinh nhật buồn chán và nhạt nhẽo như thế.

Phải chăng mối rạn nứt bộ tứ chúng tôi đã bắt đầu?

Đột nhiên tôi nhận được một cú điện thoại rè rè, gọi từ một phòng khám chữa bệnh tư nhân nào đó. Cuộc điện thoại khá lộn xộn và rắc rối với những việc giải thích và hỏi han. Lý do của cuộc điện thoại đột ngột này có liên quan đến một người mà phòng khám X. nọ hy vọng là bạn của tôi. Tên khai tại sổ khám bệnh của người này là Minh, Vũ Thị Minh. Tình trạng: nạo thai đã hơn 4 tháng tuổi và đang bị hôn mê do mất quá nhiều máu. Sau khi xử lý cái thai sức khỏe bệnh nhân quá yếu nên người ta cần một người thân đến chăm sóc. Lục túi đồ của người bệnh người ta chỉ thấy một đầu mối duy nhất là tấm danh thiếp Cửa hàng mỹ phẩm cao cấp *Vẻ đẹp vĩnh hằng*. Họ đã gọi đến số của cửa hàng nhưng không có ai thừa máy. Sau tấm card còn có ghi số điện thoại chỗ ở hiện nay của tôi. Đó là lý do của cuộc điện thoại đường đột vào giữa trưa.

Hạ điện thoại xuống mà đầu tôi ong ong. Cửa hàng mỹ phẩm cao cấp *Vẻ đẹp vĩnh hằng* chẳng phải là của Oanh ư? Lẽ nào người đi nạo thai nọ lại là Oanh? Bữa sinh nhật nó vừa rồi...

Quả thực có một lần tôi đã ghi địa chỉ và số điện thoại nhà cu Tũn cho Oanh để tiện liên lạc khi cần thiết. Lần ấy do không có giấy nên tôi đã ghi vào mặt sau của tấm danh thiếp rồi nhét trả vào ví cho Oanh. Nhưng người đang nằm tại phòng khám kia tên là Minh kia mà, đâu có phải là Oanh của tôi ? Chắc đây chỉ là một sự nhầm lẫn? Có thể trong lúc bán hàng, Oanh đã đưa nhầm tấm danh thiếp ấy cho một khách hàng nào đó?

Cuống cuống dắt xe ra khỏi nhà trong ánh nhìn dò xét của bà Vi, tôi phóng về phía đường Giải phóng, theo địa chỉ đã được dặn dò qua điện thoại. Mồ hôi tôi túa ra đầm đìa , đầu óc hoang mang.

Cầu trời, đừng phải là Oanh của tôi nhé.

Kể từ sinh nhật nó đến nay, chúng tôi chưa liên hệ lại với nhau. Hình như đứa nào cũng cảm thấy e dè nhau, vậy là ngại gặp, ngại hỏi. Chẳng như ngày xưa, tuần nào bốn đứa không gặp nhau là ầm ức khó chịu.

Khi tôi vừa tần ngần dừng xe trước cửa phòng khám chữa bệnh X. một phụ nữ mặc áo blouse trắng, mặt tròn trịa đã tiến ngay ra, hối hả hỏi:

- Chị là người nhà của bệnh nhân Minh mà chúng tôi vừa gọi điện?

Tôi gật đầu, lòng rối bời.

- Mời chị đi theo tôi .

Tôi cập rập bước theo chị ta như một cái máy. Chúng tôi lách người qua những dãy ghế chật chội dành cho khách đến ngồi chờ ở phòng ngoài rồi rẽ ngoặt vào một cái cầu thang hẹp, hơi tối để đi lên tầng trên.

Những chiếc giường trải ga trắng, ngăn cách nhau bằng những tấm ri đô màu cháo lòng, thoang thoảng mùi thuốc sát trùng, hiện ra . Một vài ánh mắt dè dặt, dò xét liếc nhanh qua mặt tôi . Tiếng rên rĩ khe khẽ. Những thân hình co dúm như tôm phải bóng. Tiếng lạch cạch dao kéo. Tiếng khóc thầm. Tôi bàng hoàng nhìn lướt qua tất cả. Tất cả đều xa lạ với tôi.

- Chị vào đây.

Người phụ nữ đi vào một căn phòng nằm khuất trong góc, đoạn quay ra vẫy tôi:

- Chị vào trong này.

Trống ngực tôi lại nổi lên. Một chiếc giường trắng toát. Một khuôn mặt trắng toát. Và chiếc

chấn đập đến ngang ngực người ấy cũng trắng toát. Người ấy sao vừa xa lạ mà lại vừa như đã từng quen biết với tôi. Lòng ngực tôi thắt nghẹn lại. Tôi không dám thở mạnh.

- Chị nhìn kỹ xem liệu đây có đúng là...

Cái mũi này, khuôn mặt này. Cả đôi mắt đang nhắm nghiền này nữa. Chân tay tôi bủn rủn. Hai mắt nhoè nhoẹt, không còn nhìn được gì nữa.

...Dịch vào cho tao nằm với chú. Khe khẽ cái mồm thôi, không đội cờ đỏ nó phát hiện ra bây giờ. Lắm chuyện, nửa đêm còn dựng người ta dậy kiểm tra à? Biết đâu được. Lắm chuyện, tao bán dép ngoài cổng trường, công an cho đến lúc nào mới được đến lúc đấy. Phải có giờ giấc chứ. Gớm, bà nói cứ như bố tướng ấy. Thôi ngủ đi. Mai đảo sang phòng cái Phương ít bữa cho tụi nó khỏi nghi. à mà này... Sao đã ngủ rồi à. Thôi ngủ đi vậy...

- Này chị, chị gì ơi.

Tôi giật thót, nhìn lên. Người phụ nữ có khuôn mặt tròn trịa vẫn đang đứng bên cạnh tôi chờ đợi:

- Chị không sao chứ? Đây có phải là người nhà của chị không ?

Tôi nặng nề gật đầu, mặt tự nhiên nóng rần rần.

- Thế thì tốt rồi - Người phụ nữ mặt tròn nói bằng giọng nhanh và hơi đanh - Chị ở đây chăm sóc bệnh nhân. Có gì bất thường thì gọi chúng tôi. Chúng tôi ở phòng ngoài đây thôi. Trước khi thao tác để lấy cái thai ra, chúng tôi có yêu cầu bệnh nhân gọi người nhà đến nhưng bệnh nhân từ chối, nói không cần và sẽ chịu hoàn toàn hậu quả nếu có. Cái thai to quá, bệnh nhân bị mất nhiều máu nên kiệt sức.

Người phụ nữ khép cửa lại và đi ra ngoài. Căn phòng thoát trở nên lặng ngắt khiến tôi nổi da gà, lòng vẫn chưa hết hồ nghi. Người nằm kia lẽ nào lại là Oanh? Con Oanh bậm trợn và liều lĩnh của bộ tứ chúng tôi ? Cuộc sống sao lại có lúc oái ăm thế này ư?

Tôi đến phát điên lên mất.

Nào thì Phúc ngây thơ và đại dốt.

Nào thì Phương sẵn sàng đánh đổi để tiến thân.

Nào thì Oanh tính toán và lì lợm.

Sẽ còn kết cục nào tồi tệ hơn nữa đây?

Tôi hoang mang ngồi xuống bên cạnh Oanh. Nó nằm ẹp như một lá cải héo trên giường. Khuôn mặt bọt bọt, bất động.

Chúng tôi đang trở thành những đứa con gái lầm lạc khi chọn nơi chốn này để trụ lại hay sao?

*

Nhận được điện thoại của tôi, cái Nhung và cái Phương cùng bố nhào đến bệnh viện. Mặt hai đứa thất thần. Nhung vốn là đứa cứng rắn, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng nhợt nhạt của Oanh, nó đã khóc nức lên:

- Oanh ơi là Oanh, mày làm chuyện điên rồ gì thế này hả Oanh?

Mặt cái Phương cũng trắng bệch ra. Nó ngồi phịch xuống phía cuối giường, tay bấu chặt lấy tấm ga trắng. Cả buổi nó cứ ngồi im như thế, hơi thở gấp gáp và tay thì cứ nắm chặt cái ga nhàu nát ấy.

Mãi đến khoảng 8 giờ tối, cái Oanh mới có vẻ hơi tỉnh tỉnh. Nó he hé mắt, phều phào đòi uống nước. Nhưng đưa từng thìa nước cam vào miệng cho nó. Nó uống một cách khó nhọc, hai khoé mắt ươn ướt nước. Vậy là cả mấy đứa chúng tôi cùng oà lên khóc.

Nghe thấy tiếng khóc râm ran, người phụ nữ có khuôn mặt tròn trịa hốt hoảng xô cửa bước vào. Nhìn thấy cảnh lâm li của bốn đứa tôi, chị ta bực bội gắt:

- Ô, mấy người này lạ quá, có ai chết đâu mà khóc inh lên thế. Tôi đuổi hết ra ngoài bây giờ. Có nín đi không hả. Mất trật tự quá.

Chúng tôi không dám khóc nữa, chỉ thút thít khe khẽ.

Tối hôm đó tôi và Nhung cùng ở lại trông chừng cái Oanh.

*

Kể từ lúc nhìn thấy Oanh, lòng tôi nặng trĩu. Tự nhiên tôi cảm thấy mình có lỗi trong chuyện xảy ra với nó. Những mối quan hệ phức tạp của Oanh, tôi đã biết phần nào, vậy mà tôi đã chẳng làm gì cả, cứ để nó trượt dài đến thảm hại như thế này.

Trong lúc cái Oanh ngủ, tôi và Nhung tranh thủ đi ra ngoài cho thoáng. Chúng tôi lang thang dọc đường Giải Phóng rồi rẽ vào sân chơi của một khu tập thể gần đấy. Trời đang giữa đông, sân chơi im lìm trong ánh đèn cao áp lạnh lẽo. Chúng tôi kiếm một bờ gạch và ngồi xuống.

Cái Nhung suốt cả buổi cứ thở dài thườn thượt, mồm lẩm bẩm như tụng kinh:

- Tại sao lại thế nhỉ? Tại sao vậy nhỉ?

Tôi ngập ngừng không biết nên bắt đầu như thế nào để nói ra chuyện của Oanh và Phương cho Nhung nghe.

Trời ơi, sao chuyện này còn chưa xong đã lại xảy ra chuyện khác thế này?
Hình như cái Nhung cũng nhận thấy thái độ bất bình thường của tôi, nó gặng hỏi:

- Có phải cậu có chuyện gì giấu tớ đúng không? Có phải là chuyện của cái Oanh không?

Tôi hít một hơi thật sâu rồi khe khẽ gật đầu:

- Thực ra là do Ân kể cho tớ. Tớ không biết chính xác. Nhưng chuyện của Phương thì tận mắt tớ nhìn thấy...

Nhung ngồi căng thẳng nghe hết câu chuyện của tôi. Nó đã lấy lại sự điềm tĩnh của một người chị cả trong những tình huống như thế này.

- Nhiều lần, tớ cứ dẫn đo không biết có nên kể cho cậu nghe không. - Tôi nắm chặt tay Nhung - Liệu bọn mình có thể làm gì được trong chuyện này? Không ngờ đến hôm nay thì mọi chuyện lại tệ thế ...

Nhung thở dài:

- Hèn gì, có lần nghe tớ than thở về chuyện kiếm sống, công ăn việc làm, cái Phương úp úp mở mở bảo: bây giờ có nhiều cách để đạt được mục đích của mình lắm. Miễn là mình chịu thiệt một tí. Tớ mới gặng hỏi nó, thì nó cười bảo: bà bảo thủ bỏ xừ ấy, nói ra thì có ích gì. Chắc nhẽ vừa phải đối mặt với những khó khăn của cuộc sống mà chúng nó đã dễ dàng bị cám dỗ với cái bả vật chất đến thế?

Tôi bối rối:

- Hay là mình lỗi thời, cổ hủ thật hả Nhung?

Nhung quay phắt sang tôi:

- Cậu bị điên à! Sao lại hỏi thế?

Tôi ngậm ngùi:

- Lúc chiều ngồi trông con Oanh, có mấy bà vào khám thai. Tớ tình cờ nghe được họ nói chuyện với nhau: “Bây giờ có đốt đuốc cả ngày cũng khó mà tìm được cô nào đồng trinh. Chưa động đến đã dạng háng ra”. Một bà khác còn tiếp lời: “Mà chúng nó ngu bỏ mẹ. Để ểnh bụng ra rồi mới cuống lên đi xử lý. ăn vụng phải biết chùi mép chứ.” Tớ nghe mà tức điên lên. Rồi lại sợ con Oanh nghe thấy, nó uất rồi tính chuyện làm liều thì khổ... Nhưng tớ cũng thật không thể tin nổi. Cậu biết không? Một buổi chiều, cứ 30 phút là một ca “giải quyết”. Tính ra là bao nhiêu ca? Có con bé, mặt còn búng ra sữa, tớ tin nó chưa học đến lớp 11 vậy mà đã nạo thai đến lần thứ 3. Không biết đây có phải là sản phẩm của thời “mở cửa” không hả Nhung? Thế thì kinh khủng quá.

Cái Nhung lặng người đi, nghe tôi nói. Một lúc lâu, hai đứa tôi cứ ngồi như hoá đá trong hơi sương ẩm ướt giăng xuống mỗi lúc một dày.

Bất chợt giữa bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya, tiếng một người phụ nữ quát oang oang, khiến chúng tôi giật mình:

- Giời ơi là giời, có giỏi thì ông đi nữa đi. Đi mà cặp với con phạch ấy đi. Nó còn thua tuổi con gái ông đấy. Tôi thì tôi cho cả thiên hạ biết cho ông đẹp mặt. Cho con cái nó nhổ vào mặt ông.

- Bà có câm mồm đi không hả. Hay ho lắm đấy - Tiếng khàn khàn, kìm nén của một người đàn ông.

- Hay quá đi chứ. Có gan cặp với hạng phò phạch như ông thì hay quá đi ấy chứ. - Người phụ nữ vẫn tiếp tục chì chiết.

Nhung thở dài, kéo tôi đứng lên:

- Thôi tụi mình về đi kéo con Oanh tỉnh dậy không thấy ai lại tủi thân.

Chúng tôi nặng nề lê bước về phòng khám chữa bệnh X. Tôi sững sờ nhận ra một điều: Cả một đoạn phố chưa đến cây số, chúng tôi đã bắt gặp ngổn ngang không biết bao nhiêu phòng khám chữa bệnh, trong đó chuyên khoa Sản với các kỹ thuật: siêu âm, phát hiện thai sớm, hút điều hoà kinh nguyệt... hầu như luôn được quảng cáo ở vị trí bắt mắt nhất. Và tập nập ở nơi đó, những khuôn mặt bịt kín đến tận cửa. Những chiếc xe máy quay biển số vào trong. Những đứa trẻ chưa đến tuổi vị thành niên đã vội vàng học đòi làm người lớn.

Lẽ nào đây là sự thật phũ phàng ẩn sau vẻ hào nhoáng của cuộc sống thị thành? Và trong hũ nút đen ngòm ấy, không biết đã có bao nhiêu đứa con gái tỉnh lẻ đã bị nuốt trôi vào?

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa...

*

Đêm đó con Oanh ngủ chập chờn. Cứ chốc chốc nó lại vặn vẹo người, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn. Những giọt nước mắt rỉ ra từ hai kẻ mắt nhắm nghiền. Hai viền môi khô khốc, ú ớ những gì không rõ. Nhìn bạn mà tôi ứa nước mắt.

Gần sáng, trong lúc tôi đang thiu thiu ngủ cạnh cái Oanh thì Nhung đi ra ngoài. Một lúc sau, nó xách một cặp lồng cháo về. Thức cả đêm khiến mặt nó sạm đen lại. Chắc mặt tôi cũng không khá hơn nó là bao.

- Thế mà đã năm giờ sáng rồi đấy Kiều ạ. Thôi, cậu tranh thủ đi rửa mặt mũi cho tỉnh táo còn lấy sức mà “chiến đấu”.

Quả thực Nhung bao xứng đáng với “ngôi vị” chị cả của bộ tứ chúng tôi. Bao giờ nó cũng chu đáo. Ở bên Nhung, tôi cảm thấy bớt tự ti và yên tâm hơn.

Khoảng 6 giờ sáng, một bà bác sĩ to béo xuất hiện với một lô thuốc. Sau khi tiêm cho cái Oanh xong, bà đưa thuốc cho cái Nhung và dặn dò nó về liều lượng và thời gian cho bệnh nhân uống.

Nhung chợt nhớ ra công việc của tôi ở nhà cu Tũn, nó vội vã giục:

- Thôi mày về đi. Đã mang tiếng đi làm thuê mà làm không chu đáo là không xong đâu. Mày về xem đưa nó đi học thế nào đi chứ. Có tao ở đây rồi, mày không phải lo.

Tôi nhìn Oanh rồi nhìn khuôn mặt vàng vố của cái Nhung mà ái ngại. Có bao giờ tôi có thể nghĩ ra được những tình huống như thế này trong cuộc sống của mình. Mà rồi bây giờ đang phải đối diện với những tình huống khó khăn, tôi cũng không biết phải xử trí làm sao.

*

Lúc tôi về đến nhà thì cu Tũn cũng vừa ngủ dậy. Cũng may hôm qua thứ năm, nó được nghỉ, mà bài tập ở nhà tôi đã cho làm từ hôm trước. Ông bà chủ vẫn chưa về. Nhà vẫn chỉ có bà Vi và đứa trẻ. Bà Vi vừa gọi đầu. Mái tóc ngà bạc xoa dài, phủ kín lưng. Tôi không khỏi giật mình khi chợt bắt gặp lại hình ảnh của đêm hôm trước.

Bà Vi hơi tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của tôi. Việc tôi đi qua đêm đã được thông báo qua điện thoại nhưng chắc bộ dạng xéch xác của tôi làm người phụ nữ này sinh chút nghi ngờ. Tuy nhiên người phụ nữ kiêu hãnh ấy không hỏi han gì cả. Tuy vậy tôi vẫn kể qua tình hình của mình cho bà Vi biết. Nhà có mấy người, chẳng lẽ cứ phải im lặng thủ thế với nhau?

- Đứa bạn cháu đang nằm cấp cứu trong bệnh viện. Nó không có họ hàng gì ngoài Hà nội nên phải nhờ cậy cả ở bạn bè.

Người phụ nữ lặng lẽ sắp bữa ăn sáng ra bàn, ừ hử trước câu chuyện tôi vừa kể. Tôi không nói thêm gì nữa, lẳng lặng đi lên nhà tìm cu Tũn.

Nó đã mặc xong bộ đồng phục đến trường. Nhìn thấy tôi, nó rút ngón tay đỏ bầm ra khỏi miệng, nhướn mắt lên có vẻ ngạc nhiên:

- Cô ốm à?

Sự giao tiếp của đứa trẻ với tôi độ này đã có phần cởi mở hơn những ngày đầu, và ít ra là có phần dễ chịu hơn bà Vi.

- Không - tôi dính chính - Bạn cô bị ốm, đang nằm trong viện, cô phải vào trông.

Tôi xách cặp cho nó, rồi giục:

- Thôi hai cô cháu mình xuống ăn sáng đi.

Đứa trẻ đi theo tôi. Nó vừa đi vừa nói lảm bảm:

- Thế mà trông cô trông như ốm ấy

Tôi bật cười trước nhận xét hồn nhiên của cu Tũn:

- Ừ, chắc là tại hôm qua cô không ngủ đấy mà.

Bữa sáng kết thúc khá nhanh gọn. Tôi cầm theo ít quần áo cho cái Oanh thay và lấy xe đạp đèo Tũn. Thấy cả hai bà cháu có vẻ ngạc nhiên, tôi vội vàng giải thích:

- Cháu đưa Tũn đi, sau đó tranh thủ qua bệnh viện xem bạn cháu thế nào.

Thằng Tũn lẳng lặng trèo lên xe còn bà Vi thì im lặng khoá cổng lại, không hỏi thêm một lời nào. Mái tóc dài ánh bạc của người phụ nữ ấy bay lơ phơ trong gió, trông như thực, như hư.

*

Tôi vừa dừng xe thì cái Nhung hốt hải lao ra:

- Cái Oanh nó bỏ đi rồi. Tao vừa ra mua băng vệ sinh cho nó, lúc quay lại đã thấy giường chiếu trống trơn. Đồ đạc của nó cũng không còn ở đấy nữa.

- Con này nó muốn chết hay sao thế. Mà nó đi đâu được cơ chứ? Người thì đang yếu rớt thế. Hay tao với mày thử qua chỗ nó ở xem.

- Ừ, thì chỉ còn biết như vậy.

Tôi và Nhung hốt hải phóng thật lực đến chỗ cửa hàng của Oanh. Cửa hàng vẫn đóng im ỉm.

- Tìm cô Oanh hả. Cô ấy đi cả tuần nay rồi.

Người phụ nữ bán trứng vịt lộn ở trước cửa, thấy chúng tôi ngó nghiêng, bèn nhanh nhẩu thông báo. Hai chúng tôi nhìn nhau bần thần.

- Hay nó đến chỗ cái Phương? - cái Nhung sực nhớ ra. Hy vọng cái Phương đã đón nó về.

Trái với suy đoán của chúng tôi, cửa nhà cái Phương đóng im ỉm. Giấy báo nộp tiền điện và tiền nước giắt qua khe cổng đã bắt đầu vụn ra vì ngấm nước mưa lâu ngày. Lẽ nào cái Phương không còn ở đây nữa? Chúng tôi ra quán nước đầu ngõ gọi số di động cho Phương. Máy di động

tắt.

- Tao đến điên lên mất - Cái Nhung cúi kính. Giọng nó như sắp khóc đến nơi.

Không còn biết tìm kiếm ở đâu, hai đứa chúng tôi cứ đứng đợi đến rã chân ở cổng nhà cái Phương, hi vọng nó sẽ xuất hiện. Nhưng hai đứa chờ đằng đằng đến chiều vẫn không thấy tăm hơi nó đâu.

Mong rằng cái Phương đang ở bên cái Oanh. Chứ lúc này mà để nó một mình, nó dễ tính quẩn chưa biết chừng.

Tôi và Nhung chia tay nhau trong tâm trạng nặng nề.

*

Sau đó cả tôi và Nhung đều không có bất cứ tin tức gì của Oanh và Phương. Chúng nó như đột thổ đi vậy. Có mấy lần tôi và Nhung đạp xe qua cửa hàng của cái Oanh nhưng chỉ được trả lời một câu duy nhất: Cửa hàng đã cho người khác thuê. Chúng tôi không biết cô Oanh nào cả.

Nhà cái Phương thì vẫn đóng im ỉm. Mạng nhện đánh đu trên các song sắt.

Những lúc như thế này, sao chúng nó không để cho chúng tôi được cùng chia sẻ?

Bạn bè ơi, sống với nhau từng ấy năm, những lúc như thế này lại lẳng lặng bỏ đi hay sao?

Phần II

1.

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã đến ngày ông Công ông Táo. Ngoài phố bắt đầu tấp nập người đi sắm sanh, mua bán. Bước chân ra đường là gặp những xe đào, xe quất giăng giăng như tơ rối khắp cái ngõ phố. Lòng tôi tự dưng se thắt. Tôi vừa mong được gặp cậu, gặp các em, nhưng vừa sợ phải đứng trước cái nhìn sầm soi của mợ và cái giọng chì chiết muôn thuở: “ Thế nào, vẫn thất nghiệp hả. Biết ngay mà”. Cái Nhung đã về quê từ tuần trước. Trông nó đã giảm nhiệt huyết đi nhiều, người nó gầy nhẳng ra. Thời gian qua, nhóm chúng tôi trở nên tan tác. Sau lần nạo thai, cái Oanh lặng lẽ biến mất không nói cho ai. Cái Phương cũng không có một tăm hơi xuất hiện. Số điện thoại di động của nó đã bị cắt.

Những ngày tháng vui vẻ, vô tư của “tứ cô nương” đã trở nên quá xa xôi...

*

Cu Tồn đã được nghỉ học. Nó vẫn ít nói và thích mút ngón tay. Có điều nó đã có vẻ quyến

luyện tôi hơn mặc dù nó vẫn chưa phá vỡ được tính lười biếng cố hữu. Không hiểu sao tôi cứ có suy nghĩ nó là một đứa trẻ đặc biệt mặc dù tôi vẫn phải trầy trật để giảng lại bài trên lớp cho nó hiểu. Hình như đầu óc nó không có chỗ cho những bài học trên lớp. Nó khờ khạo trong các trò chơi của trẻ con dù cu cậu vẫn hay bần thần ngồi bó tay tung đồng đồ chơi ra và chẳng để làm gì. Điều duy nhất là mà tôi nhận thấy nó hào hứng là những lúc tôi đọc truyện cho nó nghe. Những truyện như *Trên sa mạc và trong rừng thẳm*, *Đất rừng Phương Nam* ... khiến cho nó xúc động thật sự. Nó ngồi lặng đi, ngón tay nằm ngoan trong miệng. Và nó cứ ngồi thế rất lâu, nếu tôi không giục nó làm một việc gì đó, đại loại như xuống ăn cơm, đi ngủ... thì tôi nghĩ nó sẽ ngồi mãi như thế. Không biết có phải vì điều này mà tôi luôn có suy nghĩ về một điều gì đó rất đặc biệt ở nó?

- Mai cô sẽ về quê - Tôi thông báo cho nó. Điều này nó đã biết từ hôm trước khi tôi ngồi nói chuyện với bố mẹ nó. Tuy nhiên nó chẳng có phản ứng gì.

Quả thực đôi lúc cách xử sự của đứa trẻ “khổng lồ” này khiến tôi hơi tự ái, mặc dù tôi biết điều tự ái của mình cũng rất ... trẻ con. Phải chi nó quan tâm hơn một chút về thông tin ấy và dùng việc đứng bên cửa sổ, mút tay liên tục.

- Cháu tự đọc truyện một mình nhé?

Nó “vâng” khe khẽ và tiếp tục mút ngón tay. Đã có lần bố nó đánh sưng cả mười đầu ngón tay của nó vì cái tật rất xấu này, vậy mà nó vẫn không bỏ được.

- Cô sẽ về chừng chục ngày - Tôi thông báo câu cuối cùng rồi đi về phòng để thu xếp đồ đạc. Đứa trẻ chẳng có phản ứng gì, vẫn tiếp tục công việc ưa thích của mình, mặc cho ngón tay cứ tấy đỏ lên hết ngày này đến ngày khác.

Bố mẹ nó đã từng phát hoảng lên khi nhận ra tính cách kỳ cục ở đứa con của mình. Nó không thích chơi cùng bạn bè, chẳng buồn nói chuyện với ai - kể cả với bố mẹ - và là một đứa trẻ chậm chạp. Họ sợ nó sẽ bị tâm thần vì sự lẳng lặng đến khó hiểu ấy. Cuối cùng họ tự tìm một cách lý giải “có thể chấp nhận được”, đó là vì đứa trẻ quá to béo nên nó mặc cảm về bản thân và trở nên chậm chạp, kém phát triển về trí tuệ.

Dọn xong đồ đạc thì cũng là lúc tôi nhận thấy phòng của đứa trẻ đã tắt điện. Tôi đã định đi ngủ để sáng mai ra bến xe sớm cho đỡ đông. Tự nhiên tôi muốn sang phòng cu Tũn lần cuối. Chắc cậu chàng sẽ hơi buồn vì không có người chơi cùng trong những ngày tới. Tôi rón rén bước đến trước cửa phòng nó và se sẽ mở cửa. Phải mất một lúc tôi mới làm quen được với bóng tối trong phòng đứa trẻ. Nhưng trên giường không hề có người. Tôi hốt hoảng định bật điện thì có tiếng kêu khe khẽ:

- Cháu ở đây.

Trời ơi, hoá ra nó đã ở cửa sổ và trèo ra ngoài ban công, ngồi thu lu như một con mèo ốm. Trời thì lạnh và hơi có mưa.

- Cháu làm gì ở ngoài ấy thế?

Đứa trẻ im lặng một cách ngoan cố.

- Thôi, cháu vào nhà đi, kéo bị lạnh thì ốm đấy. ốm là phải vào viện, là bị tiêm đau lắm. Cháu không sợ à?

Tôi lom khom trèo ra ngoài ban công cùng cu Tũn. Nó vẫn ngồi im, không tỏ ý phản đối hay đồng tình. Tôi bất chợt nhớ lại ngày bé, vào mỗi buổi chiều mùa hè, tôi hay ngồi trên bãi cỏ ở

rê đê, nhìn mặt trời lặn, và những đám mây cuối trời sáng rực lên đủ màu sắc và hình thù, tha hồ cho tôi tưởng tượng đủ mọi câu chuyện thần bí. Trẻ con hoá ra luôn có những chỗ riêng tư cho mình. Nhưng ai lại ngồi thu lu ngoài trời vào ngày rét mướt như thế này. Tôi định gắng hỏi đứa trẻ, nhưng thầm nghĩ, nó sẽ vẫn im lặng cho mà xem. Vậy là tôi lại ngồi im.

Tôi cứ nhẩn nại ngồi cùng đứa trẻ cho đến lúc nó se sẽ thở dài và trèo vào phòng.

- Hay là cô đọc truyện cho cháu nghe nhé? - Tôi đề nghị.

- Cháu muốn ngủ - Giọng nó hơi uể oải.

Tự nhiên tôi thấy áy náy. Tâm trạng lẩn này của nó khiến cho tôi không lý giải nổi.

- Nhiều lúc cô cũng thấy mình buồn mà không hiểu vì sao - Tôi cố gắng gợi chuyện - Tâm trạng lúc ấy bứt rứt thật khó chịu. Nhưng nếu có người cùng nói chuyện thì sẽ thấy thoải mái hơn.

Đứa trẻ nằm im lìm trên giường và thở dài. Mãi một lúc lâu sau, nó mới nói rất nhẹ:

- Những cơn gió thì chẳng bao giờ có nhà...

Tôi chợt sững người lại. Bàng hoàng mất một lúc. Và đứa trẻ thì đã bắt đầu thở đều đều trên giường.

Có thể nó đã quên chuyện của những cơn gió và mai lại trầy trật với những bài học mới.

Nhưng tôi thì cứ bị ám ảnh mãi.

Đêm đó tôi bị mất ngủ.

Tôi nhớ mẹ với quãng thời gian chung sống ngắn ngủi, nhớ những con đường ngày nhỏ đã đùa chơi, nhớ lại thật nhiều những mơ ước ngày thơ bé...

Mãi bươn chải cuộc sống, tôi cứ ngỡ những ký ức về quãng thời gian ấy đã phai nhạt đi nhiều...

*

Tôi để lại cho cu Tũn một tấm thiệp chúc mừng năm mới và mấy dòng ngắn ngủi :

Nhà của gió là cả vũ trụ
Nhà của mây là cả bầu trời
Nhà của sóng là cả đại dương
Nhà của Tũn là cha, là mẹ
Chúc cháu bước sang một năm mới ngoan ngoãn, học giỏi và có thật nhiều niềm vui.
Cô
Phạm Thiên Kiều.

*

Cậu ra tận cổng đón tôi. Trông cậu có phần khắc khổ hơn. Da dẻ sạm lại. Tôi than:

- Cậu lại hút thuốc nữa rồi!

Cậu cười:

- À, ờ, thói quen dễ nhiễm khó bỏ ấy mà. Trông cháu gầy nhưng có phần rắn rỏi hơn đấy.

Tôi hỏi:

- Mợ và các em đâu cậu?

Cậu chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng mợ gióng giả từ dưới bếp:

- Tôi đây. Tưởng hai cậu cháu nhà cô mãi hỏi han nhau mà quên mụ già này rồi chứ.

Cậu lắc đầu:

- Cái cô này, nói mãi mà không bỏ được cái tật nói xóc xiểm. Thôi, đưa túi cậu cầm cho, xuống với mợ xem mợ có cần giúp gì không.

Dưới bếp mợ đang hí húi với nồi bánh chưng to kình. Tôi hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy mợ. Trông mợ khác đi nhiều. Tóc phi dê ôm sát khuôn mặt tròn. Lông mày xăm cong vút.

- Mợ mới làm đầu hủ mợ?

- Ừ, mới tuần trước. Làm đầu ăn tết đấy. Được không cháu?

- Trông mợ đẹp và trẻ hẳn ra.

Mợ xoắn xuýt lấy tôi:

- Thật không? Thế mà lão ấy cứ chê ổng chê eo. Nhưng mà ra ngoài ai người ta cũng khen nhé. Thế nào, đi tàu xe tết nhất có mệt không cháu? Thôi đi rửa mặt mũi đi cho đỡ mệt.

Tôi ngạc nhiên nhìn mợ. Lâu lắm mợ mới vồn vã, tình cảm với tôi thế.

- Thôi chết, bố thằng Nhuận đâu, xuống giăng cho tôi nồi bánh. Làm cái gì mà chết dấp ở trên ấy lâu thế hả. Mợ có việc phải đi bây giờ. Cháu ở nhà chơi với cậu nhé. Nói chuyện Hà Nội cho cậu mày giải ngổ cháu ạ. Gớm, tằm lằm cơ.

- Tôi xuống đây. Cứ để đấy. Có cháy nhà ngay đâu mà sợ - Có tiếng cậu học hoặc ho. - Mà sao cứ sến ra là lại bôi bác chồng thế hả?

- Thế có gì không đúng hay sao - Mợ dấm dứ - Thôi mợ đi nhé.

Vừa nói đấy đã thấy mợ nhoang nhoáng thay quần áo và cưỡi lên chiếc cup 50, mất hút ngoài ngõ.

Thái độ của mợ khiến tôi không giải thích được.

Tôi thoáng thấy cậu thở dài nhưng không dám hỏi.

Cậu nặn trong túi ra một điếu thuốc nhãn nhúm và châm lửa hút.

- Kiểm sống ở Hà Nội thật không dễ phải không?

- Vâng - Tôi sẽ trả lời.

- Nếu khó sống quá thì về đây, cậu kiếm việc cho. Mình là người tỉnh lẻ thì cứ về tỉnh lẻ mà sống cháu ạ.

Tôi nén tiếng thở dài.

Tự nhiên muốn khóc.

Nơi chốn nào là của tôi đây?

*

Mùng hai Tết, tôi đang ngồi trông nhà cho cậu mợ và các em đi chúc tết thì Ân tới.

Trông mặt anh chàng có vẻ phờ phạc lắm.

- Sao, nhớ nhà hay sao mà hôm trước trốn về nhanh thế? Anh qua chỗ em ở, định đón em về cùng thì bà già giúp việc bảo em đã về rồi. Bà già có đôi mắt khiếp quá.

- Gớm, cũng có người dám ăn thịt anh kia à?

- Anh không biết, nhưng anh tình nguyện để em ăn thịt đấy - Ân xốc xốc cổ áo đầy kiểu cách.

Tôi nhìn Ân. Mái tóc xít gôm thơm nức. Thoang thoang mùi nước hoa đàn ông trong cánh áo khoác. Càng ngày tôi càng thấy Ân có nhiều thay đổi. Chẳng bù cho bộ dạng cù lần ngày xưa đứng đợi ở cổng trường, ấn vôi bó hoa vào tay tôi, chẳng nói chẳng rằng. Nhưng những sự thay đổi hiện nay của Ân dường như đang làm cho anh trở nên xa lạ với tôi. Tự nhiên tôi thấy thật khó nói chuyện được thoải mái với Ân giống như ngày trước.

- Anh về hôm nào?

- Ôi dào, mãi hai chín anh mới về. Công việc cuối năm bận quá. Cũng phải dặt túi ít tiền về cho u sắm tết cho đảng hoàng chứ. Rồi cả đàn cháu, ít ra cũng phải mừng được mỗi đứa một tờ xanh không thì hổ mặt ông chú quá, phải không em.

Giọng nói của Ân đầy tự mãn. Vừa nói Ân vừa liếc nhìn tôi. Tôi định cự nự: “không có tiền của anh thì mọi người sắm tết không đảng hoàng chắc” - nhưng tự thấy mình hơi vô lý nên lại thôi. Mà biết đâu, tôi chẳng có lúc lại nói đúng như giọng của Ân bây giờ. Con người mỗi lúc một khác mà. Chẳng biết nói gì thêm, tôi bèn hỏi dãi bồi:

- Công việc của anh chắc vẫn tốt chứ?

Ân cười lơ đãng:

- Chắc... thì vẫn vầy vạy. Thế em thì sao. Chắc không định làm bảo mẫu cả đời đấy chứ?

- Em vẫn đang kiếm việc mới nhưng chưa ra đâu vào đâu.

- À này, - giọng Ân trở nên sôi nổi - cô bạn Oanh của em thế mà bỏ phết.

Vừa nghe đến tên cái Oanh, người tôi như có luồng điện chạy qua. Bấy lâu nay tôi bất tin của nó. Chỉ sợ nó chán nản mà làm liều dù thâm tâm tôi vẫn biết nó không không phải là đứa dễ gục ngã đến thế.

Tôi ngồi căng thẳng, chờ nghe Ân nói tiếp.

- Anh biết ngay mà - Ân cười khục khục - Con gái bọn em là chúa tò mò.

- Anh nói đi, cái Oanh sao rồi? - Tôi nhăn mặt giục già - Tụi em đang lo cho nó quá. Chẳng nhận được tin tức gì của nó cả.

- Gớm, lo bò trắng răng. Cô nàng đã đá đít lão già Hàn Quốc rồi. Thế cũng phải. Cặp với lão ấy cho phí đời, mà bọn đấy thì vừa kệt xỉ, vừa vũ phu, khó đánh võng lắm. Thực ra lão già ôm ấp, nâng niu em Oanh để mong kiếm đứa con trai. Siêu âm ra con gái thì lão lại phủ tay. Giá mà là con trai thì cô nàng Oanh vớ bẫm nhé. Cả đời ngồi mát ăn bát vàng. Ôi dào, cũng chẳng biết được. Nhưng bây giờ thì lại khó rồi. Cô nàng vớ được một thằng cha giáo viên trường Bách khoa, mới tu nghiệp ở Pháp về. Xông xênh lắm. Nhà ở khu chung cư Linh Đàm. Chiều nào anh ả cùng dắt tay nhau đi dạo công viên, trông rõ thẩm thiết. Chắc chờ ngày đẹp là lên xe hoa thôi. Em thấy chưa?

Tôi không hiểu Ân nói “thấy chưa” là có ý gì. Trong bụng, tôi nghĩ mà thấy giận cái Oanh. Vậy mà nó không buồn nhắn tin cho chúng tôi, để tôi và cái Nhung cứ như ngồi trên đồng lửa. Thôi thì nó tìm được nơi chốn tử tế cũng là việc đáng mừng. Nhưng thực hư thế nào...

Thấy tôi thần mặt ra, Ân cười:

- Thế nào, muốn lấy chồng hả? Có anh đây tán mãi thì không chịu đổ trong khi thiên hạ người ta yêu nhau, cưới nhau ầm ầm ấy.

Tôi chưa kịp nói gì, đã thấy tiếng mợ cười khanh khách ngoài ngõ:

- Mợ là cứ đồng ý cả hai tay. Ra giêng tổ chức cho chúng mày cưới luôn.

Trông mặt mợ đỏ bừng bừng. Bắt gặp ánh mắt tôi nhìn chăm chú, mợ vội vàng thanh minh:

- Mợ vừa uống tí bia, say quá. Nhưng chuyện cưới xin thì vẫn tỉnh táo lắm.

- Đấy nhé, mợ Liên đã nói thế, cháu là cứ nhất nhất nghe theo. Nếu không thành là cháu cứ bắt đền mợ đấy.

- Sao lại không thành. Anh cứ mang trầu cau sang đây, tôi nhận. Cái Kiều nhà tôi là cứ giao đứt cho anh. Tội vạ đâu tôi chịu. Gớm mợ say quá. Thôi hai đứa cứ nói chuyện, mợ phải đi nằm một tí.

Có vẻ như mợ uống khá nhiều. Mợ lạch xệch đi vào buồng trong để lại mùi rượu bia nồng nặc ngoài phòng khách.

- Mợ em hay đùa lắm - Tôi vội vàng thanh minh.

Ân cười:

- Lúc nào mợ không đùa thì em bảo anh nhé.

Tự nhiên tôi và Ân cùng ngồi im lặng. ở buồng trong, đã nghe thấy tiếng mợ thở khò khè.

- Tối nay anh qua chở em đi chơi nhé? - Ân se sẽ đề nghị.

- Em...

- Chỉ loanh quanh ra thị xã chơi thôi mà. Xem lại cái trường ngày xưa của tui mình.

Tôi nhìn Ân. Vẻ mặt của Ân rất thành thực. Đã lâu tôi mới lại được nghe câu nói quen thuộc ấy. Tự nhiên tôi thấy tim mình như có một chút gì đó xao động, thật nhẹ nhàng.

Tôi khẽ gật đầu:

- Vâng, thế cũng được.

*

Hoá ra ông bảo vệ già, có cái chân cà nhấc vẫn còn làm ở trường. Lúc chúng tôi đến thì ông già đang ngồi xem tivi.

- Cô cậu trước cũng học ở đây hả? - Ông già giương mục kính lên nhìn chúng tôi.

Ân nhanh nhẩu:

- Cháu dẫn đến cho bác một cô chúa nghịch ngày xưa của trường đấy bác ạ.

Ông già cười hiền lành:

- Tui học trò có đứa nào là không nghịch đâu. Mà cũng chỉ có cái tuổi ấy để mà nghịch ngợm, vui đùa hồn nhiên. Chứ lớn thêm vài tuổi, phải lo cho cuộc sống của mình thì có muốn nghịch ngợm cũng chẳng được nữa.

Ông già rót cho chúng tôi hai chén nước chè xanh từ giảnh tích ủ trong giỏ mây đặt trên bàn:

- Các cháu uống đi. Thế nào, hai đứa ra trường năm nào?

Ân nhanh nhẩu:

- Cháu ra trường năm 94 còn cô này ra trường năm 96 bác ạ. Sau đấy thì bắt chước nhau vào trường Luật.

Ông già lẩm nhẩm tính, đoạn nói:

- Bốn... năm ... sang năm thứ sáu ... Thế thì cũng học xong đại học rồi còn gì. Các cháu đã làm ở đâu chưa?

Tôi bần thần lắc đầu:

- Cháu vẫn đang thất nghiệp bác ạ.

Ông già chép miệng:

- Rõ khổ. Cứ bảo học hành tử tế thì bớt khổ nhưng ai dám chắc. Người thất nghiệp vẫn cứ đầy ra đấy thôi. Tôi có con cháu sinh năm 74, học xong đại học cũng không kiếm được việc làm, cứ vạ vật ở Hà nội, phải nhận đơn len thuê mà sống. Bảo về quê thì nhất định không chịu, lạ thế đấy. Bây giờ nó đã lên làm chủ, nhưng cũng chỉ là chủ đơn len thôi. Biết thế thì mất công học hành làm gì cho khổ.

- Dù sao có học thì cũng có nhiều cơ hội kiếm việc hơn bác ạ.

Ông già nhìn tôi :

- Nhiều người cũng nói y như cô cậu ấy. Nhưng tôi thấy cũng mù mờ lắm. Ồi người cứ xin một chân vào làm ở các cơ quan nhà nước rồi hợp thức hoá bằng cái bằng tại chức. Kiểu cơ chế làm việc như hiện nay thì học xét cho cùng cũng chỉ là hình thức thể thôi.

Thấy ông già bảo vệ có vẻ hơi căng thẳng, tôi bèn hỏi sang chuyện khác:

- Bác ơi, trường mình mấy năm nay có thay đổi gì không bác?

- Nhiều chứ. Lứa các như thầy Cư, thầy Thành về hưu hết cả. Bây giờ nhiều giáo viên mới lắm. Mọi thứ cũng quy củ hơn.

- Cả thầy Vĩnh kéo đàn accoocdeon cũng về hưu rồi hả bác?

- Thầy Vĩnh hả? Thầy ấy thì vừa mất hồi tháng 4. Bị ung thư gan. Rõ tội.

Thầy Vĩnh mất rồi ư? Tôi ngồi lặng đi. Ngày xưa, cứ mỗi buổi chào cờ thứ hai đầu tuần, thầy lại kéo đàn cho tụi tôi hát. Thầy gầy lắm, nên nhìn thầy ôm cây đàn to kèn càng mà thương. Nhưng thầy lại không thấy thế. Thầy yêu cây đàn và mỗi lần kéo đàn là có cảm tưởng như thầy không còn biết đến chuyện gì khác nữa. Mắt thầy nhắm lại. Cả người thầy chuyển động theo dòng âm thanh đang dào dạt tuôn chảy. Thầy chẳng có vợ con gì. Cứ thui thủi sống một mình trong khu tập thể chật chội, cũ kĩ của nhà trường. Tài sản đáng giá nhất của thầy có lẽ là cây đàn accoocdeon. Bọn học trò chúng tôi cứ đồn nhau là tại thầy nghèo quá nên không ai muốn lấy. Bây giờ thì thầy đã thành người thiên cổ, trả lại mọi nỗi âu lo cho cuộc đời này. Lòng tôi tự nhiên thấy nặng trĩu.

Nhìn vẻ mặt bần thần của tôi, Ân vội giục:

- Thôi cũng muộn rồi, mình đi về thôi em.

Ông già bảo vệ nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường:

- Ờ, mãi nói chuyện mà cũng đã chín rưỡi rồi cơ đấy. Thôi cô cậu về nhé. Lúc nào nhớ trường cũ thì cứ về đây. Trời còn thương ông già mà cho khoẻ mạnh thì tôi vẫn còn ngồi đây chờ các cô các cậu.

Ân chở tôi đi chậm chậm qua các dãy phố. Ngày Tết có khác, đường phố vẫn còn nô nức người qua lại. Tiếng chào hỏi lao xao. Bình thường vào giờ này phố xá đã vắng lặng, còn các nhà đều đã đóng cửa đi ngủ.

- Thôi, anh cho em về đi kéo cậu mợ lại đợi ở nhà.

Ân cười:

- Nhưng anh về giờ này thì bố mẹ anh không cho vào nhà. Các cụ bắt anh đi từ chập tối đến tận 12 giờ đêm mới cho vào nhà cơ.

Thấy tôi ngạc nhiên, Ân cười to:

- Các cụ sợ anh ở nhà nhiều thì ế vợ đấy. Thế em không sợ à?

- Thôi anh đừng đùa nữa, cho em về đi.

- Mai anh phải lên Hà Nội rồi, em cứ đuổi anh quầy quậy thế à? Thôi... lại dỗi đấy à? Đùa tí thôi, bây giờ thì anh rước em về đây. Lên Hà Nội anh tán em sau vậy.

Tự nhiên Ân im bật, xe máy đi chậm lại. Thấy thái độ khó hiểu của Ân, tôi vội giật giật vào áo anh:

- Sao thế?

- ...

- Ai khoá miệng anh lại thế?

- Suyt...

- ...?

Theo tay Ân chỉ, tôi bàng hoàng nhận ra mộ. Đúng hơn là mộ và một người đàn ông lạ đang ôm eo nhau, ngả nghiêng đi ra từ một quán karaoke nhờ nhờ ánh điện. Thái độ hai người đầy phần khích. Mặt tôi nóng bừng vì xấu hổ xen lẫn nổi tức giận. Mộ vẫn...

Ân đã kịp thời rẽ xe theo hướng khác. Hình như cũng hiểu tâm trạng tôi nên Ân không nói gì cả. Chúng tôi lang thang thêm một vòng quanh thị xã, chờ cho mộ tôi về trước, tránh sự chạm trán không cần thiết trên đường về.

Mãi gần mười một giờ đêm tôi mới về đến nhà.

Cậu Trục vẫn chong đèn đợi tôi. Mộ và hai em đều đã đi ngủ.

- Cháu lên thị xã, thăm lại trường cũ cậu ạ - Tôi vội vàng giải thích.

- Cậu cũng đoán vậy. Thôi cháu rửa mặt mũi rồi đi ngủ đi.

Tôi rửa mặt thật nhanh, đoạn rón rén đi lên gác. Còn lại mình cậu lạch xạch đóng cửa tắt đèn rồi đi vào nhà trong.

Căn nhà chìm trong màn đêm. Trên gác xép, tôi nằm im trong chăn, miên man với những suy nghĩ không đầu không cuối...

*

Mấy ngày tết trôi đi dằng dặc. Bạn bè cấp ba của tôi, đứa thì ngoài thị xã, đứa thì đang sống trên Hà Nội, số lập gia đình đã quá nửa, nên chẳng thể tụ tập nhau như ngày xưa. Tôi thành ra “người giữ gôn” ở nhà cho cậu mộ đi chúc tết.

Chẳng hiểu sao đột nhiên tôi có cảm giác mình đang dần trở thành người thừa thãi trong căn nhà vốn đã gắn bó với mình suốt những năm tuổi thơ. Ngay cả thằng Nhuận và con Thanh cũng có thái độ khác lạ với tôi. Chúng về nhà vội vội vàng vàng để ăn qua bát cơm rồi lại nháo đi chơi với bạn bè, chẳng buồn thông báo cho tôi một câu. Chúng lớn bổng lên trước mắt tôi và trở nên thật xa lạ. Thằng Nhuận thì cả ngày bận quần bò xé gối và xì keo cứng đơ cả tóc. Con Thanh, mới tí tuổi đầu đã biết dùng đồ mỹ phẩm của mẹ. Nó cãi bố cham chăm và trả lời tôi nhất gùng.

Phải chăng vì chúng ham bạn ham bè mà có phần xa cách tôi hay vì chúng cũng bắt đầu nhận ra vị trí bất đắc dĩ của tôi trong ngôi nhà này?

Hay đó là cách thể hiện của những đứa trẻ muốn tỏ ra mình đã lớn?

Dù là lý do gì đi chăng nữa, nhưng thái độ của chúng cũng khiến tôi thấy chạnh lòng khôn xiết.

Tôi mang trong mình cảm giác nặng nề ấy theo lên Hà Nội.

2.

Buổi chiều. Tôi đang đứng ngoài cổng trường chờ cu Tũn đi học thì cái Nhung hót hải phóng xe đến. Vừa thấy tôi từ xa nó đã í ới gọi, tay khua loạn cả lên. Đang mùa lạnh mà mặt mũi nó đỏ gay, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nhìn thấy bộ dạng của nó tôi phát hoảng:

- Sao, có chuyện gì thế?

- Chuyện tốt! Chuyện tốt! Trời thương người hiền mà ạ. Tao được nhận vào làm rồi.

Tôi sững sờ:

- Chỗ nào thế?

- Không phải những chỗ tao với mày đã nộp hồ sơ đâu. Mà là báo *Nhịp sống tuổi trẻ*. Bài *Lạc chốn thị thành* của tao được ông Tổng biên tập chú ý. Ông ấy vừa gọi điện cho tao sáng nay. May mà tao vẫn còn đang lẩn chần ở nhà, chưa đi đâu. Ông ấy hỏi: “Bác thấy tên cháu rất mới. Có phải đây là bài đầu tiên được đăng báo của cháu không?”. Tao bảo: “Không, cháu viết được hơn chục bài rồi. Bài trên báo của chú là 4 bài cơ. Nhưng chú ơi, cháu cũng mới chỉ đang tập viết thôi, có gì chú đừng cười” Ông ấy yên lặng một lúc rồi bảo: “Bây giờ cháu đang làm ở đâu?”. Tao thật thà bảo: “Cháu mới tốt nghiệp đại học, đang thất nghiệp chú ạ”. Thế là ông ấy bảo: “Cháu có muốn làm báo không chuyên nghiệp không?”. Tao trả lời: “Dạ muốn chứ ạ”. Thế là ông ấy bèn bảo: “Vậy thì cháu đến báo chú nhé. Ngày mai, 8 giờ. Chú muốn gặp cháu.” Tao chưa kịp nói gì thì ông ấy đã bỏ máy. Ôi mày ơi, tao đang sướng đến phát điên lên đây.

Tôi nhìn khuôn mặt hân hoan của nó mà cũng vui lây:

- Nhất mày rồi nhé.

- Ừ, tao không ngờ ban đầu chỉ định viết chơi chơi thế thôi, ai dè lại có thể vào nghề bằng chính mấy bài báo ấy. Thôi thì cũng bỏ gần một năm trời vất vả vất vưởng, suốt ngày chạy xón xác ngoài đường như con mẹ đại. Nhưng mà ...- Đang nói mặt nó tự dưng bần thần - Tao chỉ sợ mình không có khả năng, vào được mấy ngày người ta lại tổng khứ đi chỗ khác thì ê mặt lắm. Mà báo chí văn chương tao có được học hành bài bản ngày nào đâu trong khi bên khoa báo chí chúng nó ra trường ầm ầm ấy, mình chen làm sao được với tụi nó?

Tôi động viên:

- Tao thấy có phải ai làm báo cũng là học ở trường báo chí ra đâu. Mày không thấy mấy nhà báo nổi tiếng xuất hiện trên truyền hình trong chương trình giao lưu hôm tết, họ cũng học đủ nghề ra đấy thôi. Được học báo chí cũng tốt, nhưng nếu biết cách tự học cũng không có nghĩa là

kém cỏi hơn.

Giọng cái Nhung lại sôi nổi:

- Ủ, mày nói chương trình hôm Tết tao mới nhớ. Chương trình ấy tao cũng xem. Đúng rồi, người thì bên trường đại học ngoại ngữ, người thì học Bách khoa, người thì học khoa Tin của trường Khoa học và tự nhiên quốc gia. Có người còn học cả trường đại học Sư phạm nữa mày nhỉ. Mình học trường Luật, nào có thua kém trường nào đâu?

Cái Nhung còn đang say sưa với “phát hiện mới” thì tôi đã nhìn thấy cu Tũn ở cổng trường. Thằng bé cũng đã nhìn thấy chúng tôi nên đi lại gần, miệng lúng búng:

- Cháu chào hai cô.

Độ này Tũn đã hết “nạn” phải nghe đọc về chế giễu vì kết quả học tập của cu cậu có tiến bộ hơn. Thái độ của nó cũng tự tin hơn nhiều, chứ không còn phải cụp mắt, cun cút đi thẳng một mạch về nhà như trước nữa.

Nhung giật mình quay lại, đoạn cười oang oang:

- Ái chà, ông khổng lồ đã ra đấy à?

Lại thế nữa. Đã mấy lần tôi nhắc cái Nhung đừng gọi cu Tũn như vậy mà chị chàng đâu vẫn vào đấy. Thằng bé luôn bị mặc cảm về sự đồ sộ của mình. Vậy mà cô nàng Nhung này... Thấy tôi lườm, chị chàng chỉ biết cười trừ để mong được xí xoá.

Tôi hỏi để “gỡ bí”:

- Thế nào hôm nay cô giáo đã trả bài Tập vẽ cho cả lớp chưa cháu?

Mặt thằng bé tươi tỉnh hẳn:

- Cô giáo trả bài rồi cô ạ. Bài của cháu được 9. Có hai bạn khác cũng được 9. Không có ai được 10 cô ạ.

- Ái chà chà - Nhung có vẻ đã tìm được cơ hội “chuộc lỗi” nên nó vội vã “bắn sung liên thanh” - Bạn Tũn giỏi quá nhỉ. Thế này thì phải khao cô Kiều và cô Nhung chứ? Hay để cô Nhung khao hộ nhé? Hai cô cháu có thích ăn chè nóng không để cô Nhung khao?

Thằng bé quay sang nhìn tôi rồi dè dặt trả lời:

- Cháu ... cháu phải về nhà ăn cơm đã cô ạ. Cháu còn phải hỏi bà Vi nữa.

Nhung nài nỉ:

- Nhung đây là chè mà, chè thì có ảnh hưởng gì đến cơm đâu? Cháu không biết đấy, trong dạ dày cô cháu mình, ngăn cơm riêng, ngăn chè riêng, giống như cái tủ lạnh ấy. Với lại hôm nay hai cô cháu mình đều có niềm vui, mình đi ăn để chia vui cơ mà?

Thấy cu Tũn có vẻ khó xử trước lời mời tha thiết của Nhung, tôi vội vàng giàn hoà:

- Thôi thế này vậy, để đến cuối tháng cô Nhung có tiền lương đi làm, Tũn có thêm nhiều điểm chín, điểm mười nữa, cả ba cô cháu mình sẽ xin phép bố mẹ đi ăn liên hoan. Được không nào?

Nhung còn đang ngần ngừ, thấy cu Tun gật đầu lia lịa, cô nàng tiu nghỉu hẳn:

- Hai cô cháu nhà này khó tính quá. Vậy thì cô về đây. Hẹn Tũn đến cuối tháng nhé. Tao về Kiều nhé.

- Ừ, mai cố gắng nhé. Có gì thì báo ngay cho tao biết.

- Nhất định rồi!

Nhung lạch xạch đạp xe đi. Hình như cô nàng còn khe khẽ hát thì phải. Tôi thầm cười, đoạn quay lại giục cu Tũn:

- Thôi hai cô cháu mình về nhà đi.

Thằng bé nắm tay tôi vung vẩy. Nó cũng có vẻ phấn chấn lắm. Mấy ngày trước nó đã hồi hộp đến thế nào khi hoàn thành xong bức tranh tưởng tượng về đại dương với những nàng tiên cá xinh đẹp thối sáo, những đám san hô đỏ rực nhảy múa, những con mực hái hoa bằng vòi...

Dạy cu Tũn đã lâu, tôi dần có cảm giác thật gần bó với nó, một tình cảm gần bó ruột rà. Hơn nữa, việc dạy đứa trẻ cũng khiến tôi lấy lại sự tự tin cho mình.

Điều này nghe như có vẻ hơi buồn cười nhưng đó lại là sự thật.

*

Hôm nay tối thứ tư, mai Tũn được nghỉ học nên tôi cho nó nghỉ ngơi bằng cách đọc cho nghe một chương trong tiểu thuyết *Cuộc phiêu lưu của Hắc Phin*. Câu chuyện đang dở dang thì bà Vi lên gọi:

- Ông bà chủ muốn nói chuyện với cô.

Tôi đưa cuốn sách cho Tũn và dặn:

- Cháu tự đọc tiếp đi nhé.

Tôi quay ra cửa. Bà Vi vẫn đang đợi tôi. Khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lạnh của bà Vi khiến tôi khó mà đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Tôi im lặng đi theo bà Vi xuống nhà dưới.

Vợ chồng ông chủ Hùng đang ngồi xem ti vi. Vừa thấy tôi xuống, ông chủ Hùng bèn điều chỉnh ti vi cho nhỏ tiếng lại trong khi chị vợ rót một chén nước mời tôi. Đây cũng là lần thứ hai tôi được gặp chị vợ. Đó là một người phụ nữ đẹp và sắc sảo. Chị vợ cao hơn anh chồng dễ đến chục phân. Khuôn mặt trái xoan và mái tóc dài màu hung suôn thẳng ngang lưng trông rất ưa nhìn.

Tôi hồi hộp tiến lại bàn nước, ngồi xuống, chờ đợi.

- Thế này cô Kiều ạ - Chị vợ sau khi đặt chén nước vào tay tôi, bắt đầu câu chuyện - Vợ chồng tôi rất cảm ơn cô thời gian qua đã giúp cháu Tũn học hành và làm bạn với cháu. Quả thực nhờ có cô mà cháu Tũn học khá lên nhiều, điểm là điểm thực của cháu chứ không còn là điểm của bố mẹ như trước nữa. Vì vậy vợ chồng chúng tôi cũng yên tâm mà làm việc...

Tôi im lặng nghe, trong lòng phấp phồng, không biết sau những lời mào đầu khách khí ấy sẽ là chuyện gì - vui hay buồn?

- Vợ chồng tôi chỉ có mình cháu nên mọi hy vọng đặt cả vào cháu sau này - Ông chủ Hùng tiếp lời vợ - Cháu là cháu trai, nên chúng tôi rất muốn cháu sau này sẽ trở thành người mạnh mẽ, hoạt bát, xông xáo.

- Hai vợ chồng tôi suy nghĩ rất nhiều và mãi mới quyết định được - người vợ xoay xoay chén nước trong tay, đoạn nói tiếp - đó là chuyện thay gia sư khác cho cháu...

Người tôi bỗng nhiên lạnh toát, tim đập dồn dập. Mọi sự quá bất ngờ đối với tôi.

Ngoài cửa phòng khách, bà Vi đang cầm cây lau nhà, di di trên nền gạch hoa một cách gấp gáp.

- Thế này cô Kiều ạ - ông chủ Hùng vội vã thanh minh - thời gian qua cô dạy cháu rất tốt, rất có trách nhiệm. Chúng tôi không hề có ý phàn nàn gì cả. Tuy nhiên chúng tôi muốn thay gia sư khác cho cháu, một gia sư nam, để có thể gần gũi với cháu, chơi thể thao với cháu...

- Nghĩa là giúp cháu nó thêm nam tính ấy mà - người vợ thấy chồng ấp úng bèn nói đỡ - chứ cô thấy đấy, thằng Tũn nhà chúng tôi cả ngày cứ lằm lằm lì lì, đầu óc cứ để tẹt tẹt đâu đâu ấy. Chúng tôi cũng đang tìm người nên thời gian này cô cứ giúp cháu Tũn. Chúng tôi cũng muốn nói chuyện trước với cô để cô khỏi bất ngờ.

- Thế cô Kiều có ý kiến gì không ? Cháu Tũn là quý cô lắm đấy. Vì vậy thay giáo viên khác cho cháu chúng tôi cũng phải cân nhắc mãi.

Cổ họng tôi như nghẹn lại. Không dạy Tũn, tôi biết làm gì trong lúc chưa kiếm được việc làm khác? Rồi tôi sẽ ở đâu? Sẽ sống như thế nào? Tôi có cảm giác các tế bào trong cơ thể mình bắt đầu đông cứng lại, khiến tôi không thở được. Khuôn mặt ông chủ Hùng, chị Dung - mẹ cu Tũn và cả bà Vi đang lấp ló ngoài cửa cứ quay vòng trước mặt tôi.

Khó khăn lắm tôi mới thốt lên được:

- Anh chị nghĩ thế cũng phải.

Tự nhiên tôi thêm một cốc nước thật lạnh...

Ông chủ Hùng xởi lời:

- Cô giáo đã thông cho thế thì tốt quá. Vậy cô cứ ở đây dạy cho cháu nó hết tuần này, có khi phải hết cả tuần sau, nghĩa là đến khi nào chúng tôi tìm được người mới ấy nhé. Thế nhé cô nhé.

Trên ti vi bắt đầu chương trình phim truyện. Chị Dung - mẹ cu Tũn - hồi hả điều chỉnh cho tiếng to lên. Ông chủ Hùng thì ngồi ôm chiếc máy điện thoại như mọi hôm. Đó là công việc buổi tối của họ. Cũng có nghĩa là cuộc nói chuyện với tôi đã chấm dứt.

Tôi lê bước đi lên cầu thang, thấy hai chân mình nặng chịch.

Cu Tũn vẫn nằm sấp trên giường đọc truyện. Thấy tôi lên nó vội vàng đưa cuốn sách cho tôi:

- Cô đọc cho cháu nghe đi cô. Cháu đọc đến chỗ này rồi cô này.

Tôi cố nén hơi thở đang dồn trong lồng ngực, đọc tiếp trang sách dở dang như một cái máy.

Tôi không biết mình đang đọc những gì nữa, đầu óc rối tung.

*

Ngày chủ nhật tôi và Nhung hẹn nhau để đi kiếm nhà trọ cho tôi. Không còn nhiều thời gian để tìm nhà trọ, chúng tôi mua một tờ *Mua và bán*. Đợt này đã qua cơn “sốt nhà” nên việc kiếm nhà trọ có vẻ “dễ thở” hơn. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, chúng tôi đánh dấu một số nhà trọ vừa tầm tiền, rồi cứ theo địa chỉ trên báo mà lần tới.

Hai trong số năm nhà trọ chúng tôi đánh dấu đã có người đến thuê. Một nhà khác thì nhà cửa quá nhếch nhác, lại nằm cạnh bãi tha ma hoang hoác gió. Vừa mới đến cửa chúng tôi đã phải bỏ về, không còn buồn xem xét, hỏi han gì nữa. Hai nhà còn lại tựa tựa như nhau, giá tiền 200.000 đồng một phòng 10 m², công trình phụ dùng chung, nước giếng khoan. Tôi quyết định chọn cái nhà gần với chỗ Nhung ở hiện nay. ở đất Hà thành xa lạ này, giờ đây, ngoài nó ra, tôi không còn ai thân quen nữa.

Đó là một dãy nhà cấp bốn với năm phòng liền nhau, mái lợp phibroximăng. Kề ngay đó là một ngôi nhà hai tầng màu xanh nhạt, chắc là nhà của chủ. Dãy nhà dành cho thuê vừa xây xong nên vẫn còn nồng mùi vôi vữa. Nhìn khu nhà, cái Nhung liên tưởng ngay đến một đoàn tàu. Nó hào hứng:

- Mà về đây ở, tao có thêm đề tài nhà trọ sinh viên để viết.

Từ khi vào toà báo *Nhịp sống Tuổi trẻ*, cô nàng nhìn đâu cũng ra đề tài để viết. Sự vui vẻ của nó khiến tôi cũng bớt tâm trạng buồn và hụt hẫng sau chuyện bất ngờ vừa rồi. Thực ra trong thâm tâm, tôi vẫn biết điều này sớm hay muộn cũng phải xảy ra. Chỉ có điều tôi mong nó xảy ra khi tôi đã có việc làm mới thì tốt hơn. Nhưng có phải lúc nào mọi việc cũng như mình mong muốn đâu.

- Có ai ở trong nhà không ạ?

Cái Nhung đánh tiếng gọi vọng vào ngôi nhà hai tầng màu xanh nhạt đang mở cửa hé hé. Phải mất một lúc sau mới có tiếng đáp trả lời. Tôi và Nhung bần chồn đứng đợi.

Bà chủ cho thuê nhà còn khá trẻ, chừng ngoài ba mươi, có vẻ như mới ngủ dậy. Chị ta vừa vấn tóc vừa hất hàm hỏi chúng tôi :

- Thuê nhà hả? Bao giờ đến ở?

- Khoảng một tuần nữa được không chị? Nhưng chỉ có mình em thôi.

- Ở mấy cũng được. Ở một mình thì 200.000. Từ hai người trở lên thì 250.000. Đặt trước 100.000 đồng.

Có tiếng trẻ khóc ré. Chị ta hồi hả chạy vào nhà.

Chừng vài phút sau, người phụ nữ đi ra với một cái “dãi khoai” chừng hai tuổi chẳng chẳng bên hông. Con bé con vừa quyết nước mắt vừa hấp háy nhìn chúng tôi. Hai mắt nó ứ đầy rĩ. Không thấy có gì hấp dẫn, cái “dãi khoai” tiếp tục ỉ eo khóc, tay xục vào ti mẹ. Người phụ nữ giậm giữ phát mạnh vào mông nó khiến con bé khóc ré lên. Người mẹ đặt nó xuống dưới đất, mắng sa sả:

- Mà khóc chán đi. Tao nhọc với bố con nhà mày lắm rồi.

Nhung nháy mắt với tôi ra hiệu “làm nhanh, rút nhanh”. Tôi lục trong túi ra hai tờ 50.000 đồng đưa cho chị ta:

- Chị viết cho em cái biên nhận

Người phụ nữ rẩy khỏi đứa con đang bám chằng chằng dưới chân, khoát tay:

- Thôi khỏi. Tên gì?

- Dạ em tên Kiều. Nguyễn Thiên Kiều.

- Được rồi. Kiều. Nhớ rồi. Tuần sau đến. Thế nhé

Cái “dãi khoai” vẫn tiếp tục khóc bai bai. Người phụ nữ thở hắt ra đoạn ôm xốc nó lên, đi vào trong nhà. Tôi và Nhung lên xe đi về.

Trong lòng tôi lúc này, cảm xúc thật khó tả.

*

Hoá ra không phải đợi đến một tuần vợ chồng ông chủ Hùng mới tìm được người để thay thế cho tôi.

Những người thất nghiệp, đói việc như tôi ở đất này hình như luôn sẵn.

Một người bị “knock - out” ra khỏi công việc của mình thì đã có hàng mớ những người khác chực sẵn để thay thế. Tôi chạnh nhớ đến câu “châm ngôn” của Ân: “cuộc sống là một chiếu bạc. Tròng cuộc chơi chỉ có 4 người nhưng luôn có hàng tá con bạc chầu chực bên cạnh, chờ đến lượt mình. Kẻ thua phải tự mà cuốn gói”. Tôi đã thua và đang tiếp tục thua ở “chiếu bạc thị thành” này ư?

Tối thứ ba, bà Vi lên phòng thông báo cho tôi hay: ông bà chủ đã tìm được người. Bắt đầu dạy cu Tun vào ngay ngày hôm sau. Ông bà chủ hiện đang đi vắng nên nhờ bà Vi nói lại với tôi.

Nghĩa là tôi phải dọn đi.

Tôi đã chẳng còn gì liên quan đến nơi này nữa.

Chỉ là một đứa đang thất nghiệp - Tôi chưa xót nghĩ.

Cũng may tôi đã tìm được nhà trọ chứ không chẳng biết đi đâu.

Bà Vi tìm và đưa cho tôi một cái phong bì, trong đó có đủ 300.000 đồng tiền lương tháng này của tôi. Mặc dù tính đến ngày tôi “mất dậy” vẫn còn 12 ngày nữa mới hết tháng.

- Cô có thắc mắc gì không ?- Bà Vi hấp háy cặp mắt mầu cùi nhăn, cảm giác như không có đấy, nhìn tôi hỏi - Tôi sẽ nói lại với ông bà chủ.

- Không có gì đâu bác ạ. Mai cháu sẽ dọn đi.

- Thế thì tốt. Mai cô cũng không cần phải đưa cậu Tũn đi học nữa.

Bà Vi lạnh lùng trả lời rồi đi vào trong bếp. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thể hiểu được người phụ nữ ấy. Hoá ra, dù có ở cùng nhau trong một mái nhà, người ta vẫn có thể chỉ là những người xa lạ đối với nhau.

Tôi lên phòng mình, thấy tay chân thừa thãi. Đồ đạc của tôi chẳng có gì, vả lại tôi cũng đã sắp xếp từ hôm trước. Tôi cũng đã nói chuyện với cu Tũn về việc sẽ không dạy ở đây nữa. Vì vậy mấy hôm nay nó trở lên lăm lăm và có vẻ muốn tránh nói chuyện với tôi. Dầu vậy tôi cũng nên sang thông báo chính thức và chào nó một tiếng chẳng? Tôi đắn đo mất một lúc lâu. Nhưng cứ ngồi mãi trong phòng như thế này cũng không ổn, tôi bèn đứng dậy, sang phòng cu Tũn.

Đứa trẻ đang ngồi vẽ vờn cái gì đó. Nó không có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi tiếp tục công việc của mình. Tôi thấy mình tự nhiên trở nên gượng gạo. Nếu như mọi khi, tôi sẽ đến bên nó, hỏi han, gợi ý cho nó nên vẽ mẫu này màu kia. Nhưng sao bây giờ, điều ấy với tôi trở nên thật khó khăn. Có phải bởi vì từ lúc tôi giờ tay nhận tiền thù lao chấm dứt công việc từ bà Vi, tôi đã không còn là cô giáo của nó nữa. Tôi chỉ còn là một người thất nghiệp đơn thuần, đang ở tạm nhà nó đêm nay, đợi đến sáng mai sẽ chuyển đi? Tự nhiên những mặc cảm cố hữu trong tôi lại trỗi dậy.

- Cô sang chào cháu. Mai cô sẽ chuyển đi nơi khác.

- Vâng - Đứa trẻ không hề dứt đầu lên khỏi bức vẽ.

- Cháu cố gắng học giỏi nhé.

- Vâng - nó vẫn tiếp tục vẽ.

- Cháu vẽ gì đấy? - Tôi cố hỏi thêm.

- Cháu chẳng vẽ gì cả - đứa trẻ ngoan cố đáp.

- Ừ, thế thôi, cô về phòng đây.

Lần này đứa trẻ không nói gì nữa. Tôi quay người đi về phòng, hy vọng đứa trẻ sẽ gọi tôi lại, nói những câu đại loại như : “ mai cô đi rồi, hôm nay cô đọc truyện cho cháu nghe nốt nhé” hoặc “ chỗ này cô bảo cháu vẽ cái gì được?” hoặc “ thỉnh thoảng cô qua đây chơi với cháu nhé”.

Nhưng không có bất cứ một lời nào như vậy.

Tôi đi ra khỏi phòng đứa trẻ trong tâm trạng u uất.

Sau lưng tôi đột nhiên có tiếng sột soạt. Tôi nín thở chờ đợi. Rồi tiếng vo giấy. Và tiếng giấy rơi xuống đất. Tiếng công tắc đèn. Căn phòng của đứa trẻ chìm vào bóng tối.

Lòng tôi ghen lại.

Tôi cũng về phòng và tắt đèn.

Nằm thao thức đợi trời sáng.

*

Tôi trở dậy lúc năm giờ sáng, khệ nệ xách túi đồ cá nhân xuống nhà dưới. Tôi muốn đi sớm trước khi cu Tũn dậy và trước khi có gia sư mới đến tiếp quản vị trí của tôi. Thâm tâm tôi muốn tránh những điều khó xử cho cả tôi và người gia sư mới. Ít ra thì tôi không thấy xấu hổ vì cảm giác thất bại trước người khác, còn người mới đến không bị ấn tượng là mình đang giành miếng cơm của tôi.

Chúng tôi, những sinh viên mới tốt nghiệp ra trường đi làm thuê, kiếm ít tiền để tồn tại ở đất này, hình như đều có rất nhiều nỗi khổ tâm thường trực như vậy.

Bà Vi cũng đã dậy:

- Cô đi hả?

- Vâng, cháu chào bác cháu đi đây ạ.

Bà Vi với chìa khoá treo trên tường, đoạn ra mở cửa cho tôi. Trời nhờ nhờ màu nước gạo và hơi có mưa. Trong lúc tôi buộc túi đồ vào sau xe thì bà Vi lom khom ra mở cổng. Trong không gian tĩnh lặng của buổi sáng, tiếng rít kèn kẹt của thanh cài cổng dường như quá to. Bà Vi đứng tránh sang một bên, nhường đường cho tôi đi qua.

- Trời mưa đấy - bà Vi bảo.

- Vâng - tôi đáp - Cháu chào bác.

Vậy là đến tận ngày ra đi, chúng tôi vẫn thật có thật ít lời để nói với nhau và tôi thì chưa thể hiểu thêm được điều gì về người phụ nữ này. Bức ảnh đứa trẻ trong khung ảnh viền đen sẽ vẫn mãi là một bí ẩn đối với tôi. Tôi đã muốn một mối quan hệ thật thân thiện với bà Vi, bởi chúng tôi cùng cảnh xa quê, sống nơi đất lạ, có thể cùng chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống, nhưng...

Cánh cổng sắt từ từ đóng lại phía sau tôi, rên rỉ những âm thanh lạnh buốt. Tôi ngồi lên xe, chậm chậm đạp đi. Lúc ấy tôi đã muốn nhìn lên phòng của cu Tũn, như để chào tạm biệt lần cuối, nhưng không hiểu sao tôi không thể làm được cái điều đơn giản ấy. Ngôi nhà ba tầng sang trọng núp trong giàn hoa giấy nhòa dần trong mắt tôi.

Lòng tôi nặng trĩu.

Vậy là tôi lại bắt đầu một cuộc sống mới.

3.

Trời còn sớm nên tôi chưa đến ngay chỗ nhà trọ mà đi lòng vòng trên phố. Mưa mỗi lúc một dày hạt khiến tôi không thể gan lì lâu hơn. Người tôi lạnh run lên, một cảm giác nôn nao khó tả. Tôi moi chiếc áo mưa nhét bên cạnh túi và khoác vào người. Cũng may trời mưa nên không ai để ý đến bộ dạng bất bình thường của tôi lúc ấy.

Phố xá mỗi lúc một đông. Đèn cao áp tắt dần. Trời sáng rõ. Tôi vòng xe ngang qua trường cũ. Hàng ăn sáng trước cổng trường đông nghẹt. Tiếng còi xe máy xin đường kêu inh ỏi. Bằng giờ này mấy năm trước, tôi đang làm gì nhỉ? Chắc đang tranh nhau với đám bạn cùng phòng số nước ít ỏi trong thùng để đánh răng rửa mặt. Sau đó là rang lại cơm nguội từ tối hôm trước hoặc úp một bát mì tôm để ăn sáng. Có khi lười ăn còn nhịn luôn. Hôm nào học chiều thì giờ này, tôi hẳn còn ngủ nướng.

Ừ, ngày ấy...

Mỗi đứa thủ một cái bếp dầu cất trong hòm gỗ kê ở đầu giường. Không có cán bộ đi tuần là mang ra nấu nướng. Mùa lạnh thì cả phòng đi “tàu ngầm” để đun nước tắm. Có khi cả phòng “chơi sang” góp tiền mua cả con gà, thả vào xô, cho mấy bờ gạo, đổ đầy nước, thả “tàu ngầm” hầm, đập nấp, đợi mấy tiếng là có xô cháo gà ngon tuyệt đỉnh ăn “cải thiện” cả ngày.

Rồi lại còn chuyện con Oanh ở “chui” trong ký túc suốt cả năm trời mà không bị phát hiện. Nó ở lâu quen mặt nên không ít người tưởng nó là sinh viên của trường thật. Cũng tội nó ngày ấy, cứ phải chạy như con thoi, lúc thì ở phòng tôi, lúc thì sang phòng Phương, khi thì cầm cự chỗ cái Nhung để tránh đội cờ đỏ của nhà trường đi kiểm tra thẻ sinh viên. Bạn bè thuở ấy, biết bao chuyện vui buồn. Trước lúc ra trường còn hẹn hò về quê nhau chơi, hẹn hò liên lạc với nhau thường xuyên, vậy mà bây giờ...

- Này, đi đứng thế hả!

- Bố vừa chết hả em?

- Mẹ cái con nhà quê này!

Thốt nhiên tôi thấy mình nằm lỏng chỏng trên đất. Cái xe đạp đổ kênh ngay bên cạnh. Liền sau đó có rất nhiều tiếng quát vỗ bên tai khiến tôi giật mình. Hóa ra tôi cứ mãi suy nghĩ nên băng qua đường khi đèn đỏ mà không hay. Một chiếc xe máy nào đó đã quệt phải đuôi xe tôi. Và thế là...

Nền đất ẩm ướt khiến tôi thấy dễ chịu. Tự nhiên trong tôi dâng lên một nỗi ao ước: giá như tôi cứ được nằm mãi thế này, miên man nghĩ về ngày xưa, quên đi những nỗi khổ tâm đang tràn ngập trong lòng.

Tiếng lao nhao của đám đông dựng phất tôi dậy. Người tôi nặng trĩu như đeo đá. Tôi dựng xe, nhấc túi và nặng nề đạp xe xuôi xuống phía hồ Ngọc Khánh. Kiếm một cái ghế đá cạnh hồ, tôi ngồi lại cho lòng nguôi bớt những cảm xúc lộn xộn.

*

Chỉ có mấy ngày mà khu nhà trọ “hình đoàn tàu” đã gần kín phòng. Ba phòng đã có người ở, thêm tôi đã đặt tiền trước, như vậy là chỉ còn một phòng trống. Tôi thầm suy đoán. Chị chủ nhà

đang đồng con ăn ở sân trước, thấy tôi dắt xe đi vào, nhanh nhẩu hỏi:

- Thuê nhà hử em? Còn phòng đấy.

Tôi hồi hã “nhắc bài”:

- Hôm trước em đã đặt tiền cho chị rồi mà?

Người phụ nữ xốc đứa con lên đoạn suy nghĩ. “Cái dãi khoai” hôm nay không thấy những nhều như bữa trước. Nó mở mắt thao láo nhìn tôi.

- À ờ... - Người phụ nữ có vẻ đã nhớ ra - Liên hử. Đến tuần trước với anh Bình chứ gì?

Tôi ngán ngấm:

- Không, em là Kiều. Em vừa mới đến hôm chủ nhật, chị không nhớ à.

Người phụ nữ ấn thìa cháo vào mồm đứa trẻ, đoạn cười hồn nhiên:

- Nhiều người quá thành thử chẳng nhớ với ai với ai. Đấy còn hai phòng, cô thích chọn phòng nào thì chọn.

Hai phòng cuối dãy, “hai toa tàu” cuối, giống y sì đúc, có gì đâu mà phải chọn?

Thấy tôi hơi lưỡng lự, người phụ nữ xởi lời:

- Có khi lấy phòng thứ tư ấy. Phòng cuối hơi gần nhà vệ sinh. Đấy là ưu tiên người đến trước nhé.

Đứa trẻ có vẻ như vừa bị nhồi một miếng quá to. Nó nôn vọt ra ngoài và khóc rộ lên.

- Giời ơi, con với cái - Người phụ nữ giật cái khăn trên cổ đứa trẻ ra và lau quanh mồm cho nó - Đánh vật từ sáng đến giờ được một tí thì lại trở hết ra thế này. Mà hành tao nó vừa vừa thôi chứ. Ra mà hành bố mày ấy. Ông Tùng ơi, dậy chưa hử? Rõ là tội nợ chưa.

Người phụ nữ xăm xăm đi vào trong nhà, đoạn chợt nhớ ra tôi còn bần thần đứng đó nên ngoái đầu lại:

- Cứ tự nhiên đi nhé.

Đứa trẻ vẫn tấ tức khóc trên vai mẹ.

Tôi dựng xe trước cửa phòng số 4 như lời “tư vấn” của bà chủ nhà bọc tạch bọc toạc, đoạn đẩy cánh cửa màu xanh với những miếng gỗ tạp, ghép hử hoang hoác.

Đây, chỗ ở mới của tôi những ngày tới đây: 10 mét vuông rộng tuếch với những vệt vôi quét tường loang lổ chỗ đậm chỗ nhạt. Tôi bần thần nhìn căn phòng, không biết mình nên bắt đầu như thế nào.

*

Cái Nhung mang cấp tốc cho tôi chiếc chiếu, một bộ xô chậu, hòm gỗ đựng đồ và chiếc bếp dầu. Nó giúp tôi sắp xếp đồ đạc và còn “rộng rãi” ngủ thân mật một bữa cho tôi khỏi lạ nhà mới. Những lúc như thế này, nó thật là một bà chị chu đáo, tâm lý.

Đêm ấy, tôi và Nhung gần như thức trắng để ôn lại chuyện ngày xưa. Nào là chuyện tôi và nó đã kết bạn qua thư ngày còn học phổ thông như thế nào. Lại còn rủ nhau cùng thi vào trường luật nữa. Rồi chuyện nó và cái Phương cùng đến trường thi muộn, phải xin dứt lưỡi giám thị mới cho vào. Cùng học trong trường một thời gian thì tôi và nó tìm được nhau. Tình cờ thế nào cái Phương lại học lớp tôi. Vậy là chẳng hẹn mà thành, ba đứa tôi chơi với nhau. Qua Phương, chúng tôi còn chơi với cả cái Oanh vì hai đứa nó trước đây cùng thuê trọ với nhau. Chỉ có điều cái Oanh lại trượt đại học năm đó. Giúp cái Oanh “phục thù” chúng tôi kiếm tài liệu cho nó học và cho nó “ở chui” trong ký túc xá. Hai năm đèn sách không thành, nó bỏ ra ngoài đi buôn với câu triết lý “xanh rờn” : không học chưa chắc đã khổ, không có tiền mới khổ.

Thấm thoát, bộ tứ chúng tôi đã bước sang năm thứ 6 ở đất Hà thành này. Sáu năm cũng là biết bao thay đổi. Nhưng chưa bao giờ chúng tôi đứng trước nguy cơ tan đàn xẻ nghé và đổ vỡ trong tình bạn như bây giờ.

*

Chẳng mấy chốc khu nhà trọ đã kín người. “Cư dân” cuối cùng là một cô nàng học trường sân khấu điện ảnh, từng xuất hiện trong một số bộ phim truyền hình với những vai danh đá, đốp chát. Mà cô nàng cũng danh đá và danh hanh thật. Lấy nước thì cấm có nhường nhìn ai. Muốn tranh vào nhà tắm thì lôi hết đồ của người khác đã chuẩn bị ra để nhảy vào trước. Ở được ít lâu, xóm trọ thấy cô nàng cặp kè với một tay cắt đầu đình. Mặt gã này lúc nào cũng đeo dính cái kính đen, bất kể ban đêm hay ban ngày. Hai anh chị đi chơi chán rồi về phòng, đóng sập cửa lại, thì thà thì thụp trong đó. Thời gian đầu hai anh chị còn ý tứ, được vài bữa, anh chị khiến cả khu phải mất ngủ bởi những tiếng rên rỉ không kìm nén. Tôi cứ ngỡ một mình mình phải “chịu trận” ai dè đôi vợ chồng thuê phòng số ba cũng không chịu nổi, phải quát tướng lên:

- Mẹ con này trông thế mà dâm. Có cam cái mồm đi để cho ông ngủ.

Câu đùa chưa dứt đã thấy cô nàng diễn viên bật cửa phi ra ngoài, xốc tay lên hông chửi như hát hay. Quần áo của cô nàng vẫn còn cái cụp cái xoè. Dây áo con tụt xuống tận khuỷu tay. Cuộc khẩu chiến suýt xảy ra ầu ẩu nếu chị chủ nhà không kịp thời phi ra can thiệp, tách ông chồng hộ pháp và bà vợ hình que nhà số ba ra khỏi cô nàng diễn viên đầu bù tóc rối đang nhảy như chơi chơi.

- Cứ cãi nhau thế này, tìm nhà khác mà thuê nhé. Ăn no đừng mỡ hả.

Câu dọa của bà chủ nhà quả có tác dụng. Phòng số ba và phòng số năm gằm ghè nhìn nhau rồi ai về nhà nấy, trong lòng đầy hậm hực.

Phòng số hai là ba cậu sinh viên vui tính. Cứ chiều chiều, cả xóm trọ lại loạn lên vì tiếng đá cầu, tiếng chân chạy huỳnh huých của ba anh chàng. Phòng số một là hai mẹ con, quê Thái Nguyên. Đứa con gái hình như bị bệnh gì đó. Cứ cách mấy hôm xóm trọ lại thấy người mẹ kêu xích lô đưa nó vào viện cấp cứu. Người mẹ hàng ngày bán rau ở chợ đầu ngõ. Cả hai mẹ con đều ít nói và ngại va chạm. Bữa cơm của họ, tôi để ý, thức ăn toàn là lạc rang mặn hay cá riêu khô chưng nước mắm. Người mẹ thường giặt vào lúc tối khuya, khi không còn ai ngoài bể nước. Sáng sớm bà đã cắp nón ra chợ, đứa con nằm im lìm trong nhà chờ mẹ. Cảnh hai mẹ con khiến tôi chạnh nhớ đến mẹ Năm và gánh hàng quẩy nóng nuôi lớn hai con. Từ dạo con bé Năm phải vào viện cắt ruột thừa, không thấy mẹ Năm quay về chỗ bán quẩy quen thuộc nữa. Hà nội thì rộng lớn thế, biết mẹ ở đâu mà tìm? Rồi thì bộ tứ chúng tôi lại tan tác mỗi đứa một nơi, tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào...

*

Kiểu nhà trọ này khác hẳn với chỗ tôi và Phúc đã từng ở. Nơi đó, hàng xóm láng giềng xung quanh đều là cán bộ viên chức nhà nước, ngại va chạm, sống ngăn nắp và trật tự. Còn chỗ đoàn tàu bát nháo mà tôi đang ở đây thì...

Thoạt đầu tôi sống khá căng thẳng và mệt mỏi vì chưa quen với sự ồn ào, phức tạp của kiểu nhà trọ “chợ giờ” này, sau thì tự thấy cứ việc ai nấy làm, hơi đầu mà để ý cho mệt.

Chị chủ nhà tên Hoa, hơi vô tâm, nhưng tốt tính. Thấy tôi ở một mình, chị hay rủ tôi lên nhà xem tivi cùng cho vui vì ông chồng - hiện công tác ở công ty môi trường đô thị - thường xuyên phải làm ca tối. Chị Hoa có hai đứa con. Đứa đầu 4 tuổi, còn cái “dãi khoai” được 18 tháng. Trước đây chị Hoa làm ở xí nghiệp giấy Thượng Đình, sinh xong hai đứa con thì xin ở nhà luôn.

- Mình đi làm được mấy trăm nghìn, đi thuê ô sin cũng quá tội, em nháy. Cũng may còn trông được vào mấy cái nhà cho thuê chứ không thì chết cả nút. Gớm ngày xưa toàn ruộng rau muống, nhìn chán chết, bây giờ mới được giá thế đấy chứ.

Chị Hoa chỉ thích xem phim Hàn Quốc. Vừa xem vừa khóc sùi sụt như chính mình vừa bị người yêu ruồng bỏ. Hai đứa con thấy mẹ khóc cũng mếu máo. Mấy lần như vậy khiến tôi suýt phì cười. Chị Hoa ngượng ngịu, thanh minh:

- Mình thế mà dễ khóc nhẽ. Thế mà lão chồng còn cứ chê khô như ngói đấy.

Tôi cười không nói gì. Sau vài lần như vậy thì cũng quen. Không thấy buồn cười nữa. Xem phim Hàn Quốc trên truyền hình chưa thoả, chị Hoa còn ra hàng thuê phim bộ về xem. Chị bảo:

- Ngồi ôm con mãi cũng buồn. Mà làm thì chẳng biết làm gì. Kiêu thích thì lên xem với chị cho vui nhé. Xem một mình mãi cũng chán bỏ mẹ.

Cũng may hai vợ chồng chị Hoa còn có đất rộng xây nhà cho thuê chứ vợ thất nghiệp, chồng lương công nhân, nuôi hai đứa con tha hồ mà vất vả.

Chị Hoa hay nói chuyện với tôi nhất. Chị bảo:

- Thuê nhà có tiền thật đấy nhưng phức tạp bỏ mẹ. Nhà mình đây còn tử tế chán đấy em ạ. Khu trên kia, có cả một xóm toàn ca ve thuê. Tiền thuê cao hơn một tí nhưng mất chồng có ngày. Chị đeo chơi. Mà mấy tháng trước ở đấy có con cave bị xốc thuốc chết giãy đành đạch tại phòng. Kinh bỏ mẹ.

Chị Hoa hay nói thế chứ anh chồng gầy nhẳng thì suốt ngày chỉ lẳng lẳng như cái bóng, chẳng nói chẳng rằng. Cả ngày nằm lãn ra ngủ, một rưỡi chiều thì dắt xe đi làm đến mãi hơn mười giờ đêm mới về, thành thử có lúc tôi cũng quên khuấy mất sự hiện diện của anh ta.

4.

Tình cờ tôi gặp lại Hạ. Lâu mới gặp lại bạn cũ, cả hai đứa đều mừng hứ. Chúng tôi ghé vào một quán nước bên đường để hàn huyên.

Ngày xưa ở lớp tôi, Hạ nổi tiếng là đứa ngang ngạnh và học hành amato. Không bao giờ nó ghi bài trên lớp, hoặc giả có ai trông thấy nó ghi chép gì đó thì tức là nó đang chơi cờ caro một

mình hoặc vẽ những vẽ cuội gò đó. Tứ mùa tôi đều trông thấy Hạ đến lớp bằng một quyển vở học sinh bìa xanh sờn mép, gáy xoắn tít, dặt bên hông. Điểm học của nó cứ nhàng nhàng 5-6. Vì vậy nó đã không ít lần vênh mặt lên với bọn trong lớp rằng: học hay không học thì điểm có khác gì nhau đây. Thầy cô cứ vãi điểm trung bình ra cho cả nút, đỡ thắc mắc. Chỉ khác là khác với cái bọn đi *chùa thầy* mà thôi. Vì vậy mà đợt thanh tra về, làm rầm rộ vụ điểm chác trong nhà trường, bật ra mấy tên tuổi “thủ khoa chạy điểm” nó khoái lắm. Nhưng Hạ là đứa tốt tính. Nó không bao giờ cậy thế nhà giàu Hà nội để lên mặt với người khác.

Bẵng đi một năm kể từ lúc ra trường, tình cờ gặp lại, tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy nó chứng chạc hẳn: mái tóc dài bờm xờm ngày trước đã được cắt cưa gọn gàng, quần áo đóng thùng trông rất nghiêm chỉnh. Bộ dạng mới của Hạ khiến tôi phải bật cười cười:

- Phép màu nào giúp cậu lột xác nhanh thế?

Hà cười hì hì:

- Bây giờ làm thật ăn thật rồi, không đùa được đâu *bà ời* - Nó đổi giọng nghiêm túc hỏi tôi - Kiều đi làm ở đâu rồi?

Tôi lắc đầu:

- Vẫn chưa. Rải hồ sơ rồi ngồi đợi. Mua báo đọc rao vặt. Công việc thường nhật của mình đấy. Sinh viên luật độ này ế ẩm quá. Mà cậu có tin tức gì của tụi lớp mình không?

- Ủi giời, cũng chạy nhông đầy đường - chừng như thấy mình nói hơi quá đà, Hạ nhìn tôi, an ủi - Tình cảnh chung cả thôi, Kiều buồn mà làm gì. May lắm mới thì cũng chỉ mới được chục người có việc làm tử tế. Thăng Quân được ông bà già xin vào làm ở Ngân hàng công thương. Cái Hân làm ở Hội phụ nữ của Quận. Cái Hương làm ở Mặt trận tổ quốc. Thăng Hoàn thì chạy tặn vào trong Gia Lai. Thăng Thanh thì về Ninh Bình, xin gia nhập đoàn luật sư của huyện. Thăng này ngày xưa ở lớp lằm lì thế mà bây giờ về quê bị mệnh danh là người nói nhiều nhất Đoàn luật sư, lại cả gan dám giải thích luật với cả Tòa nữa. Bà thấy có buồn cười không? Đấy, có thể thôi. Mà lớp mình có đến cả trăm mạng, *bà* thử tính mà xem, còn có mà ối. Còn thông tin gì sốt rẻo nữa không nhỉ?

Hạ nheo nheo mắt, suy nghĩ:

- À, mà con Hường Quảng Ninh với thằng Xuyên Bắc Giang cưới nhau rồi đấy. Ra trường cái cưới nhau luôn. Công việc thì chưa có. Giờ lại tòi ra đứa con, hai vợ chồng suốt ngày cấn cẩu nhau, bà mà đến nhà chúng nó chơi thì mới thấy chán đời lắm. Cũng may bố mẹ hai đứa còn có tiền mà “bánh bao” chứ không thì cũng phát rồ mất thôi.

Hường và Xuyên đều học lớp tôi. Hai đứa yêu nhau từ năm thứ nhất. Nhưng cái kiểu yêu đương sớm nắng chiều mưa của chúng nó làm cả lớp tôi mệt theo. Không ai nghĩ ra trường chúng nó có thể nên vợ nên chồng, vậy mà...

Tôi ngậm ngùi:

- Cuộc sống phức tạp thật. Thế còn cậu? Giờ làm ở đâu thế?

- Một công ty chuyên nghiên cứu thị trường. Tôi cũng chạy rong trên phố cả ngày ấy mà. Được cái công việc này cũng hay lắm, có tìm hiểu thực tế mới thấy nhiều cái không giống như mình vẫn nghĩ lâu nay. Thực ra ông bà già tôi bắt vào làm ở công ty luật của bà chị họ nhưng tôi không thích. Tôi học cái nghề này là cũng sai sách thôi. Tôi chúa ghét nghề luật. Thà ngày xưa cứ thi quách vào trường kỹ thuật nào đấy có khi giờ lại ngon.

Tôi thở dài:

- Nhiều khi chẳng biết thế nào mà tính đầu Hạ à.

Hạ chột reo lên:

- À này, hay bà về chỗ bà chị tôi mà làm. Sao lại không nhỉ. Toàn dân trường mình thôi. Để tôi gọi điện cho bà ấy nhé. Mấy khi giúp được bạn bè. Cứ vào thử, làm được thì làm, không được thì thôi. Thoải mái ấy mà.

- Nhưng mà ... - tôi lưỡng lự mà không hiểu sao mình lại lưỡng lự.

Hạ có vẻ như không bận tâm đến thái độ của tôi lắm. Tính nó xưa nay vẫn vậy. Nghĩ gì là làm tới luôn. Anh chàng móm điện thoại di động ra, í ới nói chuyện. Cuộc điện thoại khá dài dòng với những câu trêu đùa, hỏi han. Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài phố để cho Hạ được tự nhiên.

Đúng lúc ấy, tôi không tin vào mắt mình khi nhìn thấy phía bên đường, trước cửa nhà hàng *Sao biển*, Oanh vừa bước khỏi chiếc Mecxedec đen bóng với một người đàn ông ngoại quốc trạc ngoài 50. Tóc nó cũng đã kịp nhuộm vàng cháy, trông đặc một “me Tây”. Chiếc váy màu hồng bạc xẻ rộng cổ càng làm tôn lên màu da trắng nõn của nó. Nhưng trông nó có vẻ gầy đi nhiều, hai gò má vêu vao chứ không được đầy đặn như trước. Tôi tần ngần, nửa muốn đi ra gọi nó lại, hỏi thăm thăm câu, nửa lại e ngại. Biết đầu Hạ sẽ chẳng hỏi: “Kiều mà cũng có bạn làm cave cao cấp cơ à?”. Tôi sẽ thanh minh thế nào? Mà rồi cái Oanh chắc gì đã sẵn lòng nói chuyện với tôi hay chỉ nhìn tôi như một kẻ thọc gậy bánh xe? Tự nhiên tôi thấy trong lòng tê tái. Chúng tôi đã thuộc về hai thế giới khác xa nhau, hai con đường đi khác xa nhau. Và hai con đường ấy thật khó có thể gặp nhau tại một điểm nào đó. Chúng tôi cứ đi trên con đường của mình và ngày càng thấy trở nên quá xa xôi đối với nhau...

- Kiều! Kiều - Hạ đập mạnh vào vai tôi, khiến tôi giật nảy người - Ngắm anh nào mà say sưa thế? Tôi liên hệ được rồi đấy. Chiều nay, à quên, sáng mai bà qua luôn nhé. 157 phố Đội Cấn, công ty luật Chính Nghĩa, bà nhớ chưa? Gặp chị Vân, bảo là bạn học của Hạ, thế là chị ấy nhớ ra đấy. Cứ đến xem thử thế nào. Tôi thì tôi chẳng thích.

Điện thoại của Hạ lại giật đùng đùng trên bàn nước.

- Bỏ xừ, tôi có cái hẹn ở Nguyễn Thái Học. Thôi, thế nhé. Có gì trực trực cứ a lô cho tôi. Số 09...

Hạ ào đi như gió.

Trên đường đạp xe về nhà trọ, nghĩ về cuộc gặp tình cờ với Hạ, tôi không khỏi khấp khểnh. Hoá ra tôi vẫn còn may mắn lắm.

Nhưng rồi hình ảnh cái Oanh lại làm cho lòng tôi nhưng nhức...

*

Chị Vân - chị họ của Hạ chính là giám đốc của Văn phòng luật Chính Nghĩa. ở độ tuổi ngoài 40, dường như những nét đẹp của người phụ nữ ấy mới thực sự chín muồi. Một vẻ đẹp mà chủ nhân của nó rất biết tự ý thức. Tuy nhiên tôi có cảm giác hơi thiếu tự tin khi bị đôi mắt sắc như dao của chị ta sẫm soi:

- Em là bồ mới của thằng Hạ đấy à?

Cách vào đề thẳng toẹt của chị ta làm tôi hơi thất vọng.

- Dạ không, tụi em học cùng đại học ngày xưa.

- Thế hả - Người phụ nữ vẫn chưa chịu rời mắt ra khỏi tôi - Thế sao em biết chỗ chị?

- Hạ kể với em và nói em đến đây thử xem thế nào.

Nhắc đến chuyện công việc, người phụ nữ thôi dò xét tôi mà quay ra chỉ những người đang ngồi làm việc trong phòng:

- Hiện giờ ở đây có hơn hai chục người làm nhưng chỉ có 7+1 người được ăn lương chính thức - Nhìn thấy sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt tôi, chị Vân vừa cười vừa lấy những ngón tay thon dài - các móng sơn nhũ bạc được chuốt kỹ lưỡng - gạt lon tóc bên thái dương ra sau gáy - Tôi còn lạ gì các anh các chị, học mấy năm trong trường đã là gì mà đòi đi làm ngay. Còn phải học nghề còn chán. Học nghề không phải nộp học phí đã là may rồi còn đòi lấy lương à.

Kiểu nói chuyện vỗ mặt của chị Vân khiến tôi chạnh nhớ đến người phụ nữ loè loẹt ở Trung tâm giới thiệu việc làm ngày trước. Một phản xạ tự vệ dâng lên trong tôi .

- Thế nào, khó nghe quá hả?

Đôi mắt sắc như dao của chị ta lại tiếp tục nhìn tôi sẫm soi như muốn đọc tường tận gan ruột. Không hiểu sao tự nhiên tôi cảm thấy mình trở nên thật ngờ nghệch và vụng về trước người phụ nữ này. Tôi lắp bắp như cái máy:

- Không, chị nói đúng đấy chứ ạ. Em ... cũng thấy như vậy...

Người phụ nữ đột nhiên cười phá lên. Những đôi mắt tò mò ở trong phòng được dịp chiếu về phía tôi, tỉnh quái. Tôi thấy mình như vừa mọc lên một cái mụn to tướng ở trên mặt. Hai tai tôi nóng bừng.

- Các cô các cậu nhìn cái gì. - Chị Vân ngưng cười, quay lại phía sau nạt nộ - Mấy hôm trước đến đây thì cũng có khác gì người ta. Thôi làm việc đi. Mà cái cô này, - chị nhìn tôi - vừa mới nói có thể mà mặt đã đỏ gay cả lên rồi. Thôi thế này vậy, nể cậu Hạ, tôi nhận cô. Nhưng phải nói rõ là nhận vào học nghề đấy. Làm được việc thì tôi mới trả công. Có như thế mới mong nhanh tiến bộ được. Cậu Nam đâu nhỉ?

- Anh Nam vừa chạy ra ngoài chị ạ - Một tiếng con gái nhanh nhẩu trả lời.

- Giờ làm ra ngoài làm cái gì? Ai cho ra? - Chị Vân đành giọng.

Căn phòng nín thình, không một tiếng đáp lại.

- Thôi được rồi, cô cứ ngồi đây đợi. Cậu Nam sẽ hướng dẫn cô phần nhận hồ sơ, phân loại, liên hệ với khách hàng. Tóm lại là trực khách hàng. Sau đó việc của hình sự, dân sự hay kinh tế sẽ phân cho người theo dõi mảng đấy giải quyết. Bây giờ cô ra bàn kia ngồi, tranh thủ mà xem lại các sách vở tài liệu, kéo lại chữ thầy giả cô hết cả rồi cũng nên. Tôi bận. Có việc gì cần tôi sẽ phân công sau. Trước mắt cứ vậy đã. Thế là tôi nể mặt cậu em tôi rồi đấy nhé.

Người phụ nữ nhanh nhẹn đi lên tầng hai, sau khi đã sắp đặt công việc cho tôi một cách khá chóng vánh . Tôi dè dặt ngồi vào bàn. Cạnh đấy là một tủ sách với khá nhiều các văn bản pháp

luật hiện hành, Tạp chí Luật học, Công báo, Tạp chí Tòa án... Tôi lấy quyển Tạp chí Luật học ở trên cùng ra xem. Thoáng nhìn qua tấm kính phản chiếu của tủ sách, tôi bắt gặp những ánh mắt tò mò của một số người trong phòng. Điều này khiến tôi càng trở nên lúng túng, chân tay lóng ngóng.

Đọc bập bõm được nửa chừng cuốn tạp chí thì phòng làm việc xuất hiện thêm người . Đó chính là anh Nam, người phụ trách của tôi. Anh ta cao lổng chổng - dễ chừng phải đến mét tám - và gầy. Nhìn thấy tôi, anh ta đoán ngay ra “sự tình”. Cũng may, từ đầu Nam đã tỏ ra khá xởi lởi với tôi :

- Em mới đến hả. Sáng hôm qua anh có nghe chị Vân nói về trường hợp của em. Thế nào, từ sáng đến giờ đã làm được những gì rồi?

- Chị Vân nói em đợi anh về.

Nam cười:

- Nghe như *Đợi anh về* của Ximônốp ấy nhỉ?

Sự cởi mở và hóm hỉnh của Nam khiến tôi lấy lại tự tin:

- Em chưa làm những công việc như thế này bao giờ nên có gì anh phải chỉ bảo em cụ thể đấy nhé.

- Thế này thì anh Nam phải dạy thêm cả ngoài giờ nhỉ.

Một giọng miền trong. Tôi quay ra nhìn . Một anh chàng mặt tròn xoe với hai núm đồng tiền trên má, đang hấp háy cười.

- Thế này thì anh Nam bỏ quá còn gì.

- Thôi phải bảo chị Vân phân công lại thôi.

- Lão béo mạnh mẽm nhỉ. Con bồ *thần nanh mổ đở* nhà lão nó mà biết nó móc mắt ra ấy chứ .

Căn phòng lao xao tiếng nói, tiếng cười. Chẳng bù cho lúc này ai cũng khư khư “thủ thế” làm tôi cứ như người thừa ở chốn này.

Dẫu vậy không hiểu sao trong thâm tâm tôi vẫn cảm thấy thật khó khăn để hoà nhập vào tập thể mới tại đây.

Tại tôi chưa sẵn sàng với công việc?

Tại tôi vẫn còn nặng mớ lý thuyết trong trường đại học chứ không phải là một môi trường làm việc thực tế?

Hay sự chờ đợi bấy lâu nay đã lấy dần của tôi nhiệt huyết và sự chủ động rồi?

Tôi thấy hồi hộp.

Làm chỗ chị Vân ít lâu tôi nhận ra hai điều: Thứ nhất: kiến thức của tôi còn vô cùng lỗ hổng. Thực tế khác xa với những gì tôi đã học. Thứ hai: sự cạnh tranh trong công việc vì chỗ đứng, vì đồng tiền khiến cho con người ta trở nên thật đáng sợ. Còn điều thứ ba, mãi đến sau này tôi mới nhận ra và đó cũng là lý do khiến tôi từ bỏ văn phòng luật Chính Nghĩa, chấp nhận thất nghiệp lần nữa.

Nhưng đó là chuyện sau này.

*

Nam là một người tốt tính và có năng lực trong nghề luật. Vì vậy tôi thấy mình thật may khi được anh trực tiếp hướng dẫn công việc. Điều may mắn hơn nữa là chính tại nơi làm việc mới này, tôi đã tìm được người đồng cảm với mình, giúp tôi thêm tự tin trong cuộc sống.

Nam và tôi có cùng hoàn cảnh gia đình éo le nên dễ gần nhau. Bố mẹ tôi thì chia tay nhau lúc tôi còn nhỏ, đến năm tôi lên mười thì mẹ bị tai nạn qua đời, cha tôi cũng bắt đầu từ bấy đến nay. Hoàn cảnh của Nam cũng không may mắn hơn. Bố mẹ Nam li dị nhau lúc anh còn đang học cấp hai. Họ chạy theo những tổ ấm mới, để mặc hai anh em Nam tự rau cháo nuôi nhau. Anh trai thương em nên bỏ học đi làm, kiếm tiền đầu tư cho em phấn đấu không thua kém bạn bè.

Mới về văn phòng nhưng tôi luôn được đón nhận sự quan tâm, chăm sóc chu đáo của Nam. Anh cư xử với tôi giống như một người anh trai chăm sóc cô em khờ dại và vụng về vậy. Nhà Nam lại gần chỗ tôi ở trọ nên tan giờ làm hai anh em thường túc tắc về cùng nhau cho vui. Có khi nổi hứng lên, tôi còn rủ Nam đi ăn ốc luộc, ăn chè bưởi.

Nhưng tôi thấy hơi khó hiểu là tại sao một người có khả năng như vậy lại chỉ được chị Vân giao đảm nhận công việc đầu sai, lông tong. Thực tế ở văn phòng luật Chính Nghĩa, trực khách hành là công việc kém màu mỡ nhất, kém oai nhất và tất nhiên là chẳng ai muốn làm, dù được xếp vào số 7+1 người được chị Vân trả lương. Nam chính là số + 1 ấy vì anh không trực tiếp tham gia vào các “phi vụ” như những người kia và lương thì cũng chẳng nhiều nhận gì.

Nhưng hình như anh chẳng bận tâm lắm đến điều ấy.

Không hiểu sao tôi cứ có cảm giác anh đang có một dự định gì đó ấp ủ trong đầu mà việc làm tại văn phòng luật Chính Nghĩa chỉ là chỗ dừng chân tạm thời mà thôi. Mặc dù hàng ngày tôi luôn thấy anh rất cần mẫn và chu đáo trong công việc, không còn thời gian để suy tính những chuyện khác.

Bảy người được ăn lương của văn phòng, theo như hôm ra mắt chị Vân giới thiệu rất hiếm khi có mặt ở văn phòng. Kể cả chị Vân thì họ gồm có 5 nữ và hai nam. Đa số họ đều còn trẻ, chỉ hơn tôi chừng dăm tuổi. Họ chỉ đến văn phòng chốc lát, nhưng lên thẳng tầng hai chứ không la cà ở tầng một. Đám nhân viên học nghề ở tầng một xầm xì truyền tai nhau: “họ nuôi sống văn phòng luật này đấy”. Tôi nghe loáng thoáng được mấy cái tên: anh Lâm chuyên về tư vấn đầu tư, chị Thoả chuyên về đất đai, chị Bích chuyên về dân sự... Có điều lạ là những người ấy không bao giờ thềm ngó ngang đến đám hồ sơ nhận trực tiếp tại văn phòng. Tôi thắc mắc, gặng hỏi Nam. Anh chỉ cười. Mãi một hôm hai anh em trên đường về nhà, bị tôi truy hỏi gắt gao quá, Nam mới chịu tiết lộ:

- Tại họ làm được một thời gian trong nghề này, có mối quan hệ rồi, có ảnh hưởng rồi nên khi khách hàng cần đến thì liên hệ trực tiếp với chị Vân hoặc với họ luôn. Họ nhận việc, dùng

con dấu của văn phòng cho hợp pháp rồi nộp lại phần trăm theo quy định.

- Thế những hồ sơ đọng ở văn phòng? - Tôi thắc mắc

- Đã có những người trực ở văn phòng lo, em không thấy thế à? Có cả đồng người đẩy thôi. Chị Vân sẽ không trả lương tháng mà trả theo vụ việc. Vụ nào xương xẩu quá chị Vân sẽ đẩy cho nơi khác “đổi việc” lấy chênh lệch. Em muốn giỏi phải trực tiếp sục vào việc, làm quen với các tình huống trong thực tế dần đi. Chữ cứ ngồi với anh tiếp đôi ba khách hàng kiện tụng, đưa mấy cái giấy mời, kiến thức lại rơi rụng hết mất thôi.

- Thế tại sao anh...

Nam không chờ tôi nói hết câu, đã trả lời ngay, giọng hơi lạnh lùng:

- Anh khác em.

Trước thái độ “bất hợp tác” của Nam, tôi không gắng hỏi nữa vì biết sẽ không có kết quả gì. Thực ra điều Nam nói ban nãy, tôi cũng đã nghĩ đến. Nhưng tôi vừa chân ướt chân ráo đến học việc, sao dám yêu cầu giao công việc cho mình? Nhất là khi tôi tự biết trình độ mình còn non lắm. Hôm trước Nam thử cho tôi soạn một cái đơn kiện, tôi viết đã không nên hồn đó sao.

Hoá ra mang tiếng 4 năm mài nhẵn quần trên giảng đường đại học nhưng tôi thấy mình mới chỉ là con vẹt máy móc, đến khi ra việc mới thấy cái gì cũng còn thiếu và yếu.

*

Chị Vân đột ngột gọi tôi lên phòng mình.

Kể từ lần đầu đặt chân tới văn phòng luật Chính Nghĩa thì đây là lần thứ hai tôi được ngồi riêng với chị. Những lần khác chỉ là cuộc họp cả phòng (mà chúng tôi vẫn trêu nhau là phòng “đội tàu”).

- Nghe nói cô có tham vọng tự độc lập tác chiếc hả?

Chưa kịp chờ tôi ngồi xuống ghế, chị Vân đã hỏi phủ đầu. Như thường lệ, đôi mắt sắc lẹm của người phụ nữ ấy phát huy tác dụng, khiến cho người đối diện phải lúng túng.

- Thế nào, cô thích làm máng gì? Hình sự né? Hay là hôn nhân? Hay là đất đai? Đủ sức không hả?

Cách đặt vấn đề của chị Vân khiến tôi ngạc nhiên. Lẽ nào câu chuyện của tôi và Nam hôm trước đã có ai nghe thấy? Mà thực ra điều ấy thì có gì là sai cơ chứ?

- Sao lại dần mặt ra thế kia - Chị Vân ngả người ra sau ghế, hai chân vắt chéo, đung đưa.

Sự khiêu khích của chị Vân khiến tôi như bị “chạm nọc”. Cứ nói thẳng, được thì được, không được thì cũng không bị mang tiếng hèn!

Tôi bình tĩnh đáp:

- Em cũng có ý định đề nghị với chị xem có thể cho em thử sức với công việc cụ thể chứ không chỉ là trực khách hàng.

- Ừ có thể chứ - chị Vân ngấm ngấm đôi bàn tay thon dài của mình một cách ửng ửng - Nói được ra thế có phải tốt hơn để người khác nói hộ không? Phải có tham vọng mới có hướng mà

phần đầu chú. Còn trẻ mà đã an phận là vút.

Tôi phân vân: chẳng lẽ Nam đã lên xin chị Vân cho tôi? Vậy mà anh không nói gì với tôi cả.

- Thế cô định làm mảng gì?

Tôi gặm nghĩ giây lát:

- Ngày trước còn học trong trường, em thích nhất môn hình sự.

- À há....Cũng được. Sẽ làm trực tiếp với tôi. Chúng ta có sở thích giống nhau. Nhưng tôi cũng nói trước: giữa sở thích và làm việc thực tế là hai chuyện khác nhau đấy nhé.

- Vâng em sẽ cố.

- Thôi được rồi, làm không được thì tôi đào tạo người khác. Bây giờ thiếu việc chứ đâu có thiếu người. Gọi cô lên để biết vậy, có gì tôi sẽ nói chuyện sau. Thôi, cô xuống đi, tôi sắp có khách rồi.

Đã quen cách nói vỗ mặt của chị Vân nên lần này tôi không thấy chạnh lòng lắm.

*

Không hiểu sao tôi vừa rời phòng của chị Vân xuống tầng một mọi người đã đều biết được nội dung cuộc nói chuyện. Phòng đóng kín cửa, chẳng nhẽ...

Bữa cơm trưa hôm ấy, tôi đã biết được thế nào là sự đổ kị. Tất cả mọi người bấm nhau đi ăn lần lượt lúc nào mà tôi không hay. Thường thì buổi trưa mọi người vẫn ới nhau đi ăn cho vui. Vậy mà... Trên bàn làm việc của tôi còn có một mảnh giấy được ai gài từ trước, trên vẽ một con lợn đang liếm chân người. Mặt con lợn ấy...

Tôi giận run người. Giá có Nam ở đây. Nhưng anh đã về từ lúc 10 giờ vì nhà có giỗ. Còn mình tôi ngồi lại trong căn phòng ngổn ngang bàn ghế và sự xa lánh, ghẻ lạnh của mọi người. Tôi sang hàng nước bên cạnh mua một cái bánh mỳ mang về phòng và nhệu nhạo nhai. Nhưng những tiếng nói chuyện vóng vót từ hàng cơm bên kia đường vang lên đầy ác ý, như cố tình cho tôi nghe thấy:

- Cặp bồ với thằng em thì gì mà chẳng được ưu ái thế.

- Thế anh Nam nhà ta lại “công anh xúc tép nuôi cò” à?

- Ôi dào, mất gì. Xơi được thì cứ xơi.

Cổ họng tôi nghẹn đắng.

Cuộc sống luôn phức tạp hơn tôi nghĩ.

Sự phức tạp chẳng né một ai.

*

Nam rủ tôi đi uống cafe, nói chuyện cho khuây khoả. Chúng tôi thống nhất sẽ không nói chuyện công việc trong những lúc như thế này. “Cuộc sống sẽ luôn có những điều làm cho mình phải khó chịu. Đừng bận tâm đến nó. Hãy nghĩ đến những gì tốt đẹp hơn” - Nam động viên tôi.

Ngồi trên lầu 3 lồng lộng gió của quán cafe, Nam kể cho tôi nghe về tuổi thơ của mình, về những ước mơ ngày ấy. Khuôn mặt anh tràn ngập cảm xúc khiến tôi cũng rung rung...

Không hiểu sao, mỗi lúc ở bên Nam, lòng tôi lại thấy thanh thản lạ lùng. Tuồng như không còn nữa những ganh đua đời thường, những lo toan kiếm sống.

Nhiều lúc tôi thử tự lý giải điều này, rằng có lẽ... Nhưng tôi lại không đủ tự tin để nghĩ xa hơn...

*

Tài chính có nguy cơ cạn kiệt.

Cả tháng nay tôi vẫn đang ăn vào số tiền tiết kiệm từ hồi day cu Tũn mà lại không có nguồn thu thêm. Tôi hối hả đi tìm mối để làm gia sư vào các buổi tối. Vừa hay cạnh chỗ tôi ở có một “cô nàng” đang học lớp 8, mải yêu hơn mải học nên bố mẹ đang lo cuống lên đi tìm người kèm. Mỗi buổi dạy 25.000 đồng, tuần 3 buổi, vậy là tôi có thể cầm cự được trong khi văn phòng luật Chính Nghĩa vẫn chưa mang lại cho tôi đồng thu nhập nào.

Độ này Nhung ít qua chỗ tôi. Nó đang say với công việc làm báo. Bắt được đề tài nào hay là sùng sục đi viết bằng được. Nào thì “**Vũ trường giờ G**”, rồi thì “**Sự trôi nổi của băng đĩa lậu**”, hay “**Những cô gái đợi khách bên đường**”... Nó đi tối ngày, thi thoảng mới tat vào chỗ tôi, dí cho tờ báo mới, có bài của nó. Mỗi lần qua, tôi lại thấy nó sộp đi một tí, hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Cặp kính cận thì mỗi ngày một dày lên.

“Cuộc đua” của chúng tôi đã vào hồi căng thẳng rồi chẳng?

*

Thực tình tôi cũng không hiểu sao chị Vân lại đột nhiên muốn trực tiếp đào tạo tôi. Phòng làm việc ở tầng một hơn chục *mạng*, tôi biết ai cũng muốn được chị Vân “để mắt” đến. Như vậy vừa có việc “ngon”, vừa nhanh trở thành thành viên thứ 8 được nhận lương tháng của văn phòng. Hơn nữa không ít người ngồi đó là con em của những chỗ quen biết, làm ăn gửi vào học việc tại văn phòng. Dù gì thì chị Vân cũng không thể đối xử quá lạnh nhạt với con cái của họ. Nhưng chưa có ai mới chân ướt vào được hơn một tháng đã được chị Vân gọi lên phòng riêng “dặn dò”. Điều này khiến tôi rất băn khoăn. Chắc chắn không phải Hạ dùng “thế người nhà” ép chị Vân phân việc cho tôi. Ngày xưa, khi còn ngồi trên ghế nhà trường nó đã chúa ghét kiểu cây thế ấy. Người thứ hai tôi nghĩ đến đó là Nam. Tôi biết Nam là người được chị Vân tin cậy nhất trong đội quân “lâu nhâu” ở tầng một. Rất có thể anh là người tiến cử tôi. Nhưng tôi biết, kiểu người như chị Vân không dễ để người khác tác động như vậy.

Vậy thì tại sao chị Vân lại đột nhiên để mắt đến tôi ?

*

Công việc đầu tiên chị Vân giao cho tôi là một cái hồ sơ cố ý gây thương tích chuẩn bị đến ngày xét xử. Nhiệm vụ của tôi là nghiên cứu hồ sơ, và đưa ra những quan điểm thuyết phục có thể dùng để bào chữa trước toà. Tất nhiên tôi chưa thể ra toà vì chưa có thẻ luật sư, nhưng việc “làm bài” hộ người khác cũng giúp tôi được va chạm với công việc để lấy kinh nghiệm.

- Mà này, - giao nhiệm vụ cho tôi xong, chị Vân còn chòng thêm một câu dặn dò - tôi chúa ghét cái kiểu bào chữa “bị cáo phạm tội lần đầu, nhân thân tốt” đấy nhé. Nói như thế thì đến bọn trẻ con vắt mũi chưa sạch nó cũng nói được.

Chị Vân vừa rút lên tầng hai, những tiếng nói đồng đã thi nhau ném ra. Dù không nói đích danh nhưng tôi biết chúng đều nhằm vào tôi cả :

- Tắm ngâm tắm ngâm mà ghê phết đấy nhỉ.
- Ôi giời, được màu nước gì đâu mà tinh vi.
- Chưa chắc đã được ba bảy hăm một ngày đâu. Cứ thử mà xem.

Tôi lẳng lặng ngồi đọc hồ sơ, vạch ra một số nét chính của vụ việc, đoạn quay sang giá sách kiểm quyển Luật hình sự và Tố tụng hình sự. Nhưng như có phép phù thủy, quyển sách tôi vừa mới trông thấy hồi nãy giờ đã không cánh mà bay. Tôi liếc nhìn quanh phòng. Tất cả đều đang làm một việc gì đấy: chơi game, đọc báo, soạn hợp đồng... nhưng không thấy ai cầm hai cuốn sách mà tôi đang cần.

- Phòng mình có ai có cuốn hình và tố tụng hình thì cho em mượn với.

- Cướp ra à - Chị Nhã ngồi cách tôi hai bàn kéo dài giọng ra. Bình thường chị vẫn nhanh mồm nhanh miệng với tôi nhất.

Đức - người miền trong, bằng tuổi tôi, học khoa luật trường dân lập Phương Đông cười cười:

- Chuẩn bị thành chuyên gia cao cấp đến nơi rồi mà trong cặp không có mấy cuốn ấy thì hổ danh quá!

- Tưởng phải học thuộc lâu lâu các điều khoản rồi chứ, đâu cần đến mấy cuốn sách còi ấy!

Tiếng cười rộ lên trong phòng. Tôi thấy mình thật cô độc giữa căn phòng ngổn ngang tiếng nói cười, châm chọc này. Nam đi thanh lý hợp đồng với khách hàng vẫn chưa về. Có Nam ở nhà, tôi đỡ trơ trọi hơn. Nhưng có phải lúc nào Nam cũng ở bên tôi được đâu.

Buổi chiều tôi quyết định về sớm. Làm việc ở nhà có lẽ sẽ tốt với tôi hơn. Ngày mai tôi đã phải nộp “bài tập” này cho chị Vân nên tôi không thể không tranh thủ thời gian.

*

Sáng hôm sau có một sự kiện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi vừa bước vào phòng đã thấy tất cả mọi người đều đã có mặt. Nét mặt ai nấy đều cổ tử ra lạnh lùng, ẩn chứa những tia nhìn vừa tinh quái vừa hả hê. Vừa thấy tôi bước vào, tất cả đều quay ra nhìn khiêu khích và nói gần như đồng thanh:

- Đến đây rồi. Đến mà dèn đi.
- Gọi chị Vân đến cho chị ấy giải quyết.
- Đồ phá hoại.
- “Nông dân” thế không biết.
- Vừa được giao một tí việc đã tưởng thánh tướng lắm à?

Tôi sây sẩm mặt mày, không hiểu có chuyện gì mà tất cả cùng bầu lấy tôi mà xâu xé như thế này. Nhìn bộ dạng khốn khổ của tôi , Nam vội kéo tôi ra ngoài cửa, hỏi nhỏ:

- Hôm qua em về mà không tắt máy tính à?

- Nhưng lúc em về mọi người đã về đâu.

- Mọi người nói em là người dùng máy cuối cùng.

Tôi gân cổ lên:

- Nhưng em có phải là người về cuối cùng đâu. Làm sao em biết mình là người dùng máy cuối cùng vì lúc em về mọi người vẫn còn đang làm việc mà. Chẳng lẽ em lại tắt máy tính đi lúc ấy? Chẳng phải các máy được nối mạng với nhau hay sao? Người về cuối cùng phải tắt máy chứ.

Nam nhìn tôi thông cảm:

- Hôm qua anh lại không có mặt ở đây nên anh không biết sự tình. Cái khó lúc này là mọi người đều nói em dùng máy cuối cùng. Lúc về em không chịu tắt, cứ để máy chạy suốt đêm. Bây giờ máy không khởi động được, hình như cháy màn hình thì phải.

Chiếc ô tô của chị Vân đã rời tới cửa văn phòng. Nam kéo tôi trở lại bàn làm việc:

- Thôi, em cứ bình tĩnh nhé. Cứ từ từ rồi tính.

- Sao, có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi tôi um tùm lên thế hả? Cậu Nam, chuyện thế nào? - Chị Vân bước vào phòng, đưa mắt nhìn khắp lượt rồi quay sang hỏi Nam.

- Sáng nay em đến thì thấy...

- Hôm qua cái Kiều dùng máy tính cuối cùng, lúc về không tắt nên bây giờ máy bị hỏng rồi ạ.

Tôi nhận ra ngay tiếng Nhã - lại vẫn cái con người nhanh nhẩu rất “kịp thời” ấy.

- Tôi hỏi ai mà cô lại nói chen vào? - chị Vân quắc mắt lên - chuyện có đúng như thế không cậu Nam?

Nam ấp úng:

- Chiều qua em không ngồi ở văn phòng nên không biết. Sáng nay đến thì thấy máy tính đã bị hỏng. Mọi người đều nói Kiều là người dùng máy sau cùng. Nhưng lúc Kiều về thì mọi người vẫn còn đang làm việc.

- Có đúng cô không tắt máy phải không cô Kiều? - chị Vân quay sang phía tôi.

Tôi cảm thấy mình thật oan ức, nhưng không biết nói thế nào cho chị Vân hiểu. Trong khi ấy, đôi mắt sắc lẹm của chị cứ nhìn xoáy vào tôi với đầy ác cảm. Tôi thấy cổ họng mình nghẹn tắc lại. Tôi nói một cách khó khăn:

- Hôm qua em về lúc bốn giờ. Khi ấy mọi người vẫn còn đang ngồi làm việc vì vậy em không tắt máy tính đi vì nghĩ sẽ có người còn sử dụng nó.

- Làm gì có ai còn dùng nữa? - Nhã chanh chua - Chỉ được cái lảm lý do.

- Ai cho cô về lúc bốn giờ? - Chị Vân cao giọng hỏi.

Tôi thấy người mình tự nhiên mệt rũ ra, chân tay bải hoải như muốn chảy nhũn ra. Tôi biết nói thế nào đây? Tại vì mọi người giấu sách nên tôi phải về nhà để làm. Mà ai giấu? Tôi có bằng chứng gì không? Tôi dám chắc bây giờ hai quyển sách ấy đang nằm trên giá rồi. Vậy thì liệu chị Vân có tin tôi không? Tôi làm sao đủ sức chống lại cả một đám đông người đang cố tình cách buộc tội tôi?

- Đẩy lại còn bỏ việc về sớm nữa!

- Tưởng ghê gớm lắm đấy!

Đầu tôi ong ong. Căn phòng rộ lên những lời chỉ trích.

- Các anh các chị im đi cho tôi nhờ. - Chị Vân gất gong - Làm thì không làm chỉ có lắm chuyện. Cậu Nam gọi thợ sửa. Hết bao nhiêu tiền thông báo cho cô Kiều để trả dần. Bây giờ thì ngồi vào bàn mà làm việc hết cả đi. Các người làm cho tôi mệt mỏi quá.

Mọi người tản dần về góc riêng của mình còn tôi đứng trơ lại. Tôi thấy mình như rơi tụt xuống một hố sâu thăm thẳm, không đáy. Tôi cứ ngồi lặng như thế, có lẽ rất lâu. Nếu Nam không thông báo rằng chị Vân gọi tôi mang “bài tập” lên phòng thì có lẽ tôi cứ ngồi thế đến hoá đá mất.

Tôi lê những bước khó khăn lên phòng chị Vân.

- Làm sao mà chậm như rùa thế hả? - Chị Vân hỏi tôi bằng cái giọng gất gong, khó chịu.

Làm việc ở đây tuy không lâu nhưng tôi biết tính chị Vân. Chị rất kị những người hay gây ra rắc rối. Chị từng tuyên bố thẳng thừng: những ai tự biết mình không làm được việc thì cũng đừng có làm ảnh hưởng đến người khác. Nhất là làm việc gì để chị thấy phiền toái, mất thì giờ thì tốt nhất hãy nhanh nhanh chóng chóng mà dọn đi chỗ khác cho khuất mắt!

Tôi đặt phần “bài tập” hôm qua chị giao trên bàn, rồi không chờ chị ra ý kiến, tôi nói:

- Em sẽ đi nếu chị thấy em làm cho chị khó chịu.

- Cô đi làm sao được - Chị Vân trừng mắt - Mới có tí ti thế mà đã đòi bỏ đi à. Sao hèn thế? Mà cô còn phải ở lại làm trả nợ cho tôi cái máy tính bị hỏng nữa chứ. Định chạy làng hay sao?

Sự ấm ức trong tôi lại được dịp trào lên như sóng dậy. Tôi những muốn nói rằng: tôi không phải là kẻ phá hoại. Vì vậy chẳng việc gì tôi phải bỏ chạy. Tưởng là chị biết nhìn người nhưng thực ra chị chỉ uy hiếp người ta thế thôi. Tôi sẽ không bỏ chạy.

Cả người tôi nóng điên. Tuồng như đang có hàng ngàn con kiến đang hành quân trên người, cắn rứt vào da thịt tôi.

- Chị cần em sẽ đền cái máy tính. Không đủ tiền thì em đi vay. Em không phải là đứa hèn.

- Sao? - chị Vân ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu đang đọc dở - Oan ức lắm à?

Tôi im lặng. Chắc mặt tôi lúc ấy rất lì lợm. Cặp kính cận giương lên thách thức. Con bé nhà quê trong tôi đã tìm được cách để tự vệ.

- Tôi mệt lắm rồi. Ai cũng rắc rối như cô thì tôi cũng đến chết non mất. Cô xuống dưới nhà đi.

Có tiếng gõ cửa. Một cái đầu ló vào. Chị Vân niềm nở:

- A, cậu Hạnh đấy à. Lâu lắm không gặp.

- Em chào chị - người có tên Hạnh nhanh nhẩu chào lại, đoạn nhìn tôi và sừng sốt kêu lên - Ơ kìa Kiều, sao em lại ở đây?

Tôi cũng vừa kịp nhận ra đó là người học trên tôi một khoá. Anh ta cũng tham gia câu lạc bộ luật gia trẻ của trường và chúng tôi đã từng đóng phiên toà tập sự với nhau.

- Hai người quen nhau hả? - Chị Vân nhìn tôi ngờ vực.

- Chúng em còn lạ gì nhau đâu. Hồi còn học trong trường chẳng cãi nhau tanh bành ra ấy chứ - Hạnh cười cười, nhắc lại kỷ niệm phiên toà tập sự của chúng tôi ngày trước. Khi đó Kiều là luật sư của bị cáo còn em là đại diện Viện kiểm sát - Bây giờ Kiều lại đầu quân cho chị Vân đấy à? Thế thì tốt quá còn gì. Anh em mình lại có điều kiện hợp tác với nhau nhỉ?

- Thôi, anh cứ làm việc với chị Vân đi, để lúc khác mình nói chuyện. Em phải xuống dưới nhà làm nốt mấy việc. - Tôi thấy cổ họng mình khô khốc. Tôi không muốn nói chuyện với ai trong lúc này.

Tôi đi ra ngoài và đóng cửa lại, còn nghe loáng thoáng tiếng chị Vân hỏi Hạnh về tôi .

Kệ.

Tôi chẳng quan tâm.

*

Không thấy Nam và chị Vân nhắc gì đến chuyện tôi phải đền bù thiệt hại cho cái máy tính hỏng nên tôi hơi sốt ruột. Mấy lần gắng hỏi Nam, chỉ thấy anh ừ hừ. Độ này anh đi khỏi văn phòng suốt, thành thử chỉ còn mỗi tôi vừa phải làm việc, vừa phải chống đỡ với đám lăm chuyện trong phòng. Chị Vân không giao thêm việc cho tôi nữa. Tôi lại trở thành người thừa, cứ vật vờ ở công ty từ sáng đến tối. Cứ đà này, tôi cũng sẽ ra đi trong này mai thôi.

6.

Hạnh đến văn phòng tìm chị Vân nhưng không gặp nên rủ tôi ra ngoài uống nước và nói chuyện. Độ này tôi đã đủ sự chai lì cần thiết với những cái nhìn soi mói và thái độ bới móc của đám nhân viên hay đổ kị cùng phòng nên không còn e dè chuyện đi lại, giờ giấc. Hơn nữa, theo họ thì tôi cũng đang “thất sủng” nên chẳng có gì phải đề phòng nữa.

- Hôm trước em nghe chị Vân nói thì hình như anh đang làm ở toà án thành phố. Anh oách quá rồi còn gì?

- Ừ, anh ra trường thì về đấy luôn. Thực ra là có ông chú làm trên Bộ Tư pháp dọn chỗ trước cho ấy mà. Về toà cũng chỉ làm anh thư lý vật thôi, có gì đáng kể đâu. Chịu khó 5 năm làm tốt thì đi học lớp đào tạo thẩm phán. Chỗ anh hay cộng tác với chỗ chị Vân lắm.

Tôi hơi lộn cợn, nghĩ thầm: toà án sao lại cộng tác với bên văn phòng luật? Điều này tôi nghe hơi lạ tai.

- Anh làm bên mảng gì?

- Vẫn là hình sự thôi. Thích thì thích thật nhưng khó *xoi* hơn. Bà Vân chỗ em là *ma* về mảng này lắm đấy. Bảo gì được nấy. "*Bà ỷ*" như thần.

Chừng như thấy mình bực bạch hơn nhiều, Hạnh chuyển sang hỏi tôi:

- Hôm trước anh hỏi, bà Vân bảo đang muốn đào tạo em hả? Bà ấy còn bảo, nhìn em nhớ lại ngày đầu bà ấy bỡ ngỡ bước chân vào cái nghề này, thân cô thế cô, phải chống chọi với bao nhiêu thứ để tồn tại. Bà Vân nhà em cũng là dân tỉnh lẻ đấy. Em mà được bà ấy đỡ đầu là hên lắm đấy. Thế từ hồi về đây đã làm được những gì rồi?

- Thực ra em mới chỉ là học việc thôi. Hôm trước chị Vân có đưa cho em hồ sơ để em chuẩn bị phương án bào chữa. Em gọi đấy là bài tập ấy mà.

Hạnh cười:

- Khoản này thì em lắm lí luận rồi. Nhưng thực tế anh đi làm cũng thấy tương đối thôi em ạ. Phải học "mánh" của chị Vân ấy. Mà nói chung là phải thành ê kíp với nhau, chứ cứ cãi xông thì cũng chỉ tổ bã bọt mép thôi. Án người ta đã sắp sẵn với nhau rồi, cãi cũng vô ích thôi. Tóm lại là vẫn phải "ngoại giao".

Bây giờ thì tôi đã lờ mờ hiểu ra mối liên hệ chỗ Hạnh và chị Vân. Thực ra ngày còn học đại học, tôi đã nghe các thầy giảng trong chuyên đề về vai trò của luật sư đã nói về việc chạy án. Cụ thể là có những luật sư thông đồng với một số thẩm phán, chạy án trước. Mức án này được thông báo trước cho thân chủ để định giá cả. Vì vậy thực tế một số người tuy tài năng không có gì nhưng giỏi chạy án nên có nhiều khách hàng tìm đến, tên tuổi được phô trương.

Phải chăng cái danh của văn phòng luật Chính Nghĩa của chị Vân cũng chỉ là một cái danh ảo? Tự nhiên tôi thấy không muốn nói chuyện với Hạnh nữa. Tôi sợ Hạnh sẽ lại tiếp tục bài ca "phải thức thời". Cũng may Hạnh giục tôi về văn phòng xem chị Vân đã đến chưa. Vừa đi Hạnh vừa càu nhàu về cái di động hôm qua đi xem bóng đá bị móc mất.

- Mất toi sáu triệu rưỡi của anh đấy em ạ. Xót cả ruột. Không có nó, chân tay cứ như bị chặt ấy, khó chịu lắm.

Chị Vân đã về. Anh lái xe đứng ngoài cửa, phì phèo thuốc lá, vừa nhìn thấy Hạnh đã giục:

- Cậu lên đi, chị Vân vừa đến nơi đã hỏi cậu đấy.

Hạnh xuýt xoa:

- Không ngờ linh tính của mình chuẩn thế. Thôi, anh phải lên đây, lúc nào rảnh lại nói chuyện nhé.

Tôi không kịp cười chào Hạnh vì nhìn thấy chiếc máy in trên bàn mình đầy ắp các bản in. Đó là bản báo cáo tôi vừa hoàn thành sáng nay, đã đặt lệnh in đâu, sao ai lại đặt chế độ in ra nhiều thế này. Tôi nhìn quanh phòng, dò hỏi. Thấy tôi nhìn, Nhã chanh chua:

- Bà Vân vừa hỏi thăm đấy. Đặt chế độ in rồi bỏ việc ra ngoài, hơi bị to gan đấy. Tí nữa lên phòng mà giải thích với bà ấy nhé.

Tôi buông người xuống ghế ngán ngẩm: “tôi ơi là tôi, chuyện cũ còn chưa xong, nay lại chồng thêm sự cố này. Giờ thì tha hồ mà hay rồi đây.”

*

Bao nhiêu chuyện rắc rối tự nhiên đổ ào xuống đầu tôi đầy oan ức. Độ này Nam cũng vắng mặt suốt. Lúc trở về, thái độ cũng lạnh lạnh, khó gần khiến tôi cảm thấy hoang mang. Lẽ nào Nam cũng nhìn nhận tôi là đứa chuyên gây rắc rối và phiền toái đến cho người khác? Nam đã ân hận khi tỏ ra quá tốt, quá chu đáo với tôi?

Tôi mệt mỏi làm thay các công việc của Nam ở văn phòng, trong lòng chán ngán. Cứ thế này mãi, không hiểu tôi có phát điên lên không? Còn vụ cái máy tính và giấy in? Sao không thấy chị Vân nhắc gì?

*

Nam rủ tôi tối chủ nhật đi xem ca nhạc. Chương trình này đã quảng cáo bằng rôn ngoài trời cả tháng nay khá rầm rộ. Thực ra trước đây có phim hay chúng tôi vẫn hay đi xem cùng nhau, nhưng lâu nay anh có nhiều việc bận rộn và một lý do nào khác nữa nên việc “tụ tập” của hai anh em tạm thời bị gián đoạn.

Nam đến khu nhà trọ của tôi từ sớm. Chúng tôi cùng đi ăn tối rồi đi đến Nhà hát lớn. Đang đứng chờ đến lượt vào gửi xe, đột nhiên Nam thay đổi ý định:

- Hay là anh em mình đi chơi vòng vòng tí đi, tự nhiên anh không thích xem hát nữa.

- Nhưng ...

Tôi định hỏi: “hai cái vé mất những bốn trăm ngàn đồng mà anh định vất đi à?” , nhưng nghĩ thế nào lại im lặng.

Không xem nữa cũng tốt. Tôi cũng muốn nói chuyện với Nam về những gì đã xảy ra trong thời gian vừa qua. Có thể sau đây tôi sẽ không làm chỗ chị Vân nữa. Nhưng trước khi ra đi, tôi muốn lắng nghe ý kiến của anh.

Thái độ của Nam tối nay hơi lạ. Anh có vẻ mệt mỏi và hơi căng thẳng.

Xe chúng tôi đi đến đầu đường Thanh niên thì phải dừng lại vì quá đông người.

- Hay mình đi uống trà Đài Loan nhé? - Nam đề nghị.

- Vâng, tùy anh. Em thì thế nào cũng được. - Tôi vừa trả lời vừa hồi hộp quan sát thái độ của Nam.

Tự nhiên tôi thấy anh vừa gần gũi lại vừa xa cách. Tôi thật ghét cảm giác này. Rõ ràng có điều gì đó không bình thường đã xảy ra.

Nam ơi, anh đang có chuyện khó chịu? Đã bao giờ anh có biểu hiện lạ lùng như thế này đâu.

Đó là một quán trà nằm trên đường Phan Đình Phùng. Bắt đầu vào hè nên quán trà không đông người lắm. Những ngọn đèn màu hồng treo nhấp nhô trong những chao đèn bằng mây khiến cho phòng trà có cảm giác ấm cúng. Bàn ghế trong phòng cũng đều bằng mây. Chúng tôi chọn một bàn gần cửa sổ. Qua tấm màn trúc đưa đẩy trong gió, chúng tôi có thể ngắm nhìn phố

xá thanh bình ban đêm. Thấy Nam vừa uống trà vừa có vẻ đắm chiêu, tôi gọi chuyện:

- Mấy tuần vừa rồi anh đi suốt thế, chắc tha hồ mà mệt.

Nam chỉ ừ hử khiến cho tôi thấy hơi cụt hứng. Những cuộc đi chơi của chúng tôi trước đây, anh thường làm vai trò hoạt náo viên. Vậy mà...

Tôi bần thần nhìn phố xá bên ngoài. Những dải đèn xe lao vun vút. Những bộ quần áo sắc sỡ loang loáng trước mặt. Những vòng tay ôm thật chặt...

Đột nhiên Nam gọi một chai rượu và một đĩa lạc rang.

- Anh uống rượu được không ?

- Vâng ... nhưng anh có chuyện gì à?

- Không có chuyện gì đâu. Tự nhiên anh thêm uống một chén rượu ấy mà. Em suy nghĩ làm gì.

Thái độ của Nam làm tôi đột nhiên thấy sợ.

Có một cái gì đó bất bình thường.

Mặt anh trông hơi căng thẳng.

Anh hồi hả rót rượu ra cái chén sứ hạt mít rồi uống cạn một hơi.

Rượu lại đổ tràn cốc.

Cổ họng Nam giật giật và bắt đầu ửng đỏ.

Những cốc rượu nhắc lên đến chóng mặt. Vì vậy cả chai rượu bình gốm màu da lươn chừng khoảng nửa lít chỉ một chốc đã cạn nhãn.

Cô phục vụ bàn trong chiếc sườn xám Thượng Hải màu đỏ tía đã chờ sẵn bên cạnh với chai rượu mới mang tới. Tôi hơi hoảng. Nam uống nữa, nhớ say ra đây thì tôi biết làm sao?

- Anh dùng rượu nữa không ạ?

- Em xinh quá - Nam quay ra, nhả nhót - Xinh thế này thì phải uống nữa chứ.

Giọng Nam cợt nhả có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Cô gái phục vụ e dè liếc nhìn tôi, đoạn mở chai rượu cho Nam.

Chai rượu vừa kịp mở nút, Nam giật ngay lấy và đưa luôn lên miệng. Tu ừng ực. Rượu chảy nhều ra hai bên khóe miệng, rót xuống chiếc áo sơ mi màu ghi xám.

- Kìa anh Nam! - Tôi hốt hoảng kêu lên.

Đôi ba ánh mắt tò mò nhìn về phía chúng tôi. Tự nhiên tôi thấy xấu hổ và giận Nam. Biết thế tôi không nhận lời đi xem với anh ngay từ đầu. Vậy mà tôi đã hy vọng có thể nói chuyện cởi mở và vui vẻ với anh trong buổi tối hôm nay. Bao nhiêu chuyện khác nữa tôi đã định nói với anh.

Tôi đã hy vọng...

Uống hết chai rượu thứ hai, mặt Nam vẫn khá bình thản. Điều này khiến tôi đỡ lo phần nào.

- Em ơi tính tiền cho anh.

Nam vẫy tay về phía bàn phục vụ. Một nắm tiền xoè ra không cần trả lại. Cô gái phục vụ, vẫn cái nhìn e dè, tiến chúng tôi ra ngoài cửa.

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi quán và im lặng suốt chặng đường về. Mãi đến cổng nhà tôi, Nam mới nói giật cục:

- Anh xin lỗi về buổi tối nay đã làm cho em mất vui.

Đoạn Nam phóng xe đi luôn, để lại tôi với vô số câu hỏi không có lời giải. Vậy mà, tôi đã hy vọng.

- Không được lãng mạn lắm nhỉ?

Tiếng cái Nhung! Con quỷ này, nó đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào.

- Hoá ra anh chị hẹn nhau đi chơi, để tôi ở nhà đợi dài cổ.

Nhung vẫn có chìa khoá nhà của tôi để tiện qua lại.

- Không có chuyện gì cho mày tưởng tượng để viết bài đâu.

- Thì tao có nói gì đâu. Rõ là chưa khảo đã xưng. Thôi vào nhà đi bà. Còn thần mặt ra đấy mà bảo không có chuyện gì. Cứ vào nhà thì khắc có chuyện gì.

Điệu bộ úp mở của Nhung khiến tôi nghi hoặc. Tôi theo chân nó bước về phòng.

Trời đất, sao thế này? Phòng trọ của tôi ngổn ngang đồ đạc.

- Tao quyết định đến đây ở chung với mày - Cái Nhung tuyên bố.

- Thế còn nhà bác mày? Bố mẹ mày vẫn bắt mày phải ở đấy cơ mà?

- Đó là trước kia. Bây giờ tao đi làm rồi, đủ lớn rồi, tao muốn tự lập. Tao muốn ở với mày cho mày khỏi buồn. Mày vẫn muốn thế là gì.

- Chắc lại có chuyện gì hả?

- Lại còn chuyện gì nữa. Giờ tao đã đi làm rồi còn suốt ngày bị lục vấn: đi đâu, làm gì, sao giờ này mới về. Ai gọi điện đến tìm thì : anh / chị là ai. Nhà ở đâu? Bố mẹ làm gì? Hỏi nó có việc gì?

Tôi sốt ruột:

- Chuyện này chẳng phải mày đã kể với tao mãi rồi đấy sao.

Nhung bức xúc:

- Chỉ như thế đã đành. Giờ lại nói bóng nói gió là cái nghề báo chí này rồi thì chẳng ra gì đâu. Hôm trước tao viết bài về “Ngõ mã dân”, chẳng hiểu sao dân khu ấy biết là bài tao viết, thế là

giữa đêm đêm gạch đá ném vào nhà khiến cho ông bác bà bác tá hoả, dựng tao dậy : “ Cô phải đi khỏi đây chúng tôi mới được yên ổn”. Chiều nay ông bác vừa ra ngõ thì bị cái xe máy đi ngược chiều quyết phải, thế là hai ông bà đổ ngay cho tao là tại cứ viết bài bới móc nên người ta trả thù người thân. Điều qua tiếng lại một hồi, gọi điện cả về quê cho bố mẹ tao và chung kết là tao đến ở với mày. Thôi tao mệt lắm rồi, đi ngủ thôi.

Chưa bao giờ tôi thấy cái Nhung bị ức chế đến như thế. Nó nói không kịp thở. Hai mắt nó đỏ hoe.

Tôi ngậm ngùi, đúng là chúng tôi mỗi đứa mỗi cảnh. Thôi thì gắng mà sống vậy. Tôi tranh thủ ra bể nước rửa mặt mũi rồi vào mắc màn đi ngủ thì thấy cái Nhung đã nằm im phăng phắc. Khuôn mặt nó lúc ngủ vẫn còn nhăn nhó, nom thật tội. Mà trời ơi, chân nó bị sao thế này? Một vết bầm chạy dài ngang bắp chân, thoang thoang mùi dầu cao con hổ. Có phải ai đã đánh nó? Nhung ơi, khổ cho mày quá.

Tôi tắt đèn, se sẽ nằm xuống bên bạn, mãi mà không thể ngủ nổi.

*

Trong những chuyện không vui vừa xảy ra, dù sao tôi và Nhung cũng có niềm an ủi là được sống bên nhau, cùng chia sẻ những ngày tháng khó khăn này. Chiều tan sở, ai về trước thì nấu cơm. Sáng ra hoặc rang cơm, hoặc nấu mì tôm rồi mỗi đứa một ngả.

Càng ngày tôi càng thấy Nhung say nghề. Tôi nhận ra rằng không nghề nào hợp với Nhung hơn nghề báo. Nhung tôi cũng phấp phỏng lo cho nó. Người ta viết kinh tế, văn hoá văn nghệ, du lịch, thời trang... thì sống khoẻ, nó cứ lao vào những “góc khuất” của xã hội thế này có ngày thiệt thân. Mà cũng chẳng biết được, mỗi người có một sự lựa chọn con đường đi cho mình mà. Nhung lại là đứa có cá tính. Nó sẽ không bao giờ thoả hiệp để lấy sự an nhàn đâu.

7.

Không phải đợi quá lâu tôi đã được nghe chuyện của Nam, và điều này cũng đồng thời giúp tôi giải thích được những “sự cố” đáng tiếc trong thời gian vừa qua, khiến chúng tôi có phần xa cách nhau. Ngày đó cũng là ngày Nam chính thức rời văn phòng luật của chị Vân. Quyết định này khiến mọi người trong văn phòng đều ngỡ ngàng. Chỉ có chị Vân là im lặng, không tỏ thái độ gì.

Chiều hôm đó Nam mời tôi đi ăn bữa cơm chia tay.

- Sau đây anh sẽ làm gì?

- Anh đã xin được một suất học bổng cao học luật tại Pháp. Anh muốn học thêm nữa.

- Hình như anh đã dự định việc này từ trước?

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Em không biết nữa, chỉ là linh cảm thôi mà. Và lại em thấy anh chấp nhận làm những công việc ...

- Em định nói là việc long tong chứ gì? Có nhiều chuyện mà rồi em sẽ biết nên anh chưa nói vội. Nhưng làm việc long tong cũng là một cách học đấy.

- Nhưng anh không đáng phải làm những việc ấy.

- Em biết việc ấy là việc gì?

Nam hơi giật mình, đoạn nhìn tôi chăm chú :

- Thì những việc như đưa giấy má, soạn đơn thư, đón khách hàng... Sao anh không trực tiếp làm những công việc đúng chuyên môn và năng lực của mình?

Nam im lặng hồi lâu. Đoạn anh nói bằng cái giọng trầm, buồn bã:

- Thực ra anh phải mang ơn chị Vân. Bố mẹ anh li dị nhau, mỗi người một ngả. Anh và một người anh nữa sống chung với nhau. Anh ấy hơn anh mười tuổi, chấp nhận bỏ học đi làm công nhân để nuôi cho anh ăn học. Anh ấy trong một lần cãi vã với đồng nghiệp tại phân xưởng cơ khí đã lỡ đánh chết người . Chính chị Vân đã chạy cho anh ấy được trắng án. Sau đó anh quyết định học luật và về chỗ chị Vân làm, sẵn sàng làm bất cứ việc gì chị ấy giao, không đòi hỏi thiệt hơn, coi như một sự trả nợ. Vả lại công việc anh đang làm rất cần người làm phải là người tin cậy, vì vậy chị Vân đã không giao cho ai khác ngoài anh.

- Vậy có phải vì đi học mà anh nghỉ việc ở văn phòng?

Nam lắc đầu và thở dài:

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Em có biết vì sao mấy việc ba long tong lại nhất định phải giao cho người tin cẩn không ? Trong những việc long tong ấy có một nội dung gọi là việc "chăm sóc khách hàng". Anh sẽ phải đi đón họ tại sân bay, lo chỗ ăn, chỗ nghỉ cho họ, và còn gì nữa em biết không ?

Tôi lắc đầu, hồi hộp chờ nghe tiếp câu chuyện của Nam. Nam cười chua chát:

- Chẳng ai có thể biết được. Đó là việc kiếm gái cho họ! Anh phải làm cả công việc của một thằng ma cô dặt gái! - Nam gằn giọng - Năm năm đại học với cái bằng đỏ để làm cái công việc bẩn thỉu, mặt hàng ấy. Em có tin được không, anh có trong tay cả một bảng danh sách các gái gọi đủ mọi loại, kể cả các cô ca sĩ, người mẫu có tiếng và trẻ vị thành niên sớm hư hỏng. Anh phải giao dịch và đưa đón đám gái gọi cho khách hàng của mình. Rồi trong lúc họ làm những chuyện nhớp nhúa ấy thì anh ngồi ngoài, châu chực như một con chó canh cổng bảo vệ chủ. Chuyện này anh phải làm lâu rồi, và chị Vân hiển nhiên là biết. Nhưng anh vẫn sẽ can tâm làm tất cả để trả món nợ cứu mạng năm xưa cho anh trai, nếu như hôm vừa rồi...

Nam húng hắng ho, miệng khạc nhổ liên tục. Mặt anh căng đỏ lên trông như bị sưng phù:

- Một thằng khách hàng người Úc muốn ngủ với anh. Nó thích người đồng giới, bất biết người đó có phải là "hàng cùng dòng" hay không và ưa bạo lực lúc làm tình. Điều anh hận nhất là chị Vân đã biết ý định của nó nhưng vẫn làm ngơ. Suốt thời gian qua anh đã hy sinh sĩ diện bản thân để trả nợ cho chị ta, vậy mà... Chị ta coi anh là hạng người gì kia chứ? Sự chịu đựng của con người ta chỉ có hạn. Khi thằng cha người úc to như con trâu ấn dập anh xuống giường, anh mới ê chề nhận ra rằng: mình lâu nay hoá ra chỉ là công cụ trong tay người khác. Khi nào không còn tác dụng nữa thì sẽ bị vứt đi, không thương tiếc. Quá muộn để nhận ra điều này phải không em? - Giọng Nam nghẹn thất lại - Đó là lý do anh kết thúc công việc ở văn phòng luật Chính Nghĩa . Coi như nợ cũ anh đã trả xong. Ngày kia anh sẽ bay. Chấm dứt mọi ân oán.

Nam cười gằn mà nước mắt dấp dính hai con ngươi đỏ hoe.

- Kiều ơi, em có ghê tởm anh không ?

Tôi bàng hoàng trước của chuyện của Nam, miệng cứng ngắc, không thể nói được câu nào. Nam dường như không còn đủ bình tĩnh nữa, anh đổ gục mặt xuống bàn, hai vai rung lên bần bật.

Người tôi lạnh run lên trước một sự thật quá đổi phũ phàng.

Tôi lặng lẽ lần tìm bàn tay nóng bỏng của Nam.

Nam ơi, dù sao anh cũng nói được ra cho lòng bớt nặng nề.

Những thanh niên như chúng mình, đầy nhiệt huyết và khát vọng, có đáng bị đối xử như thế này không ?

Tự nhiên, tôi cũng muốn khóc.

Cuộc sống phũ phàng quá.

*

Mặc dù tôi đề nghị nhưng Nam không muốn tôi đi tiễn.

Cuộc ra đi lần này của anh khiến tôi thấy chông chênh...

Mà thôi, phải không Nam...

Còn duyên ắt sẽ còn gặp lại...

Tôi thầm cầu chúc cho anh lên đường bình an, bỏ lại hết mọi lo âu sầu muộn. Cuộc đời có phải lúc nào cũng suôn sẻ như người ta mong muốn đâu. Tôi đã từng tự nhủ với mình như vậy và lần này thì để an ủi Nam, mặc dù biết anh thấm thía điều đó hơn tôi nhiều .

Tôi cũng chấm dứt công việc chỗ chị Vân, chấp nhận thất nghiệp lần nữa. Chúng tôi không thể ngồi chung trên một con thuyền.

Tiền sửa chữa chiếc máy tính hỏng và 100 bản in báo cáo của tôi hôm trước đã được Nam thanh toán.

Vậy là tôi cũng không còn nợ nần với chị Vân.

Tôi có thể ra đi thanh thản.

8.

Bật tin đến gần năm, Ân lại lù lù xuất hiện ở khu nhà trọ của tôi . Trông anh già sạm hẳn đi.

Mặt hốc hác, mặt mũi. Râu tóc lùm xùm. Nhìn thấy Ân, tôi không khỏi bật cười:

- Anh đúng là đồ ma xó. Sao biết em ở đây mà đến tìm?

- Ừ, thế mới tài chứ. Mà em ở đây thoát được tầm mắt của anh. Em có khoẻ ở không ?

- Thì anh nhìn đấy, có sút đi lạng nào đâu mà chẳng khoẻ! Mà sao anh độ này “xuống sắc” thế hả?

- Tại anh lấy vợ vào đấy mà. Lại lên cả chức bố nữa cơ mà.

Giọng Ân tung tung . Tôi nhìn Ân:

- Anh nói thật hay nói đùa đấy?

- Chuyện nghiêm túc, đùa là đùa thế nào. Tậu trâu, tậu luôn cả nghé. Con anh chẳng đẻ được ba tháng rồi cô ạ.

Lạ thật. Nhiều sự kiện thế mà bây giờ Ân mới đột ngột xuất hiện và ra “thông cáo báo chí”.

- Cưới xin sao không mời em. Cũng không dẫn chị dâu ra mắt em nữa. Anh tệ quá.

- Để khi nào cưới lần sau thì anh mời luôn thế!

- Anh này, chuyện thế mà anh cũng đùa được - Tôi trách Ân.

- Thôi, gớm, có thế mà đã nhăn nhó. Vui vẻ cái nỗi gì mà mời bạn mời bè. Anh và thằng bạn bị *sập tiệm*. Trốn nợ như trốn hủi. Nhục hơn *tuất*. Chỉ lo công an tùm cổ. 5 năm bóc lịch là ít. Thế mà cũng thoát. Trong lúc khốn nạn nhất thì vấp phải con mẹ này. Bập vào nhau ít lâu, rồi thì ềnh bung ra. Thì cưới. Còn chó gì đâu mà tiếc. Hôm nào em đến nhà mà xem. Đòi lên voi xuống chó là chuyện thường. Nhưng thằng cún con thì xinh lắm. Tự nhiên có nó, anh chẳng còn ham hố gì nữa.

Nhắc đến con, mặt Ân có vẻ tươi tỉnh ra. Quả thật Ân đã thay đổi rất nhiều, tôi se sẽ thở dài, không biết nên buồn hay nên vui.

- Hôm trước đang chở vợ đi trên đường thì nhìn thấy em. Anh thả nó vào siêu thị rồi vòng xe lại, đuổi theo em. Thế mới biết em ở đây chứ. Thực ra cũng dẫn đi mãi mới đến đây. Vì đến lại phải đối diện với những chuyện trước kia mà thấy xấu hổ. Rồi lo em sẽ nhìn một thằng ngựa ngửa như anh như thế nào? Em không thèm để mắt đến anh thế mà lại may cho em đấy.

Tôi nhìn Ân , xa xót. Dù sao Ân vẫn sống rất thành thực với tôi. Chính bởi vậy mà tôi không thể ghét được anh, kể cả những lúc Ân làm cho tôi phải bực mình, khó chịu.

- Bây giờ em thế nào?

- Thì lại thất nghiệp. Đang sống bằng nghề gia sư, chờ đợi cơ hội mới. Nhưng cũng ở đây với em. Bây giờ nó là nhà báo. - Tôi cười - Gặp ai cũng muốn đưa lên báo. Anh phải cẩn thận đấy.

- Biết ngay mà, không có mặt là bị nói xấu ngay đấy mà.

Giọng cái Nhung ồn ã ngoài cửa. Nó dựng xe trước rồi bấm bộ đi vào nhà:

- Xem ai thế này? Rõng đến nhà tép hay sao thế này?

- Ròng với tép gì nữa. Anh bây giờ chán đời lắm.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Nhung đừng hỏi nữa. Nhung hiểu ý tôi. Nó lôi trong túi ra một quả bưởi:

- Bưởi Năm Roi xịn để đãi khách đây, ăn nhanh kẻo hết!

- Bọn em ở đây thì vui quá còn gì. Thế bộ tứ đạo này thế nào rồi?

Tôi chưa kịp trả lời, cái Nhung đã nhanh nhẩu:

- Đến anh còn mất hút con mẹ hàng lươn nữa là người khác.

Tôi đỡ lời:

- Thực ra lâu lắm chúng em không liên lạc được với nhau. Giờ chỉ còn em và Nhung.

- Ừ thôi, cuộc sống mỗi lúc một khác mà.

Ân thở dài.

Cuộc hội ngộ của chúng tôi thế mà trở nên bịn rịn. Những chuyện “xửa xừa xừa xưa” của những ngày chung trường đại học kể mãi không dứt. Nhắc lại những chuyện ấy, không hiểu sao, tôi thấy người mình nao nao, vừa như luyến tiếc, vừa như ngậm ngùi, thật khó mà lý giải nổi. Mãi gần mười một giờ Ân mới đứng dậy ra về. Chúng tôi cùng hẹn nhau khi nào có dịp sẽ đến nhà Ân chơi.

*

Chẳng phải đợi lâu, nghỉ ngày lễ mừng 2- 9 , tôi và Nhung không về quê nên rủ nhau đến nhà Ân.

Đó là một ngôi nhà mặt phố, gian ngoài bán thiết bị vệ sinh.

- Tìm Ân hả? - Người phụ nữ bán hàng, giọng hơi nặng nề, lệch xệch đứng dậy chỉ tay về phía sau - Cứ để xe đây, đi vào lối cửa ngách. Có nhà đấy. Chúng tôi lên lối đi vào cái ngõ bên cạnh, vừa đi vừa tránh một cái xe máy từ trong ngõ phi ra. Nhung nhăn nhó:

- Khiếp, cái ngõ này chắc chưa được một mét. Đúng là thời buổi xắn đất ra tiền nên đến cái ngõ chung cũng phải tiết kiệm.

Gõ cửa một lúc lâu chúng tôi mới nghe thấy tiếng í ới ở bên trong. Một người phụ nữ to béo, trạc ngoài 30 tuổi, xuất hiện nơi ngưỡng cửa, đưa ánh nhìn sầm soi:

- Hỏi gì? Lại hàng tiếp thị hả? Mất thời gian!

- Dạ không ... Chị cho hỏi anh Ân có nhà không ạ?

Người phụ nữ không trả lời chúng tôi mà quay ngoắt vào trong , gọi ời ời:

- Ân, Ân đâu! Để đấy đã, ra có khách này.

- Ai thế hả?

- Đếch biết. Ra mà xem.

Nhung nắm tay tôi, cố nhin cười. Chúng tôi cứ đứng như trời trồng mất một lúc mới thấy Ân đi vào, hai tay ướt rượt. Bọt xà phòng còn dính trên vai áo. Ân hơi sững người khi nhận ra chúng tôi :

- Kia Nhung, Kiều. Sao đến mà không lên tiếng. Lại tưởng ai. Ngồi... ngồi đi...

Ân luống cuống lôi bộ ấm trà bạc phếch bụi trong ngăn kéo tủ ra, đoạn quay vào nhà trong:

- Đun cho anh ấm nước.

Người phụ nữ này giờ vẫn đứng đập dình ở cửa buồng nhìn chúng tôi, thấy Ân gọi bèn đi ra.

- Để anh giới thiệu, đây là Thục, vợ anh. Còn đây là Nhung và Kiều, ngày xưa học cùng trường với anh.

- Em chào chị.

Tôi và Nhung gần như đồng thanh chào. Cái Nhung vẫn tiếp tục nắm vào tay tôi đau điếng.

- À ờ - người phụ nữ gượng gạo chào lại, thái độ chẳng lấy gì làm vui vẻ cho lắm.

Nhìn chị ta như chị cả của Ân. Bữa trước Ân có giới thiệu vợ mình hơn tuổi, nhưng tôi không nghĩ lại hơn nhiều tuổi đến thế. Tôi đưa mắt nhìn quanh nhà. Giữa ban ngày mà ngôi nhà chỉ nhờ nhờ một thứ ánh sáng màu nước hến rất tức mắt. Mùi tã trẻ con càng khiến cho ngôi nhà trở nên ảm thấp, tanh tào và bí bách.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi trong ánh mắt dè chừng của vợ Ân trở nên tẻ ngắt. Nhân lúc đứa trẻ trở giấc và bắt đầu quấy khóc, tôi và Nhung cùng đứng lên, chào ra về.

- Hai em ở lại ăn cơm với vợ chồng anh đã - Ân nhìn chúng tôi áy náy.

- Thôi để khi khác. Bọn em biết nhà rồi, thi thoảng sẽ qua. Thiếu gì dịp để ở lại dùng cơm.

Giọng cái Nhung liến láu.

Tự nhiên tôi thấy lòng se sắt, không biết nên buồn hay nên vui cho Ân nữa. Chúng tôi đi ra đến cuối phố, cái Nhung mới thở phào:

- Tao tí nữa thì ngạt thở. Tưởng ngày xưa ở nhà ông bác làm vàng hương đã là kinh khủng lắm, ai dè có chỗ còn kinh khủng hơn.

- Nhà trong phố, được thế đã là tốt lắm rồi chị ạ.

- Tao chẳng ham. Ở nhà trọ của tụi mình còn sướng hơn. Lại còn thêm chị vợ thì như cái cối xay, anh chàng Ân giống như hạt thóc đứng bên cối xay ấy mà ỷ.

- Khiếp, gì mà mày độc mồm, độc miệng thế. Người ta mỗi người một hoàn cảnh, biết thế nào được, Mày mấy nữa có khi lại vớ phải anh ẽo à ẽo ợt thì hay.

- Thế thì tao về ở với mày!

- Thôi đi chị, ai mà thèm chứa nhà chị. Này đang rối rắm thế này, hay là mình đi chơi lòng vòng đi?

- Ô kê la! - Nhưng véo von - Trời cao, gió mát, cô nương đi đâu, ta chiều.

Chúng tôi cùng cười phá lên khiến mấy người đi đường phải quay lại nhìn. Tự dưng tôi lại chạnh nhớ đến ngày xưa, bộ tứ chúng tôi những dịp này thường hay tụ tập nhau vui vẻ biết mấy. Rồi thế nào cũng lượn qua quán mẹ Năm làm một trận rôm rả. Bây giờ thì ...

Mà mẹ Năm và cái Năm, không hiểu bây giờ họ ra sao?

Phần III

1.

Cơ hội tìm việc làm ở Hà Nội dường như ngày càng trở nên khó khăn đối với tôi. Mặc dù đã đi rải hồ sơ khắp nơi, suc sạo tại các hội chợ tìm kiếm việc làm, săn tìm việc trên báo nhưng đều không có kết quả. Tôi bắt đầu thấy hoang mang. Khả năng tài chính lại không cho phép tôi nấn ná tại đất này quá lâu. Sự mệt mỏi và chán chường làm cho tôi thấy mình bắt đầu rệu rã về tinh thần.

Sau ngày Nam đi, tôi mới cảm nhận được đầy đủ ý nghĩa của những ngày có anh bên cạnh.

Còn Nam, không biết giờ này anh đang làm gì?

Có phút nào chợt nhớ đến tôi ?

*

Độ này Nhung hay đi công tác nên mỗi khi ở nhà một mình tôi không khỏi nghĩ ngợi cực đoan. Tôi đã bắt đầu nghĩ đến phương án cuối cùng là xách túi về quê nhờ cậu xin cho vào làm ở một chỗ nào đó để khỏi mang tiếng thất nghiệp.

Nhưng sự sĩ diện và một chút hy vọng mong manh cứ níu chân tôi ở lại.

Tôi cũng không biết khi nào mình mới có đủ can đảm để về quê.

Bởi về quê cũng có nghĩa là tôi đã chấp nhận thua cuộc.

Thua cuộc!

Phải chăng, những đứa tỉnh lẻ như chúng tôi đang tự tạo cho mình một cuộc đua, tự tạo cho mình những sức ép tâm lý để rồi phải mệt mỏi và kiệt sức vì nó thế này?

Nhiều lúc tôi không hiểu được mình nữa.

*

Nhờ số điện thoại nhà chị Hoa, tôi liền đăng tin trên mục **Việc tìm người** của báo **Mua và bán** và phấp phỏng chờ đợi cơ hội may mắn sẽ đến với mình. Mãi hơn một tuần sau khi báo đăng, điện thoại nhà chị Hoa mới réo gọi tìm tôi. Chị Hoa hót hải xốc con bé con xuống phòng tôi, ời ời gọi:

- Kiêu! Kiêu ơi! Lên nhanh lên không người ta bỏ máy.

Tôi quỳnh quáng bỏ dở cuốn sách đang đọc, không cả xỏ dép, chạy vội lên nhà trên. ổng nghe sôi ồng ọc, liền đó là giọng một người đàn ông nhát gừng:

- Cô là Kiêu hả? Đăng tin tìm việc trên báo hả?

Điện thoại lại tiếp tục sôi ồng ọc. Người tôi nóng ran vì hồi hộp:

- Dạ...

- Chỗ chúng tôi đang cần một nhân viên đánh máy. Mai cô đến số... đường Phan Đình Phùng nhé. Thế nhé.

Điện thoại cắt cái rụp.

Tôi hăng chơ lơ, không biết nên buồn hay nên vui.

- Thế nào hả, có việc rồi hả?

Chị Hoa thì thảo hỏi từ sau lưng tôi. Hình như đã nhận ra vẻ mặt không mấy tươi tỉnh của tôi, chị Hoa an ủi:

- Kệ cha nó em ạ. Không được chỗ này thì kiếm chỗ khác. Có điện thoại chị lại gọi.

Nhưng rồi cả ngày chẳng có thêm hồi chuông nào.

Cả đêm nằm đấu tranh tư tưởng, sáng hôm sau tôi dắt xe theo địa chỉ đã được dặn qua điện thoại. Dù sao tôi cũng đang cần việc, cần tiền để sinh sống.

Đó là một ngôi nhà bóm được hai mét vào mặt đường, còn thì chạy tút lút vào trong ngõ để đến 15 mét. Vượt qua gian ngoài ốp nhựa bóng bẩy, tôi được dẫn vào sâu tít bên trong, ngồn ngộn máy photo, máy vi tính và giấy má chất cao đến tận nóc:

- Cô là Kiêu hả?

Tôi nhận ra cái giọng nhát gừng trên máy điện thoại. Một người đàn ông to béo và hói trụi đầu, lặn từ trong đồng giấy ra, hấp háy mắt nhìn tôi :

- Đánh máy, cô làm được chứ? Máy đấy, thử xem nào.

Vài ba con mắt tò mò trong phòng liếc xéo sang tôi rồi vội vàng quay ngoắt đi.

Tiếng gõ vi tính vẫn nổ rào rào xung quanh như không còn chuyện gì quan trọng hơn. Tôi

lúng túng ngồi xuống ghế. Con trở nhấp nháy chờ đợi trên màn hình. Tôi cố nghĩ một câu gì đó để bắt đầu.

- Nào gõ đi - Cái giọng nhát gừng vang lên sốt ruột - Kinh tế thị trường là nền kinh tế...

Tôi mỗ tay xuống bàn phím:

- Như c... thế này mà dám bảo là biết gõ.

Có tiếng cười khẩy đâu đó. Người tôi nóng ran.

- Thôi cháu xin phép - Tôi nén cơn ghen trong lồng ngực và đứng lên.

- Mẹ con này - người đàn ông cục cằn quát - tao đã bảo gì đâu. Gõ thế này chỉ 10000 đồng một ngày. Đằng nào cũng đang trống máy, việc đang ùn. Khi nào có người mới thì tính.

- ...

- Sao?

- Cháu...

- Vứt mẹ nó cái bằng đại học đi con ạ. Đại với chả học. Làm thì như con cục c...

Điện thoại giẫy nảy trên mặt bàn. Người đàn ông gườm gườm nhìn tôi rồi với lấy ống nghe:

- Gì? Bao nhiêu? Bao giờ lấy? Rồi!

Dập ống nghe xuống, ông ta quay vào với đám nhân viên đang mỗ rào rào trên bàn phím:

- Cục c... thế không biết. Nhanh lên các con! 500 Địa lý kinh tế, 300 Lịch sử các học thuyết kinh tế chính trị, 700 bộ đề Toán cao cấp. Tài chính kế toán thì vẫn như đợt trước. Nhớ chưa? Sáng mai phải xong mang vào trong trường Kinh tế. Con Hoà, vào trong kho xem còn bao nhiêu. Chúng nó bắt đầu thi rồi đấy. Làm với chả ăn, như con cục c... Mấy cái luận văn tốt nghiệp của Thành cave đã giao được chưa? Chưa hả? Giời ơi là giời! Làm như c... thế này à...

Người đàn ông chạy vội vào trong góc nhà. Cả chồng sách photo thu nhỏ đổ nhào ra sàn. Cô gái tên Hoà lồm cồm bò ra.

Thừa lúc không ai để ý, tôi bước vội ra ngoài. Như chạy trốn.

Liệu tôi có thể đành lòng kiếm vài đồng bạc sinh nhai ở những chỗ như thế này?

Nhưng chỗ nào là dành cho tôi đây?

Chỗ nào?

Lòng tôi thất vọng...

*

Thêm một vài cuộc điện thoại.

Chị Hoa đã hết hào hứng:

- Đại học hoá ra cũng dẻo sườn nhỉ? Thôi lên xem phim với chị cho đỡ buồn. Có điện thoại thì mình lại tính.

Tôi không muốn làm phiền chị hơn nữa.

Nhưng công việc thế này ư?

Nào thì chăm người ốm.

Nào thì giúp việc nhà nửa ngày.

Nào thì bán hàng sida.

Nào thì trực điện thoại

Nào thì...

Trong mẫu tin trên báo, tôi đã đăng thế này: “Nữ, cử nhân luật, biết tiếng Anh, vi tính. Cần tìm công việc phù hợp. Lương thoả thuận”

Lẽ nào những công việc này là dành cho một cử nhân Luật hay sao?

Tôi thấy đổ vỡ vô cùng...

*

Công ty luật Sao Vàng đăng tin thi tuyển người . Nhưng hào hứng cầm tờ báo có đăng tin quảng cáo về cho tôi xem và giục tôi làm hồ sơ để nộp.

Sau chuyện xảy ra ở văn phòng của chị Vân, nó biết tôi dị ứng với mấy từ “văn phòng luật”, “công ty luật”. Thậm chí đã có lúc tôi còn nghĩ sẽ không bao giờ dính dáng đến nghề nghiệp này nữa. Ai dám chắc tôi không phải đối mặt với những chuyện giống như đã xảy ra với Nam?

Nghĩ đến Nam, tôi lại nghe tim mình ghen lại.

Anh thế nào rồi, Nam?

- Mà y dờ hơi à, có phải chỗ nào cũng làm ăn nhảm nhí như thế đâu. Chưa chi đã mất lòng tin như thế thì còn làm được gì nữa. Nhanh lên, sắp hết hạn nộp hồ sơ rồi đấy. Thi đấu nghiêm chỉnh, làm thật, ăn thật. Tao kiểm tra thông tin rồi, văn phòng này nằm trong *top ten* ở Hà Nội hiện nay đấy. Lương khởi điểm 2 triệu đồng. Đỉnh điểm thì không biết nhưng tao có biết một chị làm ở đấy được trả tới 1000 USD/tháng. Tất nhiên là phải dạng “cao thủ” mới có lương ấy. Nhưng đảm bảo là lương chính đáng. Mà choáng chưa? Vì vậy chỉ sợ mày không có khả năng để mà thi vào thôi. Mà mày bắt đầu ị ạch quá rồi đấy.

Nó cứ mắng tôi xoi xoi khiến cho tôi phát bực. Thực ra trong thâm tâm, tôi cũng tự thấy mình bắt đầu đang bị trì trệ và thiếu quyết đoán trong mọi chuyện.

Không biết có phải khi người ta bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vì chuyện kiếm sống thì có tâm trạng ấy không nhỉ?

Nhưng không để cho tôi thả mình trong sự mệt mỏi mà tôi vẫn chìm đắm vào đấy bấy lâu nay. Nó quay cuồng xung quanh tôi, nhiech móc lẫn vào.

- Thi thì thi!- Tôi tặc lưỡi - có gì mà mày cứ sồn sồn lên thế. Sau này mà làm mẹ chồng thì chết con dâu.

- Chứ lại không à- Nhưng cười lém lỉnh - Nhìn mày cứ ủ ê, suốt ngày vật vờ lang thang tìm việc tao cũng sốt cả ruột lên ấy chứ. Hay định ném cái bằng đại học đi để làm gia sư cả đời thì thôi vậy!

Chuẩn bị cho tôi đi thi, Nhung sùng sục đi kiếm cho tôi các văn bản luật cập nhật, các tạp chí chuyên ngành về luật. Thấy tôi ngạc nhiên, nó nháy mắt, tinh quái:

- Chỗ báo chí quen biết ấy mà. Dùng xong thì trả lại người ta. Không trả được thì tao mang mày ra đền. Lo gì.

Thái độ mập mờ, bí ẩn của cái Nhung độ này làm tôi sinh nghi. Hình như có nàng đạo này có *tình yêu tình báo* gì thì phải, nhưng hể tôi hỏi đến là nó chối đây đẩy. Thế cũng mừng cho nó. Những đứa tỉnh lẻ như chúng tôi, vật vờ với cuộc sống nơi đây, thật thiếu thốn tình cảm biết bao.

*

Hơn ba trăm người đã nộp hồ sơ đăng ký thi vào công ty luật Sao Vàng. Nhiều người hiện đang làm ở một công ty khác nhưng vẫn quyết định thử cơ hội mới tại đây. Tỷ lệ chọi xấp xỉ 1/15 khiến tôi nhớ lại kỳ thi đại học ngày xưa. Không hiểu sao đã trải qua nhiều cuộc thi cử mà đến lần này tôi vẫn thấy run thế. Mấy ngày trước khi thi, tôi toàn mơ mình đến dự thi muộn, đọc đề thì chẳng nhìn thấy chữ gì, phòng thi thì trống hoác.

Có lẽ tại tôi căng thẳng quá chăng?

Chờ đợi mãi rồi cũng đến ngày thi. Chúng tôi tập trung tại phòng họp lớn của công ty. Nội dung thi gồm: thi lý thuyết, thi Tiếng Anh và vấn đáp; được tiến hành trong hai ngày.

Lâu này vẫn quen với cung cách làm việc theo kiểu: nộp hồ sơ, đợi chỉ tiêu nên tôi không khỏi ngỡ ngàng trước tính chuyên nghiệp trong việc thi tuyển tại công ty luật Sao Vàng. Tôi tặc lưỡi: thôi thì cứ thi hết khả năng, còn được đến đâu, tôi khó lòng mà đoán trước được. Trong cuộc mưu sinh, kiếm một chỗ đứng tại thành phố này, có ai là không hừng hực quyết tâm đâu.

Hai ngày tôi đi thi, cái Nhung “tình nguyện” về sớm cơm nước cho tôi. Nó hiểu nỗi buồn của tôi khi mỗi sớm phải tựa cửa chào nó đi làm rồi lại quanh quẩn với mấy cuốn sách giáo khoa cấp 2, phục vụ cho việc làm gia sư, chờ thời cơ đến.

Chúng tôi đâu có dễ dàng chấp nhận đèn sách bao nhiêu năm trời nuôi ước vọng lớn để rồi phải sống chấp vá kiếm miếng ăn qua ngày thế này.

*

Đang dạy nửa chừng thì cái Nhung bỗng đến tìm tôi. Không kịp đợi người nhà ra mở cổng nó đã hét lên oang oang như cháy nhà đến nơi:

- Kiêu ơi! Đỗ rồi! Mày đỗ rồi. Sướng nhé. Người ta lấy 20 đứa. Mày là đứa thứ 13. Số 13 muôn năm.

Vừa hét nó vừa nhảy cẫng lên khiến đứa học trò của tôi mắt tròn mắt dẹt. Con bé giúp việc cứ đứng đực ở cổng, chẳng hiểu mô tê thế nào, có nên mở cổng hay không.

- Thật không ? - Tôi thấy lòng mình hân hoan muốn khóc. Tôi không còn tin vào tai mình nữa - Thật không?

Tôi máy móc hỏi lại, không biết phải nói gì hơn nữa.

- Chẳng thật thì điều à. Thôi, tao đến cơ quan đây. Tao phải bỏ việc nửa chừng về báo tin cho mày mừng đấy, “mẹ già” ạ.

Nó thoăn thoắt đạp xe đi. Cái dáng cao, lòng không của nó nhòa đi trong mắt tôi .

“Thật không ?”

Lòng tôi nghẹn ngào cảm giác hạnh phúc không tả xiết.

“Thật không?”

“Cậu ơi, thế là con có việc làm rồi đấy.

Nam ơi, thế là em có việc làm rồi đấy”

*

20 người vừa trúng tuyển qua kỳ thi được gặp mặt ban lãnh đạo Công ty luật Sao Vàng trước khi vào làm việc. Cuộc gặp gỡ thân mật và cởi mở diễn ra tại phòng họp của Ban giám đốc Công ty trên tầng 4. Tôi nhận ra trong số những người trúng tuyển có một vài “nhân vật” cùng khoá với mình. Trong số ấy có Dương là bạn cùng lớp với tôi. Thực ra trước đây tôi và Dương không thân nhau lắm. Ngày ấy, lớp chúng tôi gần 100 học sinh, đến nhớ tên nhau còn thỉnh thoảng bị nhầm. Lớp cứ tự chia thành các nhóm nhỏ chơi với nhau. Dương lại là người ít nói nên chẳng mấy khi chúng tôi nói chuyện với nhau. Tuy nhiên tình cờ gặp nhau nơi làm mới làm cho cả hai đứa tôi đều thấy gần gũi nhau và tự tin hơn.

Ngay chiều hôm đó, chúng tôi được bổ sung về các phòng ban.

Tôi chưa bao giờ hình dung một công ty luật có quy mô lớn như công ty luật Sao Vàng. Công ty có hẳn một tờ tin nội bộ ra hàng tuần và có cả bản tin bằng tiếng Anh. Những ấn tượng tốt đẹp ban đầu tại Công ty khiến tôi rất phấn chấn với công việc tại đây.

Đúng như mong muốn, tôi đã được Ban giám đốc điều về làm việc tại phòng luật. Dương được phân về phòng phát triển thị trường.

*

Mọi việc trôi đi quá nhanh khiến tôi có lúc không tin được tất cả lại là sự thật.

Tôi đã chờ đợi gần ba năm.

Ba năm với bạn nhiều đổi thay và thử thách...

Ba năm với bao nhiêu nước mắt đã nuốt nghẹn vào lòng...

Tôi chạnh nhớ đến Phúc.

Ba năm...

Rồi đây, tôi có thể trụ lại ở đất này thêm bao lâu nữa?

*

Tan giờ làm, tôi tạt qua chợ mua thức ăn về cho bữa tối. Cả tuần nay, tôi toàn ăn uống linh tinh cho qua bữa vì cái Nhung đi theo đoàn nhà báo khảo sát tình hình di dân trên Sơn La, Lai Châu, phục vụ cho công trình thủy điện mới chuẩn bị xây dựng tại đây. Hôm nay Nhung hẹn về, tôi phải làm cái gì tươm tươm đãi nó mới được. Đang ngó nghiêng mấy hàng thịt cá, tôi chợt giật nảy người khi có một ai đó đập mạnh vào vai. Tôi hồi hải quay ra.

Trời ơi, Năm! Nó đã cao lên nhiều nhưng người thì vẫn gầy nhảnh.

- Chị Kiều, chị cũng đi chợ này à?

- Kìa Năm! - Tôi cuống quýt hỏi như sợ con bé biến mất - Sao em lại ở đây? Mẹ Năm đâu? Bây giờ hai mẹ con ở đâu? Hàng quấy thì thế nào? Sao chị qua bao nhiêu lần mà không gặp? Em mổ ruột thừa thế nào? Trời ơi, bọn chị không biết tìm hai mẹ con em ở đâu nữa. Mẹ Năm có khoẻ không?

Miệng tôi không thể dứt được những câu hỏi. Ở đất Hà thành rộng lớn này, những người tôi thân quen có nhiều nhận gì đâu.

Trong lúc tôi đặt ra một lô câu hỏi, con bé Năm chỉ tủm tủm cười. Tôi lại bắt gặp trong đôi mắt ấy những ánh sáng trong trẻo mà rực rỡ đến ngỡ ngàng.

- Bây giờ ba mẹ con em thuê nhà trọ ở gần đây. Em xin được vào làm may cho một cửa hàng may gia công. Anh em thì vẫn sửa xe ở chỗ ngày xưa. Còn mẹ em bữa trước tai nạn xe máy, bây giờ chỉ tập tễnh đi lại trong nhà được thôi.

Lòng tôi đau nhói. Mẹ Năm...

- Hay chị tạt qua nhà em một lát cho biết chỗ? - Năm tần ngần nhìn tôi - Mẹ em vẫn hay nhắc chuyện các chị lắm. Nhà em ở gần ngay đây thôi mà.

Tôi hồi hải giục Năm ngồi lên xe rồi đạp len lỏi qua hàng người mua bán mỗi lúc một đông. Theo chỉ dẫn của Năm, chúng tôi rẽ vào một ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, sâu hun hút.

- Nhà em đây rồi chị ạ.

Tôi dừng xe trước một ngôi nhà mái ngói cũ kỹ, lớp vôi lâu năm chưa được thay bám vằng trên tường và nền nhà thì thấp hẳn xuống so với nền ngõ. Ngay trước sân, một ống nước rỉ sét đang rỏ nước tí tách xuống chậu nhựa đỏ au. Từ trong nhà, mùi cơm sôi thơm thơm toả ra.

Năm nhảy xuống xe, rút chìa khoá trong túi ra mở cổng, đoạn gọi với vào trong:

- Mẹ ơi, ra xem ai đến thăm mẹ này.

Có tiếng người lê dép loẹt quẹt. Mái tóc dài luống bạc thoang thoảng mùi bồ kết được búi vùi lên đỉnh đầu.

Tôi ào qua cánh cổng vừa mở, lòng rộn ràng:

- Mẹ nhìn xem đứa nào đây hải mẹ?

Mẹ Năm đứng sững trước mặt tôi. Hai đôi mắt sạm đen, chỉ chít những vệt chân chim, rung rung nhìn tôi.

- Cha tổ nhà mi. Con Kiều đây chứ ai nữa. Còn con Nhung, con Oanh và con Phương nữa đâu? Cha tổ nhà mi. Lâu quá rồi. Chúng bay đã quên bà già này rồi còn chi nữa?

Mắt mẹ Năm loang loáng nước. Không chừng mẹ khóc đến nơi.

- Kìa mẹ - Con Năm giật giật vào áo mẹ Năm - Con gặp chị Kiều ngoài chợ nên đưa về đây cho biết nhà.

- Tối nay con Kiều phải ở lại đây ăn cơm với em Năm. Còn nhiều chuyện phải kể cho bà già này nghe nữa đấy. Bây giờ chúng mày sống thế nào hả con? - Mẹ Năm kéo tôi ngồi xuống giường.

- Mẹ ơi, cái Nhung bây giờ thành nhà báo rồi. Con thì đi làm cho một Công ty luật. Hai đứa con thuê nhà ở chung. Hôm nay cái Nhung đi công tác về nên con không ở lại đây dùng cơm được đâu. Để chủ nhật bọn con kéo nhau đến, mẹ tha hồ mà tiếp.

- Còn con Oanh và con Phương ra rắng?

Tôi ấp úng:

- Tụi nó làm ăn xa... lâu rồi... lâu rồi bọn con bị mất liên lạc. Đến như mẹ và em Năm còn chẳng nói chẳng rằng cũng bỏ bằng tụi con đó sao.

Mẹ Năm lấy tay áo chấm chấm mắt:

- Ừ. Mẹ có lỗi. Lúc con Năm mổ ruột thừa xong, mẹ hối nó vào trường tìm tụi bay thì đã đi cả, chẳng biết tìm nơi mô.

- Còn chân mẹ thì sao? - Tôi lo lắng nhìn xuống chân mẹ Năm. Bàn chân gầy, nổi gồ những đường gân thẫm màu.

- Ờ, mẹ không sao, vui lắm, vui lắm. Tổ cha nhà mi. Lại còn lo cho bà già này nữa.

Nước mắt mẹ Năm lại ứa ra. Tôi ôm lấy vai mẹ Năm. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ gần gũi đến như thế.

Bịn rịn mãi tôi mới chia tay được mẹ Năm và cái Năm. Trời đã nhọ mặt người. Không khéo cái Nhung đi công tác về đến nhà rồi cũng nên.

Nhung mà biết tin mẹ Năm, hẳn nó vui lắm.

*

Mãi gần mười giờ tối Nhung mới về đến nhà. Mặt mũi nó phờ phạc sau chuyến đi dài, hai mắt thâm quầng. Quả thật nhiều lúc tôi cũng e ngại cho nó. Con gái mà làm nghề báo là cực lắm.

Tôi hâm nóng lại đồ ăn rồi dọn ra cho nó. Toàn là món nó thích: canh cá nấu dầu ăn với rau sống, tép rang khế, chả cốm. Vậy mà cái Nhung cũng chỉ trệu trạo được hơn lưng bát rồi kêu buồn ngủ nên lăn ra chiếu ngủ luôn. Tôi đã định kể chuyện gặp mẹ Năm và cái Năm cho nó nghe nhưng thấy nó mệt quá đành thôi.

Sáng hôm sau tôi dậy đi làm mà cái Nhung vẫn còn nằm im thìn thít. Nó ngủ như chưa bao giờ được ngủ, mặt vùi sâu vào gối, chần kéo đến ngang cằm. Tôi lay gọi mấy lần mà nó chẳng biết trời đất nào hết.

Thôi *chị cả* cứ ngủ đi cho lại sức. Mình đi làm đây - Tôi yên lặng, chào tạm biệt Nhung.

Vừa dừng xe ở cổng cơ quan, cái Lâm làm cùng phòng với tôi đã nhắm nháy mắt ra chiều bí mật:

- Hôm nay cậu phải khao đấy nhé.

Nó khoác tay một đứa bạn làm bên Thư viện, đi ra hàng ăn sáng ngoài cổng Công ty, chẳng nói thêm lời nào về lý do “phải khao” khiến tôi bán tín bán nghi đi nhanh về phòng.

Phòng làm việc hôm nay đâu có gì đặc biệt? Mới có bốn người đến. Người thì đọc báo, người thì ngồi trước bàn máy vi tính check email. Chúng tôi cùng chào nhau rồi ai lại vào việc của người ấy. Hay là... Nhung hợp đồng tư vấn hôm vừa rồi tôi mới chuyển đi, lẽ nào xong nhanh thế được. Lương thì chưa đến kỳ lĩnh. Chắc cô nàng Lâm chỉ trêu mình cho vui thôi đây mà, tôi tặc lưỡi, ngồi xuống bàn làm việc, bật máy tính lên.

Ồ không! Một lá thư màu xanh nằm lấp ló dưới bàn phím máy tính. Tôi hồi hả cầm lên. Những nét chữ quen quen. Lòng tôi chợt rộn lên những cảm xúc khó tả. Nam! Đã bốn tháng rồi. Vậy là anh cũng đã viết thư cho em.

Lập cập mãi tôi mới bóc được lá thư ra. Những nét chữ cứng cỏi hiện dần lên trang thư màu xanh in hoa chìm. Cả người tôi lâng lâng trong trạng thái không trọng lượng.

“...Anh đã biết được thông tin về em qua một người bạn cùng làm trong nghề luật. Vì vậy anh biết được địa chỉ này của em để viết thư.

...Quả thực, cảm giác lại được làm bạn với em, trò chuyện với em làm anh vô cùng hạnh phúc. Những lúc ngồi một mình, anh luôn nhớ về những ngày tháng chúng ta bên nhau, ấm áp và thật nhiều kỷ niệm. Và anh đã tự cho mình là người may mắn vì đã được gặp em. Biết nói thế nào cho em hiểu đây? Anh đã ước, giá như lúc nào chúng ta cũng được ở bên nhau, cùng chia sẻ mọi vui buồn, mọi âu lo của cuộc sống...

...Địa chỉ email hiện nay của anh nampt...@yahoo.com. Hãy viết thư cho anh, càng sớm càng tốt. Anh chờ tin của em...”

Gập lá thư lại, tôi vẫn chưa hết cảm giác ngây ngất. Giá như có đôi cánh, tôi đã có thể bay lên.

Nam, anh ...

Em đã sợ... Vậy mà...

Trong giây phút hạnh phúc này tôi chợt muốn khóc...

*

Hẹn hò mãi đến ngày nghỉ cuối tuần để đến nhà mẹ Năm thì cô nàng Nhung lại mắc việc bận. Ông tổng biên tập yêu cầu nó đi thực hiện loạt bài về HIV/AIDS cho đợt cao điểm tuyên truyền trong năm. Xe ô tô đã chuẩn bị. Cơ sở cũng đã liên hệ. Vậy là nó tay nải lên đường, mặt nhăn như khổ phải ót:

- Số mình đen quá! Thôi để tuần sau vậy nhé!

Tôi nhìn nó vừa thương mà cũng vừa mừng cho nó. Về toà soạn chưa lâu nhưng nó đã thực sự chứng tỏ mình là cây bút xông xáo, được mọi người tin dùng. Nhưng cứ đi suốt thế này cũng thật thiệt thòi cho nó quá. Đi Lai Châu, Sơn La về còn chưa lại sức đã lại lên đường. Người nó mỗi ngày một gầy sứt lại, ăn uống thì chệnh mảng, có mỗi viết báo là ham. Cơ quan cho mấy ngày phép ở nhà nghỉ ngơi, vui chơi nhảy múa mà cô nàng cũng bỏ lê bỏ càng ra gõ băng ghi âm và viết lách. Vì vậy tôi cứ đi làm thì chớ, về nhà là chỉ chăm chăm mỗi việc ép cô nàng ăn uống cho lại người. Tôi có khi nào nghĩ rằng *chị cả* Nhung chuyên đi lo cho mọi người lại thành đối tượng chăm sóc đặc biệt của mình như thế.

2.

Nhung gọi điện đến cơ quan cho tôi. Giọng nó hơi nghèn nghẹn:

- Hết giờ làm, mày đợi tao ở cổng công ty nhé. Tao đến muộn một tí cũng đừng về vội.

Chưa đợi cho tôi kịp hỏi, nó đã dập máy. Thái độ của Nhung khiến tôi phấp phồng lo âu. Tôi linh cảm có chuyện gì đó nghiêm trọng đang xảy ra.

Cả buổi chiều ngồi làm việc, không hiểu sao lòng tôi bồn chồn như lửa đốt, không thể nào tập trung nổi, làm cái gì cũng không ra hồn.

Năm giờ hơn Nhung mới đến. Mặt nó nhợt nhạt. Hai con mắt u ám như chực khóc. Nó lặng ngắt nhìn tôi rồi bất thành linh choàng tay ôm chầm lấy vai tôi, nghẹn ngào:

- Kiêu ơi, cái Oanh bị nhiễm HIV/AIDS rồi. Sáng nay tao vào viện lấy tư liệu viết bài thì tình cờ gặp nó. Trời đất sao oái ăm thế này hử Kiêu.

Tôi hồi hải gỡ tay Nhung ra, nhìn thẳng vào mắt nó để xác định thông tin. Dường như có một luồng điện đang chạy dọc sống lưng tôi:

- Hải?

Hai mắt Nhung đỏ hoe.

- Khi biết mình bị AIDS, con Oanh đã uống thuốc ngủ định tự tử, may có người phát hiện ra đưa vào bệnh viện cấp cứu kịp thời. Bây giờ nó đang khủng hoảng lắm. Tao không cách gì mà nói chuyện với nó được. Thôi thì bây giờ có cả mày nữa, may ra...

Tôi ngồi bẹp xuống gờ xi măng cạnh cổng công ty, đầu óc như có cả bầy ong đang bay vo ve tìm chỗ chích.

Sao lại là Oanh?

Nó đã uống thuốc ngủ tự tử một lần rồi.

Lúc này mà không lấy lại tinh thần cho nó thì rồi nó lại tìm cách tự tử mất thôi.

Sao lại là Oanh?

Lần cuối cùng tôi gặp nó ở trước cửa nhà hàng *Sao biển*, trông nó vẫn còn khoẻ mạnh và tự tin lắm kia mà?

- Bây giờ mình làm gì?

Tôi thần thờ quay sang Nhung. Mặt nó giờ đây cũng không còn chút sinh khí nào .

Sao lại là Oanh kia chứ!

- Mình ... hay chúng mình cứ đến chỗ Oanh rồi tính.

Nhung tính cái gì bây giờ đây? Cả tôi cả Nhung đều không biết nữa.

- Tụi mình cứ đi chứ?

Nhung mệt mỏi hỏi tôi.

Đi ư?

Hai chúng tôi gò lưng đạp xe một cách máy móc trên đường, không ai nói với ai câu nào.

Oanh bị AIDS?

Là cái chết không phương cứu chữa?

Là nỗi khiếp hãi và sự xa lánh của mọi người ?

Và bây giờ chúng tôi sẽ phải đến gặp Oanh, sẽ phải đối mặt với một người mang căn bệnh chết người ? Một nỗi sợ hãi dâng lên trong tôi, khiến tôi thấy hoảng sợ. Chưa bao giờ tôi dám nghĩ mình có thể ngồi cùng với một người bị AIDS dù biết rằng AIDS không dễ lây nhiễm đến vậy. Nhưng sự sợ hãi và phản xạ tự vệ ở con người ta cũng là một lẽ tự nhiên thôi mà. Vậy mà giờ đây người bị AIDS mà tôi cần phải gặp gỡ ấy là bạn thân của tôi. Thốt nhiên tôi rùng mình, ớn lạnh. Hai chân tôi muốn rú vào nhau. Chiếc xe đạp loạng choạng.

Sao lại là Oanh kia chứ!

Đến gặp Oanh, chúng tôi đang đến với nó đây.

Nhung liệu bây giờ tôi có dám gặp Oanh không ?

Nói thật lòng đi!

Không!

Bảo tôi làm gì cũng được, nhưng đừng bắt tôi ngồi cạnh một người bị AIDS ...

Sao lại thế này! Tôi có phải là đứa hèn vì đã quá sợ hãi? Đầu óc tôi mụ mị với những câu hỏi không có lời giải.

Tự nhiên tôi thấy giận Nhung. Sao Nhung không cho tôi một khoảng thời gian thích hợp để chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. Tôi đâu có phải là nhà báo như nó, chuyện gì cũng dám xông

vào.

Nhưng vẫn đang nhẩn nại đạp xe phía trước tôi . Tuy không nhìn thấy khuôn mặt Nhưng nhưng tôi biết nó cũng đang vô cùng căng thẳng.

Đến gặp Oanh ư?

Chân tôi cứng ngắt.

- Mình không đi nữa đâu! - Tôi hoang mang gào lên.

Xe Nhưng phía trước đi chậm dần lại.

- Mình không đi nữa đâu - Tôi nói như người hụt hơi - Mình sợ lắm
Nhưng đã dừng hẳn xe lại . Mắt nó sưng đỏ từ lúc nào.

- Mình ... mình cũng sợ lắm. - Giọng nó run run - Nhưng chẳng lẽ mình bỏ mặc cái Oanh trong lúc này? Nó chết mất...

- Không phải là bỏ mặc nó. - Những con ong đã vo ve bay ra khỏi đầu tôi , để lại chút dưỡng khí. Tôi hít một hơi thật sâu, nói - Nhưng tin đột ngột thế này... quả thực...quả thực là tởm chưa thể chuẩn bị được tâm lý. Mà cứ cố vào trong tình trạng thế này... tởm không nghĩ là có lợi. Tởm ... không thể...

Nhưng thở dài nãy nề. Mãi một lúc lâu nó mới nói tiếp:

- Sáng nay biết tin tởm cũng chết sững. Lâu nay đi viết bài, được gặp gỡ người nọ người kia, cũng thấy thương xót và thông cảm. Nhưng đến khi chính đứa bạn gái thân của mình mắc phải thì lại thấy sợ hãi. Về lý trí, tự biết trong lúc này mình phải là chỗ dựa cho người bệnh nhưng thú thực, tởm cũng không thật tự tin lắm. Tởm đã hy vọng chúng mình có hai người thì sẽ tăng thêm dũng khí...

- Tởm không biết bây giờ chúng ta nên làm gì. Nhưng tâm lý tởm còn chưa sẵn sàng thì tởm sợ sẽ có hại cho Oanh mất.

Nhưng bần thần giây lát rồi quyết định dừng xe lại:

- Có lẽ... cậu nói đúng. Tởm vội vàng quá. Có thể sáng nay sự hoảng hốt không kìm nén của tởm trước mặt Oanh đã làm cho nó tủi thân. Vì vậy nó đã chửi tởm, đuổi tởm về. Đúng rồi... - Mặt Nhưng ư ảm - Thôi mình đi về đi. Khi nào hai đứa mình thật sự sẵn sàng, chúng mình sẽ vào với Oanh.

Chúng tôi lại lóc cóc đạp xe về nhà trọ.

Bữa cơm tối hôm ấy không ai muốn ăn. Cổ họng đắng nghét.

*

Tuần sau đó, dù không trực tiếp nhắc đến Oanh nhưng Nhưng mang về nhà cho tôi nhiều sách báo, tài liệu nói về căn bệnh HIV/AIDS. Nó cũng mở băng ghi âm cho tôi nghe tâm sự của những người bị mắc căn bệnh nan y này mà nó đã ghi lại được trong đợt đi công tác vừa rồi. Chúng tôi đã nằm ôm nhau khóc suốt đêm vì dù không nói nhưng cả hai đều nghĩ đến Oanh.

Có lúc trong giấc mơ tôi thấy mình trở thành bệnh nhân AIDS... và cái chết... Tôi đã kéo dài giây phút cuối cùng ấy để chờ Nam. Tôi đã chờ mãi, chờ mãi, đến tận khi đất đã lấp đầy mặt, ấn

ngheť tôi xuống lớp bùn nhớt nhát và tanh tưởi, khiến tôi không tài nào thở được. Từng khớp xương rũ ra trong đất bùn nhão nhoẹt...

Tỉnh dậy giữa cơn mơ hãi hùng, nước mắt tôi đầm đìa. Tôi lén lau mặt vào gối.

Độ này Nhung cũng trầm lặng hơn. Nó hay bần thần ngồi một mình, chẳng nói chẳng rằng. Hai gò má mỗi ngày một vêu vào.

Chẳng ai có thể lường trước được những tai ương.

*

Mặc cho tâm trạng chúng tôi như thế nào, khu xóm trọ hình đoàn tàu vẫn kéo kệt chạy với bao nhiêu mối lo toan mới.

Cô diễn viên nhà số năm đã thôi cặp với thằng cha đeo kính đen mà thay bằng một gã cao lênh khênh, tóc dài đỏ quạch, buộc túm như đuôi ngựa. Vợ chồng nhà số ba cứ dăm bữa cãi lộn lại một bữa giăng hoà sắc mùi cải lương. Hai mẹ con nhà bán rau thì vẫn khép nép ra vào. Mấy cậu sinh viên nhà số một bớt huyên náo hơn vì đang vào đợt làm đồ án tốt nghiệp. Chị Hoa bắt đầu chán với phim Hàn Quốc thì lại quay ra thuê phim chương Hồng Kông về xem. Vì vậy có khi cả mấy ngày tôi không nhìn thấy bóng dáng chị lượn xuống dãy nhà trọ.

*

Cuối cùng chúng tôi cũng đã sẵn sàng đến gặp Oanh. Một quyết định không mấy dễ dàng sau nhiều đêm mất ngủ để đấu tranh tư tưởng. Quả thực có lắm vào những tình huống cụ thể như thế này mới thấy mọi chuyện không đơn giản như người ta vẫn tưởng.

*

Thấy chúng tôi xuất hiện trước cửa phòng bệnh, Oanh nửa ngạc nhiên, nửa sợ hãi. Nó co rúm người lại, kéo chăn kín đầu, tỏ ý không muốn nói chuyện. Người nó gầy rộc đi, hai con mắt dài dại.

- Oanh ơi, Kiều và Nhung đến thăm Oanh đây.

Tôi dè dặt gỡ chăn ra khỏi mặt Oanh. Nó vùng vằng giật lại. Nhung ngồi xuống bên giường, thủ thỉ:

- Oanh ơi, Tao đây, Nhung “chị cả” đây. Chẳng lẽ mày không nhận cả tao nữa? Nào Oanh... Chị em mình sẽ lại như ngày xưa, vui buồn có nhau, không ai có thể chia lìa được, Oanh nhé!

Oanh gườm gườm thủ thế rồi đột nhiên tung chăn, trừng mắt nhìn tôi và Nhung. Giọng nó nanh nọc:

- Hai người nhìn tôi cho kỹ đi. Một con bé hư hỏng, lãng loạn và bệnh tật. Hai người không thấy xấu hổ khi phải gọi nó là bạn à? Hai người không thấy kinh tởm à? Bệnh này lây đấy. Chết người đấy. Hai người đừng có cố tỏ ra đạo đức giả như thế. Tôi còn lạ gì. Tôi làm tôi chịu. Tôi không cần sự thương hại. Hai người rút đi cho tôi nhờ. Tôi không có bạn nào hết. Rút hết đi.

Giọng Oanh lạc đi. Nó đổ sụp xuống đồng chăn, bật khóc tức tưởi.

Chúng tôi cùng lặng đi trong tiếng khóc của Oanh. Cả người nó rung lên bần bật. Mái tóc nhuộm vàng xơ xác, bết vào hai bên má loang loáng mồ hôi. Nhung lần tìm tay cái Oanh trong

mảnh chắn ướn nhòen nước mắt, siết chặt.

Nước mắt tôi trào ra, không kịp lau. Nhìn Oanh trong cảnh suy sụp này, sự e ngại, sợ hãi ban đầu của tôi đã tan biến đi tự lúc nào.

Đột nhiên cái Oanh co dúm người lại. Nó nhổm người và bò sát vào góc giường. Chiếc chắn mỏng được nó quấn riết vào người :

- Không, đừng chạm vào người tôi. Tôi muốn chết!

Nhung trệu trạo cười, hai hàng nước mắt giàn dụa. Nó cố gằn giọng:

- Sao ngốc thế! Chết là chết thế nào, Phải sống chứ. Ai cho chết mà chết. Mà tưởng chết mà dễ à? Mà định nằm đây 10 - 20 năm để chờ chết à? Thế nào, có chờ được không? Không chứ gì? Thế thì tỉnh táo lại đi mà sống cho ra hồn người.

Oanh ngồi thờ thẩn. Hai tròng mắt nó lơ lơ, vô hồn. Nhưng ngồi sát vào Oanh, choàng tay ôm nó vào lòng. Dường như chỉ chờ có thế, cả người Oanh đổ sụp vào lòng *chị cả*. Những hàng nước mắt lại xối xả tuôn ra. Nhưng nhẹ nhẹ vỗ vào vai Oanh:

- Ừ thôi cứ khóc đi cho thoải.

Dường như khóc nhiều quá làm cái Oanh lịm đi. Mặt nó tái nhợt, hai mắt dại ra, trắng bợt. Tôi hốt hoảng chạy ra ngoài gọi bác sĩ trong khi Nhung đỡ cái Oanh nằm xuống.

Trong lúc bác sĩ vào khám cho Oanh, chúng tôi bồn chồn đợi bên ngoài.

Chừng 10 phút sau, ông bác sĩ mới rời khỏi giường bệnh nhân. Khuôn mặt ông có vẻ hơi hài hài. Hình như ông nhận ra cái Nhung:

- A! Chào nhà báo, tư liệu viết bài vẫn chưa đủ hay sao?

- Dạ - Nhung ấp úng chỉ tay vào trong - đó là bạn cháu...

- Hơi trớ trêu đấy nhỉ - Ông bác sĩ nheo mắt - Mà thực ra cái bệnh này nó có chữa ai ra đâu. Thôi thì chia buồn với nhà báo vậy. Nhung cố mà động viên bạn.

Ông bác sĩ lật qua tập bệnh án trên tay:

- Bệnh nhân mới mắc thôi. May mà phát hiện ra sớm. Trên thế giới bắt đầu đã có các loại thuốc khống chế và từng bước chữa được căn bệnh này rồi. Hy vọng là tiến độ đến Việt nam sẽ không quá lâu. Các bạn trẻ phải chú ý là tâm lý người bệnh cũng ảnh hưởng rất lớn đến tiến triển của bệnh đấy. Nói chung là người bệnh đều rất bi quan, vì vậy bạn bè, người thân phải luôn bên cạnh an ủi, giúp đỡ. Nên tạo cho người bệnh một công việc có ích để làm, giúp họ quên đi bệnh tật. Thôi chết, tôi lại chót nhiều lời trước mặt nhà báo rồi. Chúc các bạn trẻ may mắn, tôi còn phải đi đến chỗ các bệnh nhân khác đây. Xin chào nhé.

Một chiếc xe đẩy xuất hiện cuối hành lang. Đã đến giờ cho bệnh nhân ăn. Giờ thăm nom của người nhà cũng đã hết. Tôi và Nhung đi vào phòng chào Oanh để ra về. Nó nằm trên giường, mắt mở to, nhìn vô định. Tôi và Nhung gọi mãi mà nó chẳng phản ứng gì. Bị cô y tá giục giã sát sạt, chúng tôi đành để Oanh nằm lại trong tình trạng tâm lý đáng lo ngại ấy để ra về.

Trên đường về, tôi ngỡ ngàng nhận ra một điều: khi đối diện với căn bệnh của Oanh, chính tình cảm quý giá và thiêng liêng giữa chúng tôi ngày xưa đã giúp xua đi nỗi sợ hãi đã ám ảnh tôi hết sức nặng nề trong những ngày trước đó.

*

Tranh thủ những ngày nghỉ, tôi và Nhung lại vào thăm Oanh. Tâm lý của nó vẫn hết sức thất thường khiến tôi cố lúc e sợ nó bị thêm cả căn bệnh tâm thần.

Khóc lóc và chửi rủa.

Cười cợt và hát hò.

Sợ hãi và hay hoảng hốt.

Oanh ơi, cậu không giống như vậy đâu.

Bình tĩnh lại đi nào.

*

Nhung nhìn tôi tần ngần:

- Hay là ... bọn mình... đón Oanh về nhé?

Thực tình, suốt thời gian vừa qua tôi cũng đã nghĩ đến điều này. ở Hà Nội, ngoài tôi và Nhung, cái Oanh nào còn ai thân thiết nữa đâu. Chúng tôi sao đành lòng để mặc bạn trong hoàn cảnh khó khăn này. Nhưng đây cũng là việc hết sức trọng đại. Căn bệnh tử thần này luôn tiềm ẩn những rủi ro có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Và rồi ở xóm trọ, người ta sẽ phản ứng thế nào nếu lỡ biết về căn bệnh của Oanh?

Tôi chia sẻ những băn khoăn của mình với Nhung:

- Nhung tâm trạng nó vẫn chưa thật ổn định. Lỡ mình không để ý được đến nó, nó lại làm liều thì... Rồi còn vấn đề giữ an toàn cho nó và mọi người. Cậu nghĩ mình đã thực sự sẵn sàng chung sống với Oanh chưa? Những người xung quanh chúng ta, nếu họ biết thì sao? Oanh sẽ bị xua đuổi, sẽ lại thêm một lần khủng hoảng.

Nhung tư lự:

- Chúng mình sẽ cố gắng giữ bí mật về căn bệnh của Oanh, đồng thời cũng phải xác định tâm lý cho cả Oanh nữa. Không thể lúc nào cũng để cho bệnh tật ám ảnh để rồi sống không ra sống nữa. Còn về an toàn... thực ra cũng không quá khó nếu chúng mình để ý một chút.- Nhung thở dài - Tất nhiên đây là lý thuyết nhưng nếu chúng mình cùng cố gắng...

Thấy không khí có phần căng thẳng, tôi đùa:

- Nếu không thì lại đi kiếm “đoàn tàu” khác để trọ. Càng có nhiều tư liệu cho nhà báo viết bài, lại có nhuận bút nhĩ. Mỗi tội không chịu chia cho đồng đội tí “lộc”.

Nhung lăn xả vào tôi để cù khiến tôi cười không kịp thở.

- Thôi thôi, không đòi nữa. Tha cho tớ - Tôi cười sặc sụa.

Mãi cái Nhung mới chịu thả cho tôi yên. Mặt nó lại trầm xuống:

- Liệu chúng mình có thể sống vui vẻ, hồn nhiên như ngày xưa không nhĩ?

Lòng tôi se sắt buồn.

Tôi không biết trả lời Nhung như thế nào nữa. Tôi cũng đã từng nghĩ đến điều này, nhưng ...

*

Tôi và Nhung gặp lại ông bác sĩ có khuôn mặt hơi hài hài ở đường đi cạnh khuôn viên của bệnh viện.

- Chào các nhà báo trẻ (chắc ông bác sĩ tưởng lầm tôi cũng là nhà báo như Nhung)! Tình hình có gì mới không ?

- Chúng cháu đang định đón bạn về nhà cùng ở. Cả mấy đứa tụi cháu đều là người nơi khác đến đây lập nghiệp. Trong lúc này bạn bè lại càng cần đến nhau hơn, nên...

- Được thế thì tốt quá. Có thể làm thủ tục để về trong nay mai. Cần chuẩn bị tâm lý cho người bệnh thật tốt cái đã - giọng ông bác sĩ trở nên sôi nổi - Một trong những nguyên nhân tạo ra mặc cảm ở người bệnh là sự xa lánh của những người xung quanh. Nên để họ cùng sinh hoạt với mình, tất nhiên phải chú ý đến vấn đề an toàn như tránh để người bệnh đứt tay, chảy máu...

- Vâng chúng cháu sẽ cẩn thận.

- Thế nhé, chúc các nhà báo trẻ thành công! Tôi còn có một cuộc họp giao ban bây giờ nên không thể nói chuyện dài được. Nhưng nếu có thể giúp được gì thì tôi luôn sẵn sàng. Nhớ đấy nhé.

Ông bác sĩ rào bước trên lối đi rải sỏi, tiến về phía khu văn phòng bốn tầng quét vôi màu vàng nhạt. Chúng tôi đi về phòng Oanh. Nó đang thiêm thiếp ngủ. Sắc mặt đã ửng lên chút hồng hào.

*

Thủ tục ra viện của Oanh khá đơn giản.

Chúng tôi đưa Oanh về thẳng khu nhà trọ. Vừa về đến cổng thì gặp chị chủ nhà đang đông con đi chơi để đồ cho nó ăn. “Cái dãi khoai” vẫn thói quen nhìn chòng chọc người lạ như mọi khi, nó ngậm thìa cháo mẹ vừa dứt, vừa dăm dăm nhìn Oanh, không rời mắt.

- Đến chơi hay đến ở đây? - Chị Hoa toang toác hỏi.

- Dạ đến ở chị ạ. Đây là Oanh chị ạ. Bạn “ chiến đấu” với tụi em từ hồi sinh viên.

- Em chào chị - Oanh đáp ứng.

Chị Hoa có vẻ như không để ý đến vẻ luống cuống, sợ sệt của Oanh. Chị hồn nhiên:

- Ba cô, thế thì tha hồ mà vui còn gì. Phải tội hơi chật một tí nhỉ. À, mới có phim *Nước mắt giang hồ* đấy, bốc lăm, tối Kiêu lên xem nhé. Cả mấy cô này nữa. Xem một mình, chán bỏ mẹ.

Ba đưa chúng tôi “dạ dạ” cho chị nhà vui lòng. Tối nay, đoàn tụ, chúng tôi còn lòng dạ nào mà xem phim nữa cơ chứ.

Thực ra, trước khi quyết định đón Oanh về, chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý cho nó kỹ càng.

Thoạt đầu nó đã không thể tin được việc làm mà theo nó là “điên rồ”, là “tự sát” ấy của chúng tôi. Sau khi bị chúng tôi thuyết phục, tâm trạng nó tích cực lên từng ngày khiến chúng tôi rất phấn khởi.

Vậy mà lúc này đây, khi đã ngồi vào nhà trọ của chúng tôi, Oanh lại có thái độ bất ổn. Nó ngồi thu lu một góc chiếu, chẳng nói chẳng rằng, hai hàng nước mắt thì nhau chảy ra đầm đìa. Tôi và Nhung hỏi gì nó cũng không nói. Đến lúc tôi và Nhung ra bể nước, ở trong nhà nó ngồi gom đồ đạc, nhấp nhúm định bỏ đi. Tôi và Nhung đành phân công nhau lúc nào cũng phải có người kèm cái Oanh, tránh nó làm việc gì đó bất bình thường.

Đến bữa cơm, Oanh nâng nặc bắt chúng tôi để thức ăn cho nó riêng vào một đĩa rồi ngồi dặt vào một góc để ăn. Mà nó ăn rất ít. Tôi và Nhung ép cỡ nào cũng không được. Đến lúc ngủ, nó kéo chiếu cá nhân dựng ở góc phòng, trải ra một chỗ để nằm, cương quyết không ngủ cùng chúng tôi. Tôi nhìn Oanh mà thấy lòng ghen ngào. Nó đang lo cho tôi và Nhung đấy mà.

Thôi thì dầu sao lúc này chúng tôi cũng tụ về đây được với nhau đã là hạnh phúc rồi. Có khó khăn nào sẽ lại cùng nhau khắc phục, sợ gì không vượt qua được cơ chứ.

*

Khi bình tĩnh nhìn lại, cái Oanh đã phải thú nhận rằng nó đã lao theo đồng tiền một cách điên cuồng. Cũng từng có lúc nó muốn dứt mình khỏi cơn lốc xoáy chết người ấy nhưng vì lý do này, lý do nọ, nó cứ nản nã để kết cục vẫn nguyên vẹn là một con thiêu thân. Nó cứ tự chửi rửa mình rồi lại nhắm mắt lao vào ma trận không lối thoát ấy.

Và dù là bạn của Oanh, vậy mà hoá ra chúng tôi vẫn không hiểu hết mọi tâm tư của nó. Chúng tôi đâu biết rằng nó đã cảm thấy tủi thân đến thế nào khi ngồi trước đồng giày dép ở chỗ phía bên này đường trong khi ở bên kia đường, đám bạn cùng trang lứa xênh xang áo quần, vui vẻ, hồn nhiên bước vào giảng đường đại học. Nó đã nhìn thấy tương lai mờ mịt của mình mà ứa nước mắt.

Đám giày dép ấy nó phải tranh cướp để mua với giá rẻ. Ngồi bán trên vỉa hè thì nơm nớp lo xe của công an rờ tới hốt đi. Khóc lóc. Cãi cọ. Chửi bới. Van xin. Lập biên bản. Nó tư tước như một con gà gập bão. Bị hốt dăm lần thì bao nhiêu lãi cũng đi tong. Nó nhục nhằn nhận ra rằng, chen chân ở đất thì thành thật sự là một cuộc chiến đấu để sinh tồn. Mà vận nó nó đen đủi làm sao. Nó cũng từng là một đứa học sinh giỏi toán của Thanh Hoá, từng nuôi nhiều hoài bão, vậy mà giấc mơ bước chân vào giảng đường đại học của nó mãi chỉ là giấc mơ. Hai lần thi đại học đều rớt khiến cho nó chán nản và mất kiên trì mặc dù quán bia Thịnh Toàn ở Thanh Hoá của bố mẹ nó dư sức lo cho nó học ôn tiếp. Thực ra nó vẫn mơ ước sau này sẽ kinh doanh một lĩnh vực nào đó. Có được tấm bằng đại học sẽ khiến nó vững tâm hơn. Nhưng trời không chiều nó. Nó lại không muốn làm kẻ bại trận về quê. Vì vậy, dù không đậu đại học, nó vẫn quyết chí làm giàu để có thể “ngẩng mặt lên với đời”. Nó từng tuyên bố xanh rờn: “không học không khổ, không có tiền mới khổ”.

Hàng dép của Oanh đứng được một thời gian thì cả dọc phố Nguyễn Chí Thanh trước cổng trường đại học Luật nhanh chóng trở thành “phố dép” Tàu. Nó mặc dù là đứa đến trước nhưng thân cô thế cô nên tự nhiên bị đám đến sau chen ép. Hàng họ chẳng bán được bao nhiêu, lại suốt ngày lo vạc mồm để chửi nhau khiến nó chán. Oanh bán tổng bán tháo đám dép của mình, lấy lại ít tiền rồi lên Ngã Tư Sở thuê mấy mét vuông cửa hàng để bán quần áo. Cũng lại tranh cướp, chửi bới, chộp giật, đi đêm. Rồi nó cũng chán bán quần áo nên lại mở cửa hàng bán đồ lưu niệm gần trường đại học của chúng tôi. Khi ấy vào các buổi tối, Nhung, Phương và tôi vẫn ra giúp nó bán hàng. Bán đồ lưu niệm được một thời gian cũng “mát tay” nó lại chạy sang bán đồ mỹ phẩm cao cấp trên phố Thái Hà vì lãi cao hơn mà lại đỡ vất vả. Cũng bắt đầu từ đây nó vướng vào các mối quan hệ phức tạp. Người đàn ông Hàn Quốc cung cấp hàng lậu cho nó. Nó

cặp với ông ta như một mối ràng buộc khó cắt nghĩa trong làm ăn kinh doanh. Rồi nó tiến tới cung cấp hàng cho các cửa hàng khác. Lại những mối quan hệ đi đêm để tránh các cơ quan chức năng.

Chuyện làm ăn của nó bị ái tình chen vào. Nói đúng hơn là nó sử dụng ái tình để làm ăn, để lên xe xuống ngựa, để qua mặt kẻ khác, để không bị chèn ép... Những sự tính toán tưởng chừng khôn ngoan nhưng lại khiến cho nó trượt dài trong cuộc sống để đến nỗi nó suýt phải tìm đến cái chết như một lối thoát.

Cũng có lúc Oanh tưởng chừng có được sống một cuộc sống yên ổn. Đó là khoảng thời gian ngắn ngủi nó sống cùng với Khang - anh chàng giáo viên trường Bách khoa. Nó kể chuyện kiếm sống của mình cho Khang nghe, bật khóc khi nhớ lại những lần cướp giật mỗi hàng, những lần ăn chia không sòng phẳng mà dân con buôn sẵn sàng xẻ dao vào người nhau để “xin tí tiết súc miệng”. Thân cô thế cô nơi thành thị, nó thấy đơn độc. Những đứa bạn sinh viên chỉ biết đến sách vở như tôi và Nhung sẽ không bao giờ có thể chia sẻ được với nó những nỗi khốn khổ ấy. Khi gặp Khang, nó được an ủi, vỗ về. Nó được sống đúng là mình. Vì vậy nó kể hết mọi chuyện cho Khang nghe, mong tìm được người chia sẻ, cảm thông và giúp nó giải toả hết những nỗi đau khổ chất chứa trong lòng bấy lâu nay.

Khang lắng nghe nó một cách chân thành. Khang cũng đau đớn như chính mình phải trải qua những sóng gió bầm dập ấy. Anh giúp nó xoa dịu những nỗi đau. Anh từng qua những năm tháng vừa chật vật kiếm tiền vừa theo học lấy bằng Tiến sĩ bên nước người nên có thể hiểu được tất cả.

Họ đã có những giờ phút thật thanh thản, yên bình bên nhau. Khang không hề để bụng về quá khứ của Oanh, mà thực sự mong muốn được kết hôn với nó. Nó sẽ không phải làm gì cả, không phải tranh giành kiếm sống như trước đây. Khang sẽ kiếm cho nó một công việc phù hợp, hoặc giúp Oanh học lên tiếp. Họ sẽ có một gia đình hạnh phúc, có những đứa con xinh đẹp, thông minh. Khang tin, cha mẹ và các anh trong nhà sẽ đón nhận Oanh như anh đã mở lòng đón nhận nó.

Oanh ngây ngất trong hạnh phúc. Nó đã định liên lạc với chúng tôi để báo tin vui, sẽ cho Khang gặp mặt các cô bạn từng chia sẻ vui buồn với nó trong những ngày tháng lang thang khốn khổ trước kia.

Nó những tưởng cuộc sống của mình như thế là đã sang trang, ai ngờ đâu quá khứ của Oanh lại có người lật tẩy. Người phụ nữ mặt tròn trịa tại phòng khám chữa bệnh X. trên đường Giải phóng hôm nào ra đón tôi chính là chị họ Khang. Chị ta không khó khăn lắm khi nhận ra bệnh nhân Vũ Thị Minh - nạo thai hơn 4 tháng - chính là cô Oanh, người yêu chú Khang hiện nay. Hậu quả thì chẳng mấy khó khăn cũng có thể đoán ra.

Ai chấp nhận một đứa con dâu lằng lộn, trác táng như thế ?

Thiên hạ vẫn chưa hết đàn bà, sao có thể lấy dĩ về làm vợ!

Cả nhà Khang nổi trận lôi đình. Khang quay quắt trong các cuộc “hỏi cung” của gia đình. Nhìn khuôn mặt xơ xác, vô hồn của Khang, Oanh tê tái.

Biết không thể làm phiền Khang hơn nữa, Oanh lặng lẽ rời bỏ căn nhà ấm cúng của Khang, ra đi.

Vết nhơ không thể gột rửa, quạ không thể biến thành công, Oanh lại điên cuồng lao vào các cuộc tình cho khuây khoả và cũng là để kiếm đường “làm ăn”, để không cho kẻ khác chèn ép mình.

Một lần bị ốm vào viện, nó được bác sĩ yêu cầu lấy máu để xét nghiệm. Kết quả xét nghiệm dương tính khiến nó bàng hoàng. Mọi thứ sụp đổ trong nháy mắt. Quá tuyệt vọng, Oanh mua thuốc ngủ, “uống cho quên đời” - như lời nó nói. Và rồi tỉnh cờ Nhung gặp nó trong viện...

Oanh bảo, thực ra những lúc đau khổ, tuyệt vọng nó cũng muốn tìm đến chúng tôi nhưng không đủ can đảm. Con đường mà nó lựa chọn quá xa lạ với chúng tôi. Trước đây còn có cái Phương, hai đứa dù sao cũng còn chia sẻ được với nhau. Bây giờ cái Phương bỏ đi, không biết sống chết thế nào, nó không còn biết tìm đến ai để lấy lại thăng bằng cho mình. Nếu để cho Nhung và tôi biết chuyện, cái Oanh nghĩ thế nào chúng tôi cũng sẽ mắng mỏ, xa lánh nó. Vì vậy cái lần cấp cứu sảy thai trong bệnh viện, lúc cái Nhung ra ngoài, nó đã trốn đi.

Chuyện của Oanh nghe thật buồn.

Cuộc vật lộn với cuộc sống nơi thị thành của chúng tôi chẳng ai giống ai. Và chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, thì con đường đi của mỗi người đã có thể rất khác mà lúc nhận ra thì có thể đã muộn...

*

- Không phải tôi ... không phải tôi ...

Cái Oanh ú ớ kêu khóc, chân tay vùng vẫy. Tôi và cái Nhung hốt hoảng nhóm dậy, lay gọi nó.

- Oanh, tỉnh dậy đi! Bọn tớ đây mà. Kìa nín đi!

Oanh mở choàng mắt dậy, vẫn chưa hết nỗi hãi hùng đeo đuổi từ trong giấc mơ. Kể từ khi dọn về chỗ chúng tôi ở, nó chưa được mấy bữa yên giấc. Cả đêm cứ nằm trằn trọc, hết thở dài lại sụt sịt. Những cơn mơ kinh hoàng làm nó kiệt sức. Người nó gầy tọp đi, không ăn uống gì được. Tâm trạng nó biến đổi thất thường, có hôm mấy đứa đang nói chuyện cười đùa vui vẻ, nó lại ôm mặt hu hu khóc. Cái Nhung xin cơ quan ngồi nhà viết bài để còn trông chừng bạn. Đến chiều tối tôi đi làm về, cả ba đứa lại lang thang đạp xe đi chơi cho cái Oanh đỡ buồn.

- Thế nào đã tỉnh ngủ chưa?

- Tớ mơ sợ quá - Cái Oanh lập bập nói. Mồ hôi rịn ra hai bên thái dương - Cả người tớ bị lở loét, tớ ... tớ... Rồi cái nghĩa trang. Mọi người chỉ đứng từ đằng xa, ném gạch đá vào người tớ. Máu chảy ròng ròng... Không ai muốn đến gần tớ cả.

- Tại ban ngày cậu cứ nghĩ luyện thuyết, đêm nó vận vào người chứ còn làm sao nữa. Bây giờ phải quên hết đi. Bắt đầu mọi thứ từ đầu.

Nhung lại tiếp tục nhiệm vụ “lên dây cót” tinh thần cho bạn như mọi bữa.
Cái Oanh úp mặt xuống hai đầu gối, khóc thầm tức:

- Thôi, các cậu mặc kệ tớ. Để tớ đi chỗ khác. Tớ làm khổ các cậu quá.

- Mà có bị dở hơi không đấy - Nhung gắt - Không có đi đâu cả. Ở đây! Liệu liệu đấy! Không thì đừng có chị em, bạn bè gì nữa. Làm gì mà khổ với sở.

Cái Oanh không dám khóc to, chỉ thầm tức trong cổ họng.

- Thôi đi mấy mẹ - Tiếng choe choé của cô nàng diễn viên điện ảnh ở phòng 5 - Ngày ngủ cho no mắt ra xong đêm thì rưng mủ. Khóc với lóc. Lại bị thằng nào nó bỏ chứ gì. Đúng là mấy

con điên.

- Ăn nói cho tử tế. Bảo ai rùng mỡ đầy hả. Chẳng biết ai rùng mỡ đâu đấy. - Cái Nhung tức khí đáp lại. Để bảo vệ bạn khỏi bị tổn thương, nó trở nên đanh đá, sẵn sàng xù lông như một con nhím vào trận.

Phòng 5 chưa kịp tấn công thì đã có tiếng đập tường thành thành từ phòng 3, chắc là của ông chồng hộ pháp. Kề đấy là tiếng eo éo của bà vợ hình que:

- Mấy con điên này, không ngủ thì cũng phải để cho người khác còn ngủ chứ. Nửa đêm còn cãi nhau hả. Ông thì ông dí l... vào mồm cả lũ chúng mày bây giờ. Câm hết cả đi. Sướng thì mai ở nhà mà cắn xé nhau.

Mặt cái Nhung căng thẳng. Tôi lắc đầu ra hiệu cho nó im lặng. Cứ đôi co thế này thì có mà hết đêm. Dù sao cũng may vì không ai biết cái Oanh bị HIV/AIDS, nếu không thì không biết sự thể còn tồi tệ đến thế nào.

Phòng số 5 không có động tĩnh gì. Cả khu nhà trọ lại trở nên ắng lặng. Tôi vỗ về cái Oanh:

- Thôi cậu nằm xuống ngủ đi. Đừng suy nghĩ nữa. Bao giờ cậu khoẻ lên, tụi mình sẽ kiếm cho cậu công việc gì đó để làm.

- Nhưng tớ thì còn làm được cái gì?

- Sao lại bi quan thế. Làm được hay không là ở mình chứ.

- Bản lĩnh của Oanh Thanh Hoá bây giờ đâu rồi hả?

- Tớ ... - giọng cái Oanh yếu ớt nghe thật tội - tớ ... thì còn làm được gì nữa đây.

Trần trọc một lúc rồi thì cả ba đứa cũng dần được giấc ngủ mệt mỏi.

3.

- Tớ đã nghĩ kĩ rồi - Oanh đột ngột tuyên bố.

Tôi đang định mang mâm bát ra bể nước để rửa, nghe thấy cái giọng nghiêm trọng của nó bèn ngồi lại. Cái Nhung cũng ngạc nhiên không kém.

- Một tháng qua tớ đã suy nghĩ rất nhiều. Tớ cũng đã làm các cậu vất vả vì tớ rất nhiều. Tớ cũng đã nghĩ mình thế này chỉ còn nước chết mà thôi. Nhưng bây giờ tớ biết tớ không thể hèn như thế được.

- Phải thế chứ - Cái Nhung múa may chân tay, phấn chấn - Gớm đờm mãi cũng nghe được câu này. Thật là mát lòng mát dạ.

- Thì cứ để Oanh nói hết đã nào.

- Tớ sẽ kiếm công việc để làm. Trước kia tớ đã làm được thì bây giờ chẳng lẽ lại không được

hay sao.

- Lại kinh doanh buôn bán hả bà? - Nhung láu táu hỏi.

Tôi bật cười:

- Đúng thật thế chứ Oanh?

Oanh gật đầu quả quyết:

- Tớ vẫn có một ít tiền gửi ở ngân hàng. Tớ sẽ làm lại từ đầu.

- Nhưng bà định bán hàng gì nữa đây? Chắc không phải quần áo, giày dép, đồ lưu niệm như trước như chứ?

- Hôm trước Nhung có đưa tớ đi theo để lấy tư liệu viết bài về xu thế thời trang của lớp trẻ hôm nay, thế là một ý tưởng nảy ra trong đầu tớ.

- A...có công của mình đây. Chia lãi 30 - 70 nhé! Mình bây giờ cũng phải làm ăn mới được.

- Là cái gì vậy?

- Là đồ trang sức “thế hệ mới”. Sẽ không phải là vàng, bạc, kim cương... tóm lại là không phải những đồ trang sức truyền thống nữa. Thanh niên bây giờ thích đeo những trang sức có cá tính như: mẫu gỗ, hạt đá, sứ, đất nung... Dây thì tết bằng các chất liệu khác nhau như len, dây da, sợi mềm, satin...

- Á à... Cậu thật là tài năng bẩm sinh đấy!

- Từ xưa đến nay các cậu vẫn biết mình mê nhất là kinh doanh. Chỉ tiếc thời gian qua, vì những lợi ích vật chất quá lớn mà việc mình kinh doanh bị biến thành ...

- Thôi, không nói đến chuyện cũ nữa. Thế cậu định việc kinh doanh tới đây sẽ làm thế nào?

- Mình định tới đây sang Bát Tràng, có thể sẽ giúp được gì cho mình trong việc mở cửa hàng chẳng. Chắc cũng không thể vội được. Nhưng mình sẽ cần các cậu hỗ trợ một tay. Mình thấy thực sự hứng thú với công việc mới này.

- Nghe cũng hấp dẫn đấy nhỉ. Tại sao chúng mình không thử nhỉ?

- Thật chứ thử gì - Nhung hùng hổ tuyên bố - Thôi vất bát đấy. Chúng mình lượn ra phố. Hôm trước tớ có nhìn thấy một cửa hàng tương tự như ý tưởng của Oanh vừa nói, tuy nhiên hàng bán trong đó vẫn còn khá đơn điệu, chủ yếu vẫn là hàng đá lấy từ Đà Nẵng ra. Hàng bán trông cảm chừng lẩm.

- Bà ơi, trời đang đông kia kìa. Sắp mưa rồi còn định đi đâu.

Oanh cười hớn hờ:

- Không ngờ dự định của tớ được mọi người đón nhận hào hứng thế. Vậy mà trước đây tớ cứ chắc các cậu dị ứng với mấy chuyện làm ăn buôn bán này lắm.

- Ờ ... thì cũng phải thử mới biết chứ - Nhung cười bí ẩn.

Tôi trêu Oanh:

- Chắc cái Nhung lại rắp tâm viết bài đây mà. Bây giờ nó chỉ sẵn đề tài mới để viết thôi. Kinh doanh buôn bán gì nó.

- Thế thì tha cho tớ nhé - Cái Oanh la lên.

Tôi và cái Nhung cười nghiêng ngả. Mà cũng chẳng cười được lâu. Mưa đã bắt đầu nặng hạt. Tôi hối hả lấy xô chậu ra để hứng nước mưa. Cái nhà này làm quá tiết kiệm. Hai tấm lợp mái chồm lên nhau được một tí nên gặp mưa bị gió tát là y như rằng nước thì nhau rỏ tong tong vào nhà.

Đêm ấy, mặc tiếng mưa gõ bong bong nhức óc xuống chậu nước, ba chúng tôi vẫn ngủ ngon lành. Lâu lắm cả ba đứa mới có một giấc ngủ say sưa, sáng khoái đến thế.

*

Cái Oanh quả là có năng khiếu về kinh doanh.

Tôi và cái Nhung cứ mãi tấm tắc về điều này.

Tự nhiên có lúc tôi chợt nghĩ: con người ta không ai là bất tài. Ai cũng có một khả năng nào đó, chỉ có điều họ đã biết đánh thức đúng khả năng của mình hay chưa mà thôi.

Cả một tháng trời sau đó, cái Oanh đi quần quật suốt ngày. Thật may cho nó là đã gặp được người cùng “chí hướng” - một anh chàng người Bát Tràng chính gốc, đã tốt nghiệp Đại học Mỹ thuật Công nghiệp, khoa tạo hình. Anh chàng tên Lâm, người thấp đậm, tóc hơi xoăn, ít nói. Lâm hơn chúng tôi một tuổi, nhà có nghề truyền thống làm đồ gốm. Chúng tôi gặp Lâm hôm anh ta sang Hà Nội để cùng cái Oanh đi xem cửa hàng bán đồ trang sức làm từ đá mã mà cái Nhung đã ghi địa chỉ từ bữa trước. Không phải là người đang cộng tác với cái Oanh thì Nhung đã cà khịa với tay Lâm này. Người đâu mà cậy rằng cũng không buồn nói. Nói câu nào thì nhất gừng và châm chọc đến khó chịu. Nhưng anh chàng rõ là tay có tài. Điều này thì chúng tôi phải công nhận.

Kiểu “quái quái” của “tay” Lâm ngay phút đầu đã không lọt qua mắt cô nàng Oanh. “Tay” này chuyên tạo ra những sản phẩm có hình dáng rất “độc”, như bộ ấm chén hình quân cờ, lọ hoa hình phố cổ rêu phong... Vì thế mà khi vừa bước chân vào cửa hàng nhà Lâm, Oanh đã bị “hút hồn”. Cô nàng kể lại: mình biết ngay là phải gặp người thiết kế ra các sản phẩm đó cho bằng được. Đây chính là hướng mình đang tìm. Mà tay này cũng kỳ quặc, nhất định không chịu gặp ai, suốt ngày chỉ ngồi trong xưởng nặn nặn, vẽ vẽ từ sáng đến tối mịt. Đến giờ cơm, người nhà ai mang vào thì ăn, không mang thì cũng quên luôn việc ăn. Lơ mơ có khi hâm đến nơi ấy chứ!

Chuyện sau đó cũng có vẻ ly kỳ: Oanh ta, không hiểu bằng cách nào “thương thuyết” được với người nhà của anh chàng Lâm để đích thân mình mang bữa ăn trưa vào xưởng cho con người kỳ quặc này. Anh chàng Lâm - khi ấy - đang trong xưởng, bột đất dính đầy người, mặt mũi nhem nhuốc, thấy có người mang cơm thì cầm mặt ngồi ăn, chẳng buồn ngẩng lên xem là ai. Đến khi phát hiện thấy “người lạ” chứ không phải con bé cháu như mọi lần, mà cái “người lạ” này lại đang soi mói lượn quanh xưởng của mình, thì sáng giọng hỏi:

- Chị cần gì?

Cái Oanh kể: đã được cảnh báo trước nên nó cũng chẳng thêm để ý đến thái độ của tay Lâm, chỉ chăm chăm nhìn vào mấy sản phẩm đã tạo hình xong, đang phơi trên sân. Nó hết đứng rồi

quỳ, thậm chí có lúc gần như bò xồm để xem cho thật kỹ càng. Sự chú ý đặc biệt của một cô nàng thị thành, “mặt hoa da phấn” khiến cho tay Lâm cũng phải ngạc nhiên. Buông bát cơm đang ăn dở xuống, anh chàng quắc mắt định quát phủ đầu thì đã bị nàng Oanh ta chặn luôn:

- Anh có làm được đồ trang sức bằng gốm và sứ được không?

Câu hỏi của cái Oanh lập tức lôi tay Lâm ra khỏi cơn giận vừa nhen nhóm.

Rồi chẳng biết anh chỉ trao đổi thế nào, chỉ biết cái Oanh cứ sáng dắt xe đi, nhọ mặt người mới dắt xe về.

Đến một hôm nó về rõ muộn rồi bày la liệt trước mặt chúng tôi những đồ vật be bé xinh xinh chỉ bằng đầu ngón tay cái: cây đàn ghi ta, ngôi nhà, bàn tay, trái tim, xúc xắc, chiếc lá ... Điều khiến chúng tôi chú ý hơn cả là tất cả đều được làm bằng đất nung hoặc bằng sứ nên trông rất ấn tượng.

Oanh hào hứng:

- Tất cả đều được làm thủ công nên không cái nào giống cái nào.- Oanh dốc túi xách của mình ra - Còn đây là các loại dây đeo làm từ các chất liệu: thổ cẩm, vải lụa, dây ruy băng tết... Các cậu nghĩ có thể bán được những đồ này không?

Cái Nhung không nói câu nào. Nó hết mần mê mấy đồ gốm, sứ rồi lại nhìn sang đồng dây đeo cứ như phải bùa. Chán chê nó mới ngẩng đầu lên, tắc lưỡi:

- Cậu tài thật đấy Oanh ạ.

- Thực ra không chỉ có mình mình. Còn có cả anh Lâm nữa. Hai anh em bàn bạc với nhau mãi, làm hỏng ban nhiều mới được thế này đấy.

Cái Oanh quả là một tài năng kinh doanh.

Còn phải nói!

Lại còn một điều anh Lâm, hai điều anh Lâm nữa. Cũng may mà cái Nhung chưa kịp cà khía gây chuyện đấy, cô nàng ạ!

*

Ngay sau đó Oanh đi thuê một gian hàng nhỏ trên phố Đội Cấn, mở cửa hàng bán đồ trang sức với tên gọi *Hồn của Đất*. Đích thân anh chàng Lâm ra tay trang trí cửa hàng với những mảng miếng bằng đất sét nung đắp nổi rất ấn tượng.

Ban đầu người đến cửa hàng xem vì tò mò, sau thì có vài người mua, chủ yếu là đám sinh viên quây thích kiếm đồ “độc”. Và cứ thế lượng khách đông dần. Cái Nhung đã thuyết phục ông Tổng biên tập làm hẳn một trang báo với tiêu đề : “*Đánh thức dậy hồn của đất*” - gồm bài viết và bài phỏng vấn hai nhà thiết kế trẻ Bùi Mạnh Lâm và Vũ Minh Oanh cùng nhiều ảnh thời trang, trình diễn cách đồ trang sức làm từ gốm, sứ. Trang báo ngay lập tức nhận được sự quan tâm của độc giả . Cửa hàng của Oanh nhanh chóng phải bổ sung thêm hàng mới. Ba đứa chúng tôi thì có lý do để ăn mừng.

*

Vậy là sau nhiều khủng hoảng, Oanh đã tìm được chỗ đứng, sự tự tin cho mình.

Chúng tôi ai cũng mừng như chính mình vừa vượt được dốc, con dốc đời gập ghềnh, dù vẫn biết đường phía trước còn lắm nỗi gian truân.

4.

Bạn đọc hẳn sẽ chưa quên nhân vật Phương hoa khô!

Thấm thoát chúng tôi đã bật tin nhau cả năm trời. Bây giờ bộ tứ đã tập hợp lại được ba người sau nhiều sóng gió, chúng tôi càng nhớ đến Phương nhiều hơn. Không ai nổi trách nó sau những chuyện đã xảy ra. Bị quăng vào chốn thị thành phồn hoa và đầy bất trắc này, thật khó tránh khỏi những va vấp. Mà chúng tôi chỉ như những con chim vừa mới ra ràng, cánh bay còn vô cùng yếu ớt, mong manh. Chỉ cần một cơn gió mạnh cũng dễ làm cho cánh chim ấy bị tổn thương, sa khỏi bầy. Những gì mà Phương phải trả giá sau mọi chuyện cũng đủ nặng nề cho nó trong những năm tháng sau này. Điều làm chúng tôi băn khoăn, lo lắng nhất đó là: liệu Phương có đủ nghị lực để cam đảm đứng lên, làm lại từ đầu?

Cuộc sống phức tạp, thật khó có thể đoán biết được điều gì sẽ xảy ra. Tôi chỉ thầm cầu mong cho mọi chuyện được tốt đẹp.

Dù Nhung và Oanh không nói ra, nhưng tôi biết nó cũng cùng tâm trạng như tôi. Lạc lõng, bon chen với cuộc sống đô thị, chúng tôi vừa thương bạn, vừa thương mình.

*

Hóa ra bài báo của Nhung có hiệu quả hơn cả sự mong đợi của chúng tôi. Nó là cánh chim báo tin cho người cuối cùng của bộ tứ “tìm về tổ” !

Còn có thể là ai ngoài Phương hoa khô!

Nó đã liên lạc lại với chúng tôi qua địa chỉ báo *Nhịp sống tuổi trẻ* của Nhung. Mảnh còn lại của bộ tứ đã hợp lại sau cả một thời gian ly tán đằng đẵng. Điều này thực có sức an ủi lớn đối với những đứa con sống xa nhà, thiếu thốn tình cảm như chúng tôi.

Tình bạn - với chúng tôi - vừa là tình gia đình, vừa là chỗ dựa tinh thần trong cuộc sống bon chen, vất vả này.

Một lần vào hàng gọi đầu, Phương tình cờ cầm vào tờ báo *Nhịp sống tuổi trẻ* đúng vào số có bài viết của tác giả Bùi Kim Nhung : “*Đánh thức dậy hồn của đất*”. Nó đã đọc không sót một chữ. Nó đã ngây ra, nhìn ảnh của cái Oanh trên báo mà không tin được đó lại là sự thật.

Nó đã oà khóc như trẻ con.

Cuộc sống vẫn là những câu chuyện có hậu.

Hoá ra bây giờ Phương đang sinh sống trong Nam, “để dứt bỏ những chuyện không hay trong quá khứ, làm lại cuộc đời mới” . Thư nó đã viết vậy. Những dòng chữ run run, vẫn chưa hết những nỗi ám ảnh cay đắng của quá khứ. Phương hẹn khi nào tiện nó sẽ ra Bắc thăm chúng tôi . Bây giờ nó đang làm việc cho một hãng bảo hiểm của nước ngoài, cuộc sống cũng dần ổn định. Chưa bao giờ nó quên bộ tứ chúng tôi nhưng giờ đây nó cần thêm thời gian. Thời gian để

quên đi những chuyện đau buồn. Thời gian để lấy lại tự tin trước bạn bè. Thời gian để khẳng định mình.

Phương a, vẫn còn nhiều thời gian cho cậu và cho cả tụi mình nữa. Với bộ tứ chúng mình, cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu.

Dù sao chúng mình cũng mừng cho cậu.

Cái gì đã qua cũng đã qua rồi mà.

Có ai tránh được những sai lầm trong đời đâu.

*

Oanh kể: sau lần nó sảy thai, vì ngại tôi và Nhung nên nó tránh mặt nhưng vẫn liên hệ với cái Phương.

Thực ra Phương cũng có nỗi khổ riêng của mình. Nó bị người đàn ông ấy làm cho mê muội bởi những viễn cảnh mà ông ta đã vẽ ra: căn hộ ấy sẽ đứng tên nó, nó sẽ có công ăn việc làm hàng tháng, có hộ khẩu Hà Nội, một tài khoản đủ dùng trong ngân hàng. Nó không còn là con bé nhà quê da nâu quần vá nữa mà sẽ là nàng công chúa của phố phường, được lên xe xuống ngựa, hàng tháng gia nhập vào giới thượng lưu.

Rồi thì những món quà “nhỏ bé” lúc gặp mặt như điện thoại di động, dây chuyền vàng, bộ váy ngoại, nước hoa đắt tiền... làm nó không đủ can đảm để từ chối. Hơn nữa ông ta cũng không ràng buộc nó: Lúc nào nó cần lấy chồng, ông ta sẽ chấm dứt mọi mối quan hệ.

Với một con bé tỉnh lẻ nhà nghèo, bố mẹ giật gấu vá vai mới đủ tiền cho con ăn học, những thứ tự nhiên “trời cho” khiến nó không khỏi toan tính. Sức mạnh của vật chất khiến nó mù mẫn. Sự xấu hổ, nhục nhã ban đầu qua đi rất nhanh. Ông ta cũng chỉ gặp nó tháng đôi ba lần “cho khuây khoả”. Trong khi những thứ mà nó nhận được quả là một giấc mơ. Vì vậy nó tự nguyện chấp nhận làm bồ nhí cho người đàn ông ấy trong danh nghĩa là con gái và bố nuôi để tránh bị thiên hạ đàm tiếu.

Mãi đến khi con gái thực sự của người đàn ông ấy kéo một lũ lâu la xộc đến giữa lúc “cuộc vui” đang bắt đầu thì cái Phương mới thấm nỗi tủi nhục. Đám lâu la kia không cho cái Phương mặc quần áo và bắt đứng ra giữ nhà để chúng “quay phim, chụp ảnh kỷ niệm” trong những tiếng cười khả ố.

Cái Phương tưởng có thể chết ngay đi được vì nhục nhã.

Đang từ đỉnh cao của danh vọng và hưởng thụ, nó bị ném thẳng xuống Địa Ngục tối tăm, ê chề. Nó choáng váng, sực nhận ra những ngu muội của mình...

Hành hạ “con bồ nhí của ông già” thoả thuê, đứa con gái của ông ta vừa lột đồ trang sức trên người nó vừa nhếch mép cười:

- Con đi kia, biết thế nào là nhục chưa. Mày cút ngay ra khỏi cái nhà này. Nếu còn bếng mắng đến gần ông già tao thì lần sao tao sẽ cho mày tắm a xít, nghe chưa con?

Cả một lò lửa đang ngùn ngụt cháy trước mặt Phương. Lò lửa ấy đang muốn thiêu trụi nó.

Lò lửa ấy cũng chỉ trạc tuổi nó.

Cô ta cũng có nỗi khổ của mình.

Không hiểu sao lúc ấy nó không hề thấy giận người con gái đang bùng bùng sát khí đứng trước mặt mình và thả sức tuôn ra những lời lẽ cay độc. Nếu nó là cô ta liệu nó có dễ dàng mà tha thứ không?

Nó cảm giận bản thân.

Nó cay đắng ôm quần áo ra khỏi căn nhà mà có lúc nó ngỡ đã có được trong tầm tay.

Nó tìm đến với Oanh.

Không một lời kể lể, thanh minh.

Không một giọt nước mắt.

Sau đó hai đứa kiếm nhà thuê chung. Đó cũng là lúc cái Oanh mới bị sảy thai. Điều này giúp lý giải vì sao hồi đó chúng tôi nhiều lần đến nhà “bố nuôi” tìm Phương chỉ thấy nhà đóng cửa im ỉm.

Sau sự kiện nhục nhã ấy, cái Phương bỏ việc ở cơ quan luôn. Cả tháng trời, nó giam mình trong nhà trọ.

Oanh kể, một lần nó đi ra ngoài chừng hai tiếng, lúc về nhà thì đã không thấy cái Phương đâu. Đồ đạc của Phương cũng đã được dọn sạch. Hai đứa bắt tin nhau từ ấy cho mãi đến khi cái Phương chủ động viết thư liên lạc lại với chúng tôi .

5.

Bộ tứ chúng tôi giờ đây, mỗi người một hoàn cảnh, không ai giống ai. Cái Oanh vẫn từng ngày phải âm thầm chống chọi với căn bệnh AIDS quái ác, không biết lúc nào sẽ phát tác ra ngoài. Cái Phương vẫn lao vào công việc để quên đi những vết nhơ trong quá khứ. Nhưng thì hùng hục với nghề báo chí. Một cú chạm xe “bất thành linh” trong xóm liều đã khiến nó nằm viện mất nửa tháng trời.

Còn tôi, vẫn đang theo đuổi nghề luật, một nghề nghiệp còn khá mới mẻ ở Việt Nam nên phải đương đầu không ít những khó khăn. Dưới quê cậu mợ tôi đã chia tay nhau. Con Thanh theo mợ, về thị xã. Thăng Nhuận ở với cậu dưới quê. Nó chuẩn bị lên Hà nội ôn thi đại học thêm một năm nữa. Cậu gửi gắm nó nơi tôi.

Và mới đây thôi, tôi được biết người cha bao nhiêu năm biến mất của mình, hiện vẫn còn sống đâu đó trong Đồng Nai với một vợ và sáu đứa con. Bao buồn đau, tủi phận ngày bé lại được dịp sống dậy. Cha tôi liệu có biết không? Tại sao ông bỏ rơi tôi? Giờ đây tôi có nên đi tìm cha không ?

*

Tôi không có ý định viết nên một câu chuyện tròn trịa và có hậu.

Cuộc sống bản thân nó là thế, dù bạn có muốn hay không.

Những gì xảy ra với chúng tôi đến hôm nay mới chỉ là khởi đầu của một chặng đường mới, một chặng đường có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong cuộc đời của mỗi chúng tôi.

Dẫu có hối tiếc một điều gì đó đã xảy ra trong quá khứ thì chúng tôi vẫn phải tiếp tục bước tiếp, cố tránh không lặp lại những sai lầm cũ. Mà con đường phía trước - chúng tôi đều hiểu - còn vô vàn chông gai. Điều an ủi chúng tôi lớn nhất, đó là một tình bạn bền chặt theo thời gian, cổ vũ động viên cho mỗi người tự tin sống tiếp.

Tôi, Nhung và Oanh vẫn sống cùng nhau trong khu nhà trọ “ hình đoàn tàu”. Mỗi khi nhận được thư Phương, chúng tôi cùng chụm đầu vào đọc say sưa, để rồi bộ tứ lại cùng nhau chia sẻ những vui buồn của cuộc sống ngày thường qua những cánh thư. Ngày rảnh rỗi, ba đưa tôi lại đến thăm mẹ Năm và cái Nấm.

Còn nữa, đến tết dương lịch Nam sẽ về Việt nam. Chúng tôi có rất nhiều chuyện để nói với nhau...

*

Vậy là tính cả 5 năm đại học, tôi đã trụ lại ở Hà Nội này được 8 năm. Tám năm rông với bao vui buồn. Tám năm là nhiều mà cũng lại là ít . Và tôi giờ đây, không khỏi những lúc chột giật mình tự nghĩ: hình như tôi cũng chỉ như một người khách xa lạ lạc giữa chốn thị thành .

Nhưng liệu có phải ai sinh ra cũng đã có sẵn một mảnh đất cho mình? Người ta phải tự kiếm tìm và khẳng định mình trên miền đất ấy - phải thế chẳng ...

Hà Nội 3 - 2005
Phong Điệp

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>